

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

PARLAMENT EUROPEJSKI

REGULAMIN

Siódma kadencja Parlamentu

marzec 2011

Uwaga dla czytelnika

Zgodnie z decyzją Parlamentu w sprawie stosowania w swoich dokumentach języka neutralnego płciowo Regulamin został dostosowany w celu uwzględnienia wytycznych w tym przedmiocie zaakceptowanych przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Równości Płci i Różnorodności w dniu 13 lutego 2008 r. i zatwierdzonych przez Prezydium w dniu 19 maja 2008 r.

Wykładnia Regulaminu (zgodnie z art. 211) pisana jest kursywą.

SPIS TREŚCI

		<i>Strona</i>
TYTUŁ I	POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE	12
ROZDZIAŁ 1	POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	12
Artykuł 1	Parlament Europejski	12
Artykuł 2	Niezależność mandatu	12
Artykuł 3	Weryfikacja mandatów	12
Artykuł 4	Okres wykonywania mandatu parlamentarnego	13
Artykuł 5	Przywileje i immunitety	14
Artykuł 6	Uchylenie immunitetu	14
Artykuł 7	Procedury dotyczące immunitetu	14
Artykuł 8	Stosowanie Statutu posła	15
Artykuł 9	Interesy finansowe posłów, normy postępowania i dostęp do Parlamentu	16
Artykuł 10	Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)	16
Artykuł 11	Obserwatorzy	16
ROZDZIAŁ 2	MANDATY	17
Artykuł 12	Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego	17
Artykuł 13	Kandydatury i przepisy ogólne	17
Artykuł 14	Wybór Przewodniczącego – przemówienie inauguracyjne	17
Artykuł 15	Wybór wiceprzewodniczących	17
Artykuł 16	Wybór kwestorów	17
Artykuł 17	Kadencje	17
Artykuł 18	Wakaty	18
Artykuł 19	Wcześniejsze zwolnienie z obowiązków	18
ROZDZIAŁ 3	ORGANY I ICH KOMPETENCJE	18
Artykuł 20	Kompetencje Przewodniczącego	18
Artykuł 21	Kompetencje wiceprzewodniczących	18
Artykuł 22	Skład Prezydium	19
Artykuł 23	Kompetencje Prezydium	19
Artykuł 24	Skład Konferencji Przewodniczących	19
Artykuł 25	Kompetencje Konferencji Przewodniczących	20
Artykuł 26	Kompetencje kwestorów	20
Artykuł 27	Konferencja Przewodniczących Komisji	20
Artykuł 28	Konferencja Przewodniczących Delegacji	20
Artykuł 29	Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących	21

ROZDZIAŁ 4	GRUPY POLITYCZNE	21
Artykuł 30	Tworzenie grup politycznych	21
Artykuł 31	Działalność i sytuacja prawna grup politycznych	21
Artykuł 32	Zespoły międzypartyjne	21
Artykuł 33	Posłowie niezrzeszeni	22
Artykuł 34	Przydział miejsc na sali posiedzeń	22
TYTUŁ II	LEGISLACJA, BUDŻET I INNE PROCEDURY	22
ROZDZIAŁ 1	PROCEDURY USTAWODAWCZE – PRZEPISY OGÓLNE	22
Artykuł 35	Program prac Komisji	22
Artykuł 36	Przestrzeganie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej	22
Artykuł 37	Weryfikacja podstawy prawnej	22
Artykuł 37a	Przekazanie uprawnień ustawodawczych	23
Artykuł 38	Weryfikacja zgodności finansowej	23
Artykuł 38a	Badanie przestrzegania zasady pomocniczości	23
Artykuł 39	Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu	24
Artykuł 40	Reprezentacja Parlamentu na posiedzeniach Rady	24
Artykuł 41	Prawo inicjatywy przyznane Parlamentowi w traktatach	24
Artykuł 42	Inicjatywa przewidziana w art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej	24
Artykuł 43	Rozpatrywanie dokumentów ustawodawczych	25
Artykuł 44	Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw państw członkowskich	25
ROZDZIAŁ 2	PROCEDURY W KOMISJACH	26
Artykuł 45	Sprawozdania ustawodawcze	26
Artykuł 46	Procedura uproszczona	26
Artykuł 47	Sprawozdania nieustawodawcze	26
Artykuł 48	Sprawozdania z własnej inicjatywy	26
Artykuł 49	Opinie komisji	27
Artykuł 50	Procedura obejmująca zaangażowane komisje	27
Artykuł 51	Procedura obejmująca wspólne posiedzenia komisji	28
Artykuł 52	Sporządzanie sprawozdań	28
ROZDZIAŁ 3	PIERWSZE CZYTANIE	28
	Rozpatrywanie na szczęblu komisji	28
Artykuł 53	Zmiany we wniosku dotyczącym aktu ustawodawczego	28
Artykuł 54	Stanowisko Komisji oraz Rady w sprawie poprawek	28

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	29
Artykuł 55 Zamknięcie pierwszego czytania	29
Artykuł 56 Odrzucenie wniosku Komisji	29
Artykuł 57 Przyjęcie poprawek do wniosku Komisji	29
Dalsza procedura	30
Artykuł 58 Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament	30
Artykuł 59 Ponowne przekazanie do Parlamentu	30
Artykuł 60 (skreślony)	31
ROZDZIAŁ 4 DRUGIE CZYTANIE	31
Rozpatrywanie na szczeblu komisji	31
Artykuł 61 Ogłoszenie stanowiska Rady	31
Artykuł 62 Przedłużenie terminów	31
Artykuł 63 Odesłanie do właściwej komisji oraz procedura rozpatrywania	31
Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	32
Artykuł 64 Zamknięcie drugiego czytania	32
Artykuł 65 Odrzucenie stanowiska Rady	32
Artykuł 66 Poprawki do stanowiska Rady	32
ROZDZIAŁ 5 TRZECIE CZYTANIE	32
Postępowanie pojednawcze	32
Artykuł 67 Powołanie komitetu pojednawczego	32
Artykuł 68 Delegacja do komitetu pojednawczego	32
Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	33
Artykuł 69 Wspólny projekt	33
ROZDZIAŁ 6 ZAMKNIĘCIE PROCEDURY USTAWODAWCZEJ	33
Artykuł 70 Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych	33
Artykuł 71 Porozumienie w pierwszym czytaniu	33
Artykuł 72 Porozumienie w drugim czytaniu	33
Artykuł 73 Wymogi dotyczące sporządzania aktów prawnych	34
Artykuł 74 Podpisanie przyjętych aktów prawnych	34
ROZDZIAŁ 6a SPRAWY KONSTITUCYJNE	34
Artykuł 74a Zwykła rewizja traktatu	34
Artykuł 74b Uproszczona rewizja traktatu	35
Artykuł 74c Traktaty akcesyjne	35
Artykuł 74d Wystąpienie z Unii	35
Artykuł 74e Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad	35

Artykuł 74f	Skład Parlamentu	36
Artykuł 74g	Ścisła współpraca pomiędzy państwami członkowskimi	36
ROZDZIAŁ 7	PROCEDURY BUDŻETOWE	36
Artykuł 75	Wieloletnie ramy finansowe	36
Artykuł 75a	Dokumenty robocze	36
Artykuł 75b	Rozpatrywanie projektu budżetu – pierwszy etap	36
Artykuł 75c	Rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych	37
Artykuł 75d	Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu	37
Artykuł 75e	Ostateczne przyjęcie budżetu	38
Artykuł 75f	Miesięczne prowizorium budżetowe	38
Artykuł 76	Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu	38
Artykuł 77	Inne procedury udzielania absolutorium	38
Artykuł 78	Kontrola Parlamentu nad wykonywaniem budżetu	38
ROZDZIAŁ 8	WEWNĘTRZNE PROCEDURY BUDŻETOWE	38
Artykuł 79	Preliminarz budżetowy Parlamentu	38
Artykuł 79a	Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu	39
Artykuł 80	Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków	39
ROZDZIAŁ 9	PROCEDURA ZGODY	39
Artykuł 81	Procedura zgody	39
ROZDZIAŁ 10	(SKREŚLONY)	39
Artykuł 82	(skreślony)	39
ROZDZIAŁ 11	INNE PROCEDURY	40
Artykuł 83	Procedura wydawania opinii na podstawie art. 140 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej	40
Artykuł 84	Procedury dotyczące dialogu społecznego	40
Artykuł 85	Procedury dotyczące rozpatrywania porozumień dobrowolnych	40
Artykuł 86	Ujednolicenie	40
Artykuł 87	Przekształcenie	40
Artykuł 87a	Akty delegowane	41
Artykuł 88	Środki wykonawcze	41
TYTUŁ IIa	STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	42
ROZDZIAŁ 12	UMOWY MIĘDZYNARODOWE	42
Artykuł 89	(skreślony)	42
Artykuł 90	Umowy międzynarodowe	42

Artykuł 91	Procedury oparte na art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w przypadkach tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów międzynarodowych lub ustalenia stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej	43
ROZDZIAŁ 13	REPREZENTOWANIE UNII NA ZEWNĄTRZ ORAZ WSPÓLNA POLITYKA ZAGRANICZNA I BEZPIECZEŃSTWA	43
Artykuł 92	(skreślony)	43
Artykuł 93	Specjalni przedstawiciele	43
Artykuł 94	(skreślony)	43
Artykuł 95	Reprezentacja na szczeblu międzynarodowym	43
Artykuł 96	Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa	43
Artykuł 97	Zalecenia w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa	44
Artykuł 98	Łamanie praw człowieka	44
ROZDZIAŁ 14	(SKREŚLONY)	44
Artykuł 99	(skreślony)	44
Artykuł 100	(skreślony)	44
Artykuł 101	(skreślony)	44
ROZDZIAŁ 15	(SKREŚLONY)	44
Artykuł 102	(skreślony)	44
TYTUŁ III	PRZEJRZYŚĆ PRAC	44
Artykuł 103	Przejrzystość w działalności Parlamentu	44
Artykuł 104	Publiczny dostęp do dokumentów	45
TYTUŁ IV	STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI	45
ROZDZIAŁ 1	POWOŁYWANIE NA STANOWISKA	45
Artykuł 105	Wybór przewodniczącego Komisji	45
Artykuł 106	Wybór Komisji	46
Artykuł 107	Wotum nieufności dla Komisji	46
Artykuł 107a	Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej	46
Artykuł 108	Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego	46
Artykuł 109	Powoływanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego	47
ROZDZIAŁ 2	OŚWIADCZENIA	47
Artykuł 110	Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej	47
Artykuł 111	Wyjaśnienia decyzji Komisji	47
Artykuł 112	Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego	47

Artykuł 113	Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego	47
Artykuł 114	Zalecenia dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej	48
ROZDZIAŁ 3	PYTANIA PARLAMENTARNE	48
Artykuł 115	Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty	48
Artykuł 116	Tura pytań	48
Artykuł 117	Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie	48
Artykuł 118	Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie	49
ROZDZIAŁ 4	SPRAWOZDANIA INNYCH INSTYTUCJI	49
Artykuł 119	Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji	49
ROZDZIAŁ 5	REZOLUCJE I ZALECENIA	49
Artykuł 120	Projekty rezolucji	49
Artykuł 121	Zalecenia dla Rady	50
Artykuł 122	Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa	50
Artykuł 123	Oświadczenia pisemne	51
Artykuł 124	Zasięganie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego	51
Artykuł 125	Zasięganie opinii Komitetu Regionów	51
Artykuł 126	Wnioski do europejskich agencji	51
ROZDZIAŁ 6	POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE	52
Artykuł 127	Porozumienia międzyinstytucjonalne	52
ROZDZIAŁ 7	WNOSZENIE SKARG DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ	52
Artykuł 128	Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej	52
Artykuł 129	(skreślony)	53
TYTUŁ V	STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI	53
Artykuł 130	Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia	53
Artykuł 131	Konferencja Komisji do Spraw Europejskich (COSAC)	53
Artykuł 132	Konferencja parlamentów	53
TYTUŁ VI	SESJE	53
ROZDZIAŁ 1	SESJE PARLAMENTU	53
Artykuł 133	Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia	53
Artykuł 134	Zwoływanie Parlamentu	54
Artykuł 135	Miejsce obrad	54
Artykuł 136	Uczestnictwo w posiedzeniach	54

ROZDZIAŁ 2	PORZĄDEK PRAC PARLAMENTU	54
Artykuł 137	Projekt porządku dziennego	54
Artykuł 138	Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty	54
Artykuł 139	Krótką prezentacja	55
Artykuł 140	Przyjęcie i zmiana porządku dziennego	55
Artykuł 141	Debata nadzwyczajna	55
Artykuł 142	Tryb pilny	55
Artykuł 143	Debata łączna	56
Artykuł 144	Terminy	56
ROZDZIAŁ 3	OGÓLNE ZASADY PROWADZENIA POSIEDZEŃ	56
Artykuł 145	Wstęp na salę obrad	56
Artykuł 146	Języki	56
Artykuł 147	Przepis przejściowy	56
Artykuł 148	Doręczanie dokumentów	56
Artykuł 149	Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców	57
Artykuł 150	Wystąpienia jednogminutowe	57
Artykuł 151	Oświadczenia osobiste	57
ROZDZIAŁ 4	ŚRODKI STOSOWANE W PRZYPADKU NIEPRZESTRZEGANIA NORM POSTĘPOWANIA	58
Artykuł 152	Środki natychmiastowe	58
Artykuł 153	Sankcje	58
Artykuł 154	Wewnętrzne postępowanie odwoławcze	58
ROZDZIAŁ 5	KWORUM I GŁOSOWANIE	59
Artykuł 155	Kworum	59
Artykuł 156	Składanie i przedstawianie poprawek	59
Artykuł 157	Dopuszczalność poprawek	59
Artykuł 158	Procedura głosowania	60
Artykuł 159	Równa liczba głosów	60
Artykuł 160	Zasady głosowania	61
Artykuł 161	Kolejność głosowania nad poprawkami	61
Artykuł 162	Rozpatrywanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym	62
Artykuł 163	Głosowanie podzielone	62
Artykuł 164	Prawo do głosowania	62
Artykuł 165	Głosowanie	62
Artykuł 166	Głosowanie końcowe	62
Artykuł 167	Głosowanie imienne	62
Artykuł 168	Głosowanie elektroniczne	62
Artykuł 169	Głosowanie tajne	63

Artykuł 170	Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu	63
Artykuł 171	Kwestionowanie ważności głosowania	63
ROZDZIAŁ 6	WYSTĄPIENIA W SPRAWACH PROCEDURALNYCH	64
Artykuł 172	Wnioski proceduralne	64
Artykuł 173	Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu	64
Artykuł 174	Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności	64
Artykuł 175	Odesłanie do komisji	64
Artykuł 176	Zamknięcie debaty	64
Artykuł 177	Odroczenie debaty lub głosowania	65
Artykuł 178	Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia	65
ROZDZIAŁ 7	JAWNOŚĆ PRAC	65
Artykuł 179	Protokół obrad	65
Artykuł 180	Teksty przyjęte	65
Artykuł 181	Pełne sprawozdanie z obrad	66
Artykuł 182	Audiowizualny zapis obrad	66
TYTUŁ VII	KOMISJE I DELEGACJE	66
ROZDZIAŁ 1	KOMISJE – POWOŁYWANIE I KOMPETENCJE	66
Artykuł 183	Powoływanie komisji stałych	66
Artykuł 184	Powoływanie komisji specjalnych	66
Artykuł 185	Komisje śledcze	66
Artykuł 186	Skład komisji	67
Artykuł 187	Zastępcy członków komisji	68
Artykuł 188	Kompetencje komisji	68
Artykuł 189	Komisja odpowiedzialna za weryfikację mandatów	69
Artykuł 190	Podkomisje	69
Artykuł 191	Prezydium komisji	69
Artykuł 192	Koordynatorzy komisji i kontrsprawozdawcy	69
ROZDZIAŁ 2	KOMISJE – ZASADY FUNKCJONOWANIA	70
Artykuł 193	Posiedzenia komisji	70
Artykuł 194	Protokoły posiedzeń komisji	70
Artykuł 195	Głosowanie w komisji	70
Artykuł 196	Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji	70
Artykuł 197	Tura pytań w komisji	70
ROZDZIAŁ 3	DELEGACJE MIĘDZYPARLAMENTARNE	70
Artykuł 198	Powoływanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych	70

Artykuł 199	Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy	71
Artykuł 200	Wspólne komisje parlamentarne	71
TYTUŁ VIII	PETYCJE	71
Artykuł 201	Prawo do składania petycji	71
Artykuł 202	Rozpatrywanie petycji	72
Artykuł 203	Jawność petycji	73
TYTUŁ IX	RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH	73
Artykuł 204	Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich	73
Artykuł 205	Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich	73
Artykuł 206	Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich	74
TYTUŁ X	SEKRETARIAT PARLAMENTU	74
Artykuł 207	Sekretariat Generalny	74
TYTUŁ XI	UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO PARTII POLITYCZNYCH NA POZIOMIE EUROPEJSKIM	74
Artykuł 208	Kompetencje Przewodniczącego	74
Artykuł 209	Kompetencje Prezydium	74
Artykuł 210	Kompetencje właściwej komisji i Parlamentu na posiedzeniu plenarnym	75
TYTUŁ XII	STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU	75
Artykuł 211	Stosowanie Regulaminu	75
Artykuł 212	Zmiany w Regulaminie	75
TYTUŁ XIII	POSTANOWIENIA RÓŻNE	76
Artykuł 213	Symbole Unii	76
Artykuł 214	Sprawy w toku	76
Artykuł 215	Układ załączników	76
Artykuł 216	Sprostowanie	76
ZAŁĄCZNIK I	Przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 1 – Przejrzystość i interesy finansowe posłów	78
ZAŁĄCZNIK II	Przebieg tury pytań przewidzianej w art. 116	79
ZAŁĄCZNIK III	Wytyczne do pytań wymagających odpowiedzi na piśmie na mocy art. 117 i 118	81
ZAŁĄCZNIK IV	Wytyczne i ogólne kryteria wyboru tematów wpisywanych do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa, przewidzianych w art. 122	82

ZAŁĄCZNIK V	(skreślony)	82
ZAŁĄCZNIK VI	Procedura rozpatrywania i podejmowania decyzji w sprawie udzielenia absolutorium budżetowego	83
ZAŁĄCZNIK VII	Uprawnienia stałych komisji parlamentarnych	85
ZAŁĄCZNIK VIII	Dokumenty oraz informacje poufne i sensytywne	92
ZAŁĄCZNIK IX	Zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski ..	98
ZAŁĄCZNIK X	Przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 4 – Lobbying w Parlamencie Europejskim	101
ZAŁĄCZNIK XI	Wykonywanie zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich	102
ZAŁĄCZNIK XII	Dochodzenia wewnętrzne w zakresie walki z przestępczością finansową, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot	111
ZAŁĄCZNIK XIII	Porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE	114
ZAŁĄCZNIK XIV	Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską	117
ZAŁĄCZNIK XV	Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów	130
ZAŁĄCZNIK XVI	Wytyczne dotyczące interpretacji norm postępowania mających zastosowanie do posłów	137
ZAŁĄCZNIK XVII	Wytyczne dotyczące zatwierdzania Komisji Europejskiej	138
ZAŁĄCZNIK XVIII	Procedura udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy	140
ZAŁĄCZNIK XIX	Partnerski proces komunikacji poświęconej Europie	144
ZAŁĄCZNIK XX	Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i komisji z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji (art. 251 Traktatu WE)	146
ZAŁĄCZNIK XXI	Kodeks postępowania w negocjacjach w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej	150

TYTUŁ I

POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE

ROZDZIAŁ 1

Posłowie do Parlamentu Europejskiego

Artykuł 1

Parlament Europejski

1. Parlament Europejski jest zgromadzeniem wybranym zgodnie z traktatami, z Aktem z dnia 20 września 1976 r. dotyczącym wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz z krajowymi przepisami prawnymi ustanowionymi na podstawie traktatów.

2. Nazwy przedstawicieli wybranych do Parlamentu Europejskiego brzmią następująco:

„Членове на Европейския парламент” w języku bułgarskim,

„Diputados al Parlamento Europeo” w języku hiszpańskim,

„Poslanci Evropského parlamentu” w języku czeskim,

„Medlemmer af Europa-Parlamentet” w języku duńskim,

„Mitglieder des Europäischen Parlaments” w języku niemieckim,

„Euroopa Parlamendi liikmed” w języku estońskim,

„Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου” w języku greckim,

„Members of the European Parliament” w języku angielskim,

„Députés au Parlement européen” w języku francuskim,

„Feisirí de Pharlaimint na hEorpa” w języku irlandzkim,

„Deputati al Parlamento europeo” w języku włoskim,

„Eiropas Parlamenta deputāti” w języku łotewskim,

„Europos Parlamento nariai” w języku litewskim,

„Európai Parlamenti Képviselők” w języku węgierskim,

„Membri tal-Parlament Ewropew” w języku maltańskim,

„Leden van het Europees Parlement” w języku niderlandzkim,

„Posłowie do Parlamentu Europejskiego” w języku polskim,

„Deputados ao Parlamento Europeu” w języku portugalskim,

„Deputați în Parlamentul European” w języku rumuńskim,

„Poslanci Európskeho parlamentu” w języku słowackim,

„Poslanci Evropskega parlamenta” w języku słoweńskim,

„Euroopan parlamentin jäsenet” w języku fińskim,

„Ledamöter av Europaparlamentet” w języku szwedzkim.

Artykuł 2

Niezależność mandatu

Posłowie do Parlamentu Europejskiego wykonują swój mandat w sposób niezależny. Nie mogą być związani instrukcjami ani nie otrzymują mandatu wiążącego.

Artykuł 3

Weryfikacja mandatów

1. Po wyborach do Parlamentu Europejskiego Przewodniczący zwraca się do właściwych organów państw członkowskich o niezwłoczne przekazanie Parlamentowi nazwisk wybranych posłów, tak aby wszyscy posłowie mogli rozpocząć wykonywanie mandatu od otwarcia pierwszego posiedzenia po wyborach.

Jednocześnie Przewodniczący zwraca uwagę tych organów na odpowiednie przepisy aktu z dnia 20 września 1976 r. i zwraca się o podjęcie wszelkich niezbędnych działań w celu wykluczenia niepołączalności z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego.

2. Każdy poseł, o którego wyborze Parlament został poinformowany, przed objęciem mandatu parlamentarnego oświadcza na piśmie, że nie zajmuje żadnego stanowiska niepołączalnego z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r. Oświadczenie należy sporządzić po wyborach powszechnych, w miarę możliwości nie później niż sześć dni przed inauguracyjnym posiedzeniem Parlamentu. Do czasu zweryfikowania mandatu posła lub wydania orzeczenia dotyczącego ewentualnego sporu oraz pod warunkiem uprzedniego podpisania przez posła oświadczenia, o którym mowa powyżej, poseł bierze udział w posiedzeniach Parlamentu i jego organów, zachowując pełnię związanych z tym praw.

Jeżeli na podstawie faktów możliwych do zweryfikowania za pomocą ogólnodostępnych źródeł zostanie stwierdzone, że poseł zajmuje stanowisko niepołączalne z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r., Parlament, na podstawie informacji otrzymanych od Przewodniczącego, stwierdza wakat.

3. Parlament, na podstawie sprawozdania komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów, przystępuje niezwłocznie do weryfikacji mandatów i stwierdza ważność mandatu każdego z nowo wybranych posłów, a także rozstrzyga ewentualne spory zgłoszone zgodnie z postanowieniami aktu z dnia 20 września 1976 r., z wyjątkiem sporów opartych na krajowych ordynacjach wyborczych.

4. Sprawozdanie właściwej komisji opiera się na oficjalnym komunikacie każdego państwa członkowskiego w sprawie wyników wyborów, zawierającym nazwiska wybranych kandydatów oraz nazwiska ich ewentualnych zastępców w kolejności ustalonej według wyników głosowania.

Ważność mandatu posła nie może zostać stwierdzona przed złożeniem przez niego pisemnego oświadczenia zgodnie z niniejszym artykułem oraz z załącznikiem I do niniejszego Regulaminu.

Parlament może, na podstawie sprawozdania komisji, rozstrzygać w dowolnym momencie w sprawie sporów dotyczących ważności mandatu posła.

5. Jeżeli powołanie posła następuje w wyniku rezygnacji kandydatów znajdujących się na tej samej liście, komisja czuwa nad tym, by rezygnacje odbywały się zgodnie z duchem i literą Aktu z dnia 20 września 1976 r. oraz art. 4 ust. 3 niniejszego Regulaminu.

6. Komisja czuwa, aby każda informacja mogąca wpłynąć na wykonywanie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego lub na kolejność wprowadzania zastępców została niezwłocznie zgłoszona Parlamentowi przez władze państw członkowskich lub Unii; w przypadku powołania posła komisja dba o to, aby została wskazana data, z którą staje się ono skuteczne.

Jeśli właściwe organy państwa członkowskiego rozpoczęły postępowanie mogące doprowadzić do pozbawienia posła mandatu, Przewodniczący wnosi o regularne informowanie go o stanie postępowania i przekazuje sprawę właściwej komisji. Na podstawie wniosku komisji Parlament będzie mógł zająć stanowisko w tej sprawie.

Artykuł 4

Okres wykonywania mandatu parlamentarnego

1. Poseł rozpoczyna i kończy wykonywanie mandatu w terminach określonych w akcie z dnia 20 września 1976 r. Mandat posła wygasa w wyniku śmierci posła lub zrzeczenia się przez niego mandatu.

2. Posłowie pełnią swoje funkcje do chwili otwarcia pierwszego posiedzenia Parlamentu po wyborach.

3. Poseł zrzekający się mandatu ma obowiązek poinformować o tym Przewodniczącego i podać datę, z którą zrzeczenie się jest skuteczne, nie przekraczając trzech miesięcy

od daty złożenia powiadomienia o zrzeczeniu. Powiadomienie ma formę protokołu sporządzonego w obecności Sekretarza Generalnego lub jego przedstawiciela, podpisanego przez tegoż oraz przez zainteresowanego posła oraz przedłożonego niezwłocznie właściwej komisji, która włącza go do porządku obrad swojego pierwszego posiedzenia następującego po otrzymaniu protokołu.

Jeśli właściwa komisja uzna, że zrzeczenie się jest niezgodne z duchem lub literą aktu z dnia 20 września 1976 r., powiadamia o tym Parlament, aby ten zdecydował w przedmiocie wakat.

W przeciwnym przypadku wakat stwierdza się od dnia wskazanego w protokole przez zrzekającego się posła. Parlament nie przeprowadza głosowania w tej sprawie.

Dla wyjątkowych sytuacji została stworzona procedura uproszczona. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy pomiędzy dniem, w którym zrzeczenie się mandatu nabiera mocy, a dniem pierwszego posiedzenia właściwej komisji odbywa się jedna lub więcej sesji co, wskutek braku stwierdzenia wakat, pozbawiłoby grupę polityczną, do której należy poseł zrzekający się mandatu, możliwości zastąpienia go we wspomnianych okresach sesji. Procedura ta upoważnia sprawozdawcę właściwej komisji odpowiedzialnego za powyższe kwestie do niezwłocznego przystąpienia do rozpatrzenia każdego prawidłowo zgłoszonego zrzeczenia się i, w przypadku gdyby jakiegokolwiek opóźnienie w zbadaniu sprawy mogło mieć negatywne skutki, do przedstawienia go przewodniczącemu komisji, aby ten, zgodnie z postanowieniami ust. 3:

— zgłosił Przewodniczącemu Parlamentu w imieniu komisji, że może zostać stwierdzony wakat, lub

— zwołał nadzwyczajne posiedzenie komisji w celu zbadania poszczególnych trudności zgłoszonych przez sprawozdawcę.

4. W sytuacji gdy właściwy organ państwa członkowskiego powiadomi Przewodniczącego o wygaśnięciu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego albo w wyniku niepołączalności stanowisk w rozumieniu art. 7 ust. 3 aktu z dnia 20 września 1976 r., albo cofnięcia mandatu zgodnie z art. 13 ust. 3 tego aktu, Przewodniczący powiadamia Parlament o wygaśnięciu mandatu w dniu podanym przez państwo członkowskie i zwraca się do państwa członkowskiego o niezwłoczne obsadzenie zwolnionego miejsca.

Po poinformowaniu Przewodniczącego przez właściwe organy państw członkowskich lub Unii albo przez samego zainteresowanego posła o powołaniu go lub wyborze na stanowisko niepołączalne z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r., Przewodniczący powiadamia o tym Parlament, który stwierdza wakat.

5. Organy państw członkowskich oraz Unii powiadają Przewodniczącego o wszelkich funkcjach, jakie zamierzają powierzyć posłowi. Przewodniczący przekazuje sprawę komisji przedmiotowo właściwej w celu zbadania zgodności planowanych funkcji z duchem i literą aktu z dnia 20 września 1976 r. Wnioski komisji Przewodniczący przekazuje Parlamentowi, posłowi i zainteresowanym organom.

6. Za datę wygaśnięcia mandatu i powstania wakatów uważa się:

— w przypadku zrzeczenia się mandatu: datę stwierdzenia przez Parlament wakatów, zgodnie z protokołem zrzeczenia się,

— w przypadku powołania lub wyboru na stanowisko niepołączalne z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lub 2 aktu z dnia 20 września 1976 r.: datę wskazaną przez właściwe organy państw członkowskich lub Unii albo przez zainteresowanego posła.

7. Po stwierdzeniu wakatów Parlament informuje o nim zainteresowane państwo członkowskie i zwraca się do niego o niezwłoczne obsadzenie zwolnionego miejsca.

8. Wszelkie zastrzeżenia dotyczące ważności mandatu posła, którego mandat został wcześniej zweryfikowany, zostają przekazane właściwej komisji. Komisja ta jest zobowiązana niezwłocznie złożyć sprawozdanie Parlamentowi, najpóźniej na początku następnej sesji miesięcznej.

9. Parlament zastrzega sobie prawo do unieważnienia mandatu lub odmówienia stwierdzenia wakatów w przypadku, gdy zostanie uprawdopodobnione, że przyjęcie mandatu lub jego zrzeczenie się wynika z błędów rzeczowych bądź z wady oświadczenia woli.

Artykuł 5

Przywileje i immunitety

1. Posłom do Parlamentu Europejskiego przysługują przywileje oraz immunitety przewidziane w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wyborze posłów Przewodniczący wydaje posłom legitymacje umożliwiające im swobodne poruszanie się po terytorium państw członkowskich.

3. Posłowie mają prawo wglądu do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu Parlamentu lub poszczególnych komisji z wyjątkiem osobistych dokumentów i rachunków, do których wgląd ma wyłącznie poseł, którego one dotyczą. Załącznik VIII do niniejszego Regulaminu określa wyjątki od powyższej zasady dotyczące dokumentów, do których można odmówić publicznego dostępu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Artykuł 6

Uchylenie immunitetu

1. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami oraz immunitetami Parlament dąży przede wszystkim do utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz do zagwarantowania niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji.

2. Każdy wniosek w sprawie uchylenia immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

3. Każdy wniosek dotyczący skorzystania z immunitetu i przywilejów skierowany do Przewodniczącego przez posła lub byłego posła jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

Posła lub byłego posła może reprezentować inny poseł. Wniosek nie może zostać złożony przez innego posła bez zgody zainteresowanego posła.

4. W przypadku zatrzymania posła lub pozbawienia go swobody przemieszczania się, gdy zachodzi podejrzenie naruszenia jego przywilejów i immunitetu, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącym właściwej komisji i jej sprawozdawcą, może zainicjować w trybie pilnym działania zmierzające do potwierdzenia przywilejów i immunitetu posła. Przewodniczący informuje o podjętej inicjatywie właściwą komisję oraz Parlament.

Artykuł 7

Procedury dotyczące immunitetu

1. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o skorzystanie z immunitetu i przywilejów są niezwłocznie rozpatrywane przez właściwą komisję w kolejności, w jakiej zostały wniesione.

2. Komisja przedstawia wniosek dotyczący uzasadnionej decyzji zawierający zalecenie przyjęcia lub odrzucenia wniosku o uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu i przywilejów.

3. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego. Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień, może także przedłożyć wszelkie dokumenty oraz dowody pisemne, które uzna za istotne. Posła może reprezentować inny poseł.

4. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu opiera się na więcej niż jednej podstawie, to każda z nich może być przedmiotem odrębnej decyzji. Sprawozdanie komisji może, w drodze wyjątku, zawierać propozycję, aby uchylenie immunitetu dotyczyło wyłącznie prowadzenia postępowania karnego, tak aby przed wydaniem prawomocnego orzeczenia poseł nie mógł zostać zatrzymany ani aresztowany oraz by nie można było podjąć żadnych innych kroków uniemożliwiających mu wykonywania obowiązków wynikających z mandatu.

5. Gdy poseł został wezwany do wystąpienia w charakterze świadka lub biegłego, wniosek o uchylenie immunitetu nie jest konieczny, pod warunkiem że:

— nie będzie zobowiązany stawić się w terminie uniemożliwiającym bądź utrudniającym wykonywanie czynności parlamentarnych lub będzie mógł dostarczyć oświadczenie w formie pisemnej lub każdej innej, które nie zakłóci wykonywania obowiązków parlamentarnych,

— nie będzie zobowiązany do składania zeznań dotyczących informacji poufnych, które uzyskał w związku z wykonywanym mandatem, a których ujawnienie uznalby za niewskazane.

6. W przypadku wniosku o skorzystanie z przywilejów lub immunitetu komisja stwierdza, czy istnieją okoliczności stanowiące administracyjne lub inne ograniczenie swobody przemieszczania się posłów udających się na miejsce obrad Parlamentu lub z niego powracających bądź swobody wyrażania opinii lub głosowania podczas wykonywania mandatu lub czy wchodzi one w zakres art. 10 Protokołu o przywilejach i immunitetach nieobjęty prawem krajowym. Komisja przedstawia właściwemu organowi propozycję wyciągnięcia odpowiednich wniosków.

7. Komisja może wydać uzasadnioną opinię co do właściwości wyżej wymienionego organu oraz co do dopuszczalności wniosku, natomiast nie może w żadnym przypadku wyowiadać się o winie bądź braku winy posła oraz o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane, nawet wtedy, gdy badanie wniosku pozwala komisji na dokładne zapoznanie się ze szczegółami sprawy.

8. Sprawozdanie komisji jest wpisywane jako pierwszy punkt porządku dziennego pierwszego posiedzenia po jego złożeniu. Nie są przyjmowane żadne poprawki do wniosku(-ów) dotyczącego(-ych) decyzji.

Debata dotyczy jedynie argumentów „za” lub „przeciw” wnioskowi o uchylenie lub utrzymanie immunitetu albo o skorzystanie z przywilejów lub immunitetu.

Z zastrzeżeniem postanowień art. 151 poseł, którego przywileje i immunitety są przedmiotem postępowania, nie może zabierać głosu w debacie.

Wniosek(-ki) dotyczący(-e) decyzji zawarte w sprawozdaniu są poddawane pod głosowanie w trakcie pierwszego głosowania następującego po debacie.

Po ich rozpatrzeniu przez Parlament odbywa się odrębne głosowanie nad każdym z wniosków zawartych w sprawozdaniu. W przypadku odrzucenia wniosku uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

9. Przewodniczący niezwłocznie przekazuje decyzję Parlamentu posłowi, którego dotyczy procedura, oraz właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego, wnosząc zarazem o informowanie go o przebiegu postępowania oraz o orzeczeniach wydanych w jego wyniku. Niezwłocznie po otrzymaniu tych informacji Przewodniczący przedstawia je Parlamentowi w formie, którą uzna za najbardziej odpowiednią, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

10. W przypadku gdy Przewodniczący działa na podstawie uprawnień nadanych mu w art. 6 ust. 4, właściwa komisja zapoznaje się z inicjatywą Przewodniczącego w trakcie najbliższego posiedzenia. Komisja może sporządzić sprawozdanie oraz przedstawić je w Parlamencie, jeśli uzna to za konieczne.

11. Komisja rozpatruje powyższe kwestie oraz bada wszelkie otrzymane dokumenty, zachowując najwyższą poufność.

12. Po konsultacji z państwami członkowskimi komisja może sporządzić listę organów państw członkowskich uprawnionych do składania wniosków o uchylenie immunitetu posła.

13. Każde zapytanie odnoszące się do zakresu stosowania przywilejów oraz immunitetów, zgłoszone przez właściwy organ, jest rozpatrywane zgodnie z powyższymi postanowieniami.

Artykuł 8

Stosowanie Statutu posła

Parlament przyjmuje Statut posła do Parlamentu Europejskiego oraz wszelkie zmiany do niego na podstawie wniosku komisji przedmiotowo właściwej. Stosuje się odpowiednio art. 138 ust. 1. Prezydium odpowiada za stosowanie tych przepisów i podejmuje decyzje w sprawie środków finansowych na podstawie rocznego budżetu.

Artykuł 9

Interesy finansowe posłów, normy postępowania i dostęp do Parlamentu

1. Parlament ustanawia zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów, które załącza się do niniejszego Regulaminu ⁽¹⁾.

Zasady te nie mogą w żadnym wypadku utrudniać lub ograniczać wykonywania mandatu, prowadzenia działalności politycznej ani innej działalności związanej z mandatem.

2. Postępowanie posłów odznacza się wzajemnym szacunkiem, opiera się na wartościach i zasadach określonych w podstawowych aktach Unii Europejskiej, cechuje się poszanowaniem powagi Parlamentu i nie może powodować zakłóceń w sprawnym przebiegu prac parlamentarnych ani też naruszania spokoju w budynkach Parlamentu. Posłowie stosują się do przepisów Parlamentu dotyczących postępowania z informacjami poufnymi.

Nieposzanowanie tych standardów i przepisów może prowadzić do zastosowania środków zgodnie z art. 152, 153 i 154.

3. Stosowanie niniejszego artykułu nie ogranicza w żaden sposób żywotności debat parlamentarnych ani wolności słowa posłów.

Opiera się ono na pełnym poszanowaniu prerogatyw posłów, które zostały określone w odpowiednim prawie pierwotnym oraz w odpowiednich przepisach Statutu posła.

Opiera się ono na zasadzie przejrzystości i gwarantuje, że wszelkie postanowienia w tym zakresie będą podawane do wiadomości posłów, którzy są indywidualnie powiadamiani o przysługujących im prawach i obowiązkach.

4. Kwestorzy są odpowiedzialni za wydawanie imiennych identyfikatorów o maksymalnej ważności jednego roku osobom, które chciałyby mieć częsty dostęp do lokali Parlamentu w celu dostarczania informacji posłom w ramach ich mandatu parlamentarnego, w interesie własnym lub osób trzecich.

W zamian osoby te powinny:

— stosować się do kodeksu postępowania załączonego do niniejszego Regulaminu ⁽²⁾,

— wpisać się do rejestru prowadzonego przez kwestorów.

Rejestr ten jest udostępniany na życzenie w każdym miejscu pracy Parlamentu, a także, w formie ustalonej przez kwestorów, w punktach informacyjnych Parlamentu w państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Zob. załącznik I.

⁽²⁾ Zob. załącznik X.

Postanowienia wykonawcze dotyczące niniejszego ustępu znajdują się w załączniku ⁽³⁾.

5. Kodeks postępowania, prawa i przywileje byłych posłów są ustalane decyzją Prezydium. Nie będą wprowadzane żadne różnice w traktowaniu byłych posłów.

Artykuł 10

Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)

Wspólne zasady prowadzenia dochodzeń wewnętrznych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) zawarte w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 25 maja 1999 r., przewidujące środki niezbędne do zapewnienia sprawnego przebiegu tych postępowań, stosuje się także wewnątrz Parlamentu, zgodnie z decyzją Parlamentu załączoną do Regulaminu ⁽⁴⁾.

Artykuł 11

Obserwatorzy

1. Po podpisaniu przez dane państwo traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej, Przewodniczący, po uzyskaniu zgody Konferencji Przewodniczących, może zwrócić się do parlamentu państwa przystępującego o wyznaczenie spośród jego własnych posłów pewnej liczby obserwatorów, równej liczbie przyszłych mandatów w Parlamencie Europejskim przyznanych temu państwu.

2. Obserwatorzy ci biorą udział w posiedzeniach Parlamentu w oczekiwaniu na wejście w życie traktatu akcesyjnego i dysponują prawem zabierania głosu w komisjach i grupach politycznych. Nie mają prawa do głosowania bądź do kandydowania w wyborach dotyczących stanowisk w Parlamencie. Ich udział w pracach Parlamentu nie ma żadnego wpływu prawnego na działania Parlamentu.

3. W odniesieniu do korzystania z infrastruktury Parlamentu oraz zwrotu kosztów ponoszonych z tytułu działań obserwacyjnych obserwatorów traktuje się tak samo, jak posłów do PE.

4. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do czasu wejścia w życie ustalenia ⁽⁵⁾, zgodnie z którym niektórym państwom członkowskim zostanie przyznana dodatkowa liczba mandatów w Parlamencie do końca siódmej kadencji. Przedmiotowe państwa członkowskie powinny zostać poproszone o wyznaczenie obserwatorów zgodnie z ich prawem krajowym.

⁽³⁾ Zob. załącznik X.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik XII.

⁽⁵⁾ Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej ze szczytu w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r.

ROZDZIAŁ 2

Mandaty

Artykuł 12

Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego

1. W trakcie posiedzenia przewidzianego w art. 134 ust. 2, jak i każdego innego posiedzenia poświęconego wyborowi Przewodniczącego i Prezydium, ustępujący Przewodniczący lub w razie jego braku jeden z ustępujących wiceprzewodniczących w porządku pierwszeństwa, lub też w razie ich braku poseł sprawujący swój urząd najdłużej pełni funkcję Przewodniczącego-Seniora do czasu ogłoszenia wyboru Przewodniczącego.

2. Pod przewodnictwem posła sprawującego czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1 nie może odbywać się debata, której przedmiotem nie jest wybór Przewodniczącego lub weryfikacja mandatów.

Uprawnienia Przewodniczącego, o których mowa w art. 3 ust. 2 drugi akapit, wykonuje poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1. Wszelkie inne kwestie związane z weryfikacją mandatów, poruszane podczas obrad pod jego przewodnictwem, odsyła się do komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów.

Artykuł 13

Kandydatury i przepisy ogólne

1. Przewodniczący, wiceprzewodniczący i kwestorzy są wybierani w głosowaniu tajnym, zgodnie z art. 169. Kandydatury mogą być proponowane wyłącznie za zgodą zainteresowanych. Kandydaturę może zgłosić jedynie grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów. Jednakże jeżeli liczba kandydatur nie przekracza liczby miejsc do obsadzenia, kandydaci mogą być wybrani przez aklamację.

2. Podczas wyboru Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wskazane jest zapewnienie sprawiedliwej reprezentacji państw członkowskich oraz opcji politycznych.

Artykuł 14

Wybór Przewodniczącego – przemówienie inauguracyjne

1. W pierwszej kolejności przeprowadzany jest wybór Przewodniczącego. Przed każdą turą głosowania kandydatury powinny być przedstawione posłowi sprawującemu czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 12, który informuje o nich Parlament. Jeśli po trzech turach głosowań żaden kandydat nie otrzyma bezwzględnej większości oddanych głosów, w czwartej turze kandydują tylko dwaj posłowie, którzy w trzeciej turze otrzymali największą liczbę głosów; w przypadku tej samej liczby głosów za wybranego uznany zostaje kandydat starszy wiekiem.

2. Po wyborach poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 12 ustępuje miejsca wybranemu Przewodniczącemu. Przemówienie inauguracyjne może wygłosić jedynie wybrany Przewodniczący.

Artykuł 15

Wybór wiceprzewodniczących

1. W dalszej kolejności, przy pomocy jednej karty do głosowania, odbywają się wybory wiceprzewodniczących. W pierwszej turze, na do 14 miejsc do obsadzenia, za wybranych uznaje się tych kandydatów, którzy otrzymali bezwzględną większość oddanych głosów, w kolejności otrzymanych głosów. Jeśli liczba wybranych kandydatów jest mniejsza od liczby miejsc do obsadzenia, w celu obsadzenia pozostałych miejsc przeprowadza się na tych samych zasadach drugą turę wyborów. Jeśli do obsadzenia pozostałych miejsc niezbędna jest trzecia tura wyborów, obowiązuje zasada głosowania zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby oddanych głosów za wybranych uznaje się najstarszych wiekiem kandydatów.

Chociaż, w odróżnieniu od postanowień art. 14 ust. 1, zgłaszanie nowych kandydatur pomiędzy turami głosowań nie jest wyraźnie przewidziane w trakcie wyboru wiceprzewodniczących, to jest ono dozwolone ze względu na suwerenność Parlamentu, który powinien mieć możliwość rozpatrzenia każdej dopuszczalnej kandydatury, tym bardziej, że brak tej możliwości mógłby stanowić przeszkodę dla sprawnego przebiegu wyborów.

2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 18 ust. 1 porządek pierwszeństwa wiceprzewodniczących ustalany jest według kolejności, w jakiej zostali wybrani, a w przypadku równej ilości głosów, według starszeństwa.

Jeśli wybory nie odbywały się w głosowaniu tajnym, porządek pierwszeństwa odpowiada kolejności wyczytania przez Przewodniczącego.

Artykuł 16

Wybór kwestorów

Po wyborze wiceprzewodniczących Parlament przystępuje do wyboru pięciu kwestorów.

Przy wyborze kwestorów stosuje się takie same zasady, jakie obowiązują przy wyborze wiceprzewodniczących.

Artykuł 17

Kadencje

1. Kadencja Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wynosi dwa i pół roku.

Zmieniając grupę polityczną, poseł zachowuje stanowisko, które zajmował w Prezydium lub w Kolegium Kwestorów do końca wykonywania swojego dwuipółrocznego mandatu.

2. Jeśli przed upływem kadencji pojawia się wakat, poseł wybrany do jego objęcia pełni funkcję jedynie przez okres pozostający do zakończenia kadencji poprzednika na danym stanowisku.

Artykuł 18

Wakaty

1. W przypadku wakującego miejsca Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub kwestora przystępuje się do wyboru ich następców, zgodnie z powyższymi postanowieniami.

Nowo wybrany wiceprzewodniczący zajmuje w porządku pierwszeństwa miejsce ustępującego wiceprzewodniczącego.

2. Gdy wakat dotyczy stanowiska Przewodniczącego, pierwszy wiceprzewodniczący pełni jego funkcję do chwili wybrania nowego Przewodniczącego.

Artykuł 19

Wcześniejsze zwolnienie z obowiązków

Stanowiąc większość trzech piątych oddanych głosów reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, Konferencja Przewodniczących może przedstawić Parlamentowi wniosek o odwołanie z funkcji Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego, kwestora, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego delegacji międzyparlamentarnej lub każdej innej osoby wybranej do sprawowania funkcji w Parlamencie, jeśli uzna, że poseł ten dopuścił się poważnego uchybienia. Wniosek jest przyjmowany przez Parlament większością dwóch trzecich oddanych głosów stanowiącą większość członków Parlamentu.

ROZDZIAŁ 3

Organy i ich kompetencje

Artykuł 20

Kompetencje Przewodniczącego

1. Zgodnie z zasadami przewidzianymi w niniejszym Regulaminie, Przewodniczący kieruje całością prac Parlamentu i jego organów oraz posiada pełnię uprawnień do przewodniczenia obradom Parlamentu i zapewnienia ich sprawnego przebiegu.

Niniejszy przepis może być interpretowany w ten sposób, że uprawnienia w nim przyznane obejmują prawo do wyeliminowania nadużycia takich wniosków, jak wnioski porządkowe, wnioski w sprawach proceduralnych, wyjaśnienia dotyczące sposobu głosowania i wnioski o głosowanie odrębne, podzielone lub imienne, jeżeli Przewodniczący jest przekonany, że mają one w oczywisty sposób na celu i przyniosą w konsekwencji poważne i długotrwałe zakłócenie procedur Izby lub wykonywania praw innych posłów.

Do uprawnień przyznanych w niniejszym przepisie należy prawo do poddawania tekstów pod głosowanie w innej kolejności niż ustalona w dokumencie stanowiącym przedmiot głosowania. Odpowiednio do postanowień art. 161 ust. 7 Przewodniczący może zwrócić się w tym celu o uprzednią zgodę do Parlamentu.

2. Przewodniczący otwiera, zawiesza i zamyka posiedzenia oraz rozstrzyga o dopuszczalności poprawek, o pytaniach kierowanych do Rady i Komisji oraz o zgodności sprawozdań z Regulaminem. Przewodniczący dba o przestrzeganie Regulaminu i utrzymanie porządku, udziela głosu, ogłasza zamknięcie dyskusji, poddaje wnioski pod głosowanie i ogłasza wyniki głosowania, a także kieruje do komisji informacje dotyczące spraw leżących w ich gestii.

3. Przewodniczący może zabrać głos w dyskusji tylko w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy. Jeżeli chce on brać udział w debacie, opuszcza fotel Przewodniczącego, który może zająć ponownie dopiero po jej zakończeniu.

4. Na płaszczyźnie kontaktów międzynarodowych, podczas oficjalnych uroczystości, w czynnościach administracyjnych, sądowych i finansowych Parlament jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który może delegować te uprawnienia.

Artykuł 21

Kompetencje wiceprzewodniczących

1. W razie nieobecności Przewodniczącego, niemożności wykonywania przez niego obowiązków lub w przypadku, gdy chce on uczestniczyć w dyskusji zgodnie z art. 20 ust. 3, zastępuje go jeden z wiceprzewodniczących, zgodnie z art. 15 ust. 2.

2. Wiceprzewodniczący pełnią również obowiązki nałożone na nich w art. 23, 25 ust. 3 i 5 oraz art. 68 ust. 3.

3. Przewodniczący może przekazać wiceprzewodniczącym wszelkie obowiązki, jak reprezentowanie Parlamentu podczas określonych uroczystości lub czynności. W szczególności może on wyznaczyć jednego z wiceprzewodniczących do wykonywania obowiązków powierzonych Przewodniczącemu w art. 116 ust. 3 i art. 117 ust. 2.

Artykuł 22**Skład Prezydium**

1. W skład Prezydium Parlamentu wchodzi Przewodniczący oraz 14 wiceprzewodniczących.
2. Kwestorzy są członkami Prezydium z głosem doradczym.
3. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego.

Artykuł 23**Kompetencje Prezydium**

1. Prezydium wykonuje zadania powierzone mu Regulaminem.
2. Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących organizacji wewnętrznej Parlamentu, jego Sekretariatu i organów.
3. Na wniosek Sekretarza Generalnego lub grupy politycznej Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących posłów.
4. Prezydium reguluje kwestie związane z przebiegiem posiedzeń.

„Przebieg posiedzeń” obejmuje również kwestie dotyczące postępowania posłów we wszystkich pomieszczeniach Parlamentu.

5. Prezydium przyjmuje przewidziane w art. 33 postanowienia dotyczące posłów niezrzeszonych.
6. Prezydium sporządza schemat organizacyjny Sekretariatu, jak również ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego oraz finansowego urzędników i innych pracowników.
7. Prezydium sporządza wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.
8. Prezydium przyjmuje wytyczne dla kwestorów, zgodnie z art. 26.
9. Prezydium jest organem właściwym do udzielania zgody na organizację posiedzeń komisji poza ich zwykłymi miejscami pracy, organizację przesłuchań, jak i na wyjazdy sprawodawców w celach badawczych oraz informacyjnych.

Jeżeli zostanie udzielona zgoda na takie posiedzenia lub spotkania, kwestie związane ze stosowaniem języków ustalane są w zależności od języków urzędowych używanych przez członków komisji i ich zastępców, o zapewnienie których złożą oni wniosek.

Zasada ta dotyczy także delegacji, chyba że stali członkowie delegacji i ich zastępcy postanowią inaczej.

10. Prezydium mianuje Sekretarza Generalnego, zgodnie z art. 207.

11. Prezydium określa zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania. Stosując to rozporządzenie, wypełnia zadania nałożone na nie przez Regulamin Parlamentu.

12. Prezydium ustanawia przepisy dotyczące postępowania Parlamentu, jego organów, osób sprawujących funkcję i innych posłów względem informacji poufnych, przy uwzględnieniu wszelkich zawartych w tych sprawach porozumień międzyinstytucjonalnych. Przepisy te publikowane są w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz załączone do niniejszego Regulaminu.

13. Przewodniczący lub Prezydium mogą powierzyć jednemu lub kilku członkom Prezydium zadania ogólne lub szczegółowe leżące w zakresie kompetencji Przewodniczącego lub Prezydium. Jednocześnie ustalany jest sposób wykonania tych zadań.

14. Prezydium wyznacza dwóch wiceprzewodniczących, którzy odpowiadają za utrzymywanie kontaktów z parlamentami krajowymi.

Przedstawiają oni Konferencji Przewodniczących okresowe sprawozdania ze swojej działalności.

15. Po wyborze nowego Parlamentu ustępujące Prezydium pełni swoje funkcje do czasu pierwszego posiedzenia nowo wybranego Parlamentu.

Artykuł 24**Skład Konferencji Przewodniczących**

1. W skład Konferencji Przewodniczących wchodzi Przewodniczący Parlamentu oraz przewodniczący grup politycznych. Przewodniczący grupy politycznej może być reprezentowany przez członka tej grupy.
2. Przewodniczący Parlamentu zaprasza do udziału w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących jednego przedstawiciela posłów niezrzeszonych, który uczestniczy w nich bez prawa głosu.
3. Konferencja Przewodniczących dąży do uzyskania konsensusu w rozpatrywaniu kierowanych do niej kwestii.

Jeśli nie udaje się osiągnąć konsensusu, przeprowadzane jest głosowanie; oddane głosy waży się według liczby członków każdej grupy politycznej.

Artykuł 25

Kompetencje Konferencji Przewodniczących

1. Konferencja Przewodniczących wykonuje zadania powierzone jej niniejszym Regulaminem.
2. Konferencja Przewodniczących decyduje o organizacji prac Parlamentu oraz o kwestiach związanych z planowaniem prac ustawodawczych.
3. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym w kwestiach dotyczących kontaktów z innymi organami i instytucjami Unii Europejskiej oraz z parlamentami narodowymi państw członkowskich.
4. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za kwestie dotyczące kontaktów z krajami trzecimi oraz z instytucjami i organizacjami pozawspółnotowymi.
5. Konferencja Przewodniczących jest odpowiedzialna za organizację systematycznych konsultacji z europejskim społeczeństwem obywatelskim na istotne tematy. Mogą one obejmować organizację debat publicznych, otwartych dla zainteresowanych obywateli, na tematy związane z ogólnym interesem europejskim. Prezydium mianuje wiceprzewodniczącego odpowiedzialnego za prowadzenie takich konsultacji, który przedstawia sprawozdania Konferencji Przewodniczących.
6. Konferencja Przewodniczących sporządza projekt porządku dziennego sesji miesięcznych Parlamentu.
7. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za skład i kompetencje komisji oraz komisji śledczych, jak również wspólnych komisji parlamentarnych, stałych delegacji oraz delegacji *ad hoc*.
8. Konferencja Przewodniczących decyduje o przydziale miejsc na sali posiedzeń, zgodnie z art. 34.
9. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym do udzielania zgody na sporządzenie sprawozdania z własnej inicjatywy.

10. Konferencja Przewodniczących składa do Prezydium wnioski dotyczące kwestii administracyjnych i budżetowych grup politycznych.

Artykuł 26

Kompetencje kwestorów

Kwestorzy są odpowiedzialni za sprawy administracyjne oraz finansowe bezpośrednio dotyczące posłów, zgodnie z wytycznymi Prezydium.

Artykuł 27

Konferencja Przewodniczących Komisji

1. Konferencja Przewodniczących Komisji składa się z przewodniczących wszystkich komisji stałych oraz specjalnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.

W przypadku nieobecności przewodniczącego zebraniu Konferencji przewodniczy najstarszy z posłów, a w razie jego nieobecności – najstarszy z obecnych posłów.

2. Konferencja Przewodniczących Komisji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia dotyczące prac komisji oraz ustalania porządku dziennego sesji miesięcznych.

3. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Komisji.

Artykuł 28

Konferencja Przewodniczących Delegacji

1. Konferencja Przewodniczących Delegacji składa się z przewodniczących wszystkich stałych delegacji międzyparlamentarnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.

W przypadku nieobecności przewodniczącego zebraniu Konferencji przewodniczy najstarszy z posłów, a w razie jego nieobecności – najstarszy z obecnych posłów.

2. Konferencja Przewodniczących Delegacji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia związane z pracami delegacji.

3. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Delegacji.

Artykuł 29

Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących

1. Protokoły obrad Prezydium oraz Konferencji Przewodniczących są tłumaczone na wszystkie języki urzędowe, drukowane i doręczane wszystkim posłom oraz są publicznie dostępne, chyba że Prezydium lub Konferencja Przewodniczących wyjątkowo postanowi inaczej w odniesieniu do niektórych punktów protokołu, w celu zachowania poufności z przyczyn

określonych w art. 4 ust. 1–4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

2. Każdy poseł może składać pytania dotyczące działalności Prezydium, Konferencji Przewodniczących oraz kwestorów. Pytania te są przedstawiane Przewodniczącemu w formie pisemnej. Są one podawane do wiadomości posłów i publikowane wraz z udzielonymi na nie odpowiedziami na stronie internetowej Parlamentu w terminie do 30 dni od daty ich przedstawienia.

ROZDZIAŁ 4

Grupy polityczne

Artykuł 30

Tworzenie grup politycznych

1. Posłowie mogą łączyć się w grupy według kryterium podobieństwa poglądów politycznych.

Zazwyczaj Parlament nie ocenia podobieństwa poglądów politycznych członków danej grupy. Tworząc zgodnie z niniejszym artykułem grupę polityczną posłowie z założenia uznają, że dzielą swoje poglądy polityczne. Jedynie w przypadku, gdy poszczególni posłowie negują podobieństwo swoich poglądów, konieczne jest, by Parlament ocenił, czy grupa ukonstytuowała się zgodnie z Regulaminem.

2. Każda grupa polityczna składa się z posłów wybranych w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich. Minimalna liczba posłów konieczna do utworzenia grupy politycznej wynosi dwadzieścia pięć.

3. W przypadku gdy grupa nie osiągnie wymaganego progu, Przewodniczący, w porozumieniu z Konferencją Przewodniczących, może zezwolić na jej istnienie aż do następnego posiedzenia inauguracyjnego Parlamentu, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

— posłowie nadal reprezentują przynajmniej jedną piątą państw członkowskich,

— grupa istnieje od ponad roku.

Przewodniczący nie stosuje tego odstępstwa, jeżeli istnieją wystarczające dowody, by podejrzewać, że jest ono nadużywane.

4. Poseł może należeć tylko do jednej grupy politycznej.

5. Utworzenie grupy politycznej zgłasza się Przewodniczącemu. Zgłoszenie to zawiera nazwę grupy oraz nazwiska jej członków i członków prezydium.

6. Zgłoszenie o utworzeniu grupy politycznej podlega publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31

Działalność i sytuacja prawna grup politycznych

1. Grupy polityczne pełnią swoje funkcje, w tym zadania nałożone na nie w Regulaminie, w ramach działalności Unii. Grupy polityczne dysponują sekretariatem włączonym do schematu organizacyjnego Sekretariatu Generalnego, infrastrukturą administracyjną oraz środkami przewidzianymi w budżecie Parlamentu.

2. Prezydium uchwała przepisy dotyczące udostępniania tej infrastruktury i środków, ich wykorzystania, kontroli oraz delegowania odnoszących się do nich uprawnień budżetowych.

3. Przepisy te określają skutki administracyjne i finansowe rozwiązania grupy politycznej.

Artykuł 32

Zespoły międzypartyjne

1. Poszczególni posłowie mogą tworzyć zespoły międzypartyjne lub inne nieformalne grupy posłów w celu prowadzenia nieoficjalnej wymiany poglądów na temat konkretnych kwestii pomiędzy różnymi grupami politycznymi, zbliżając do siebie posłów z różnych komisji parlamentarnych, a także zachęcając do kontaktów pomiędzy posłami a społeczeństwem obywatelskim.

2. Takie grupy lub zespoły nie mogą uczestniczyć w żadnych działaniach, które mogą prowadzić do zakłócenia oficjalnej działalności Parlamentu lub jego organów. Z zastrzeżeniem przestrzegania warunków określonych w przyjętych przez Prezydium przepisach dotyczących tworzenia zespołów międzypartyjnych, grupy polityczne mogą ułatwiać ich działalność, udzielając im wsparcia logistycznego. Takie grupy lub zespoły składają oświadczenia dotyczące wszelkiego wsparcia zewnętrznego zgodnie z załącznikiem I.

*Artykuł 33***Posłowie niezrzeszeni**

1. Posłowie nienależący do grupy politycznej mają do dyspozycji swój sekretariat. Szczegółowe warunki ustala Prezydium na podstawie wniosku Sekretarza Generalnego.
2. Status oraz prawa parlamentarne posłów niezrzeszonych reguluje Prezydium.
3. Prezydium uchwała przepisy dotyczące udostępniania, realizacji i kontroli środków wpisanych do budżetu Parlamentu

w celu pokrycia wydatków związanych z funkcjonowaniem sekretariatu i infrastrukturą administracyjną posłów niezrzeszonych.

*Artykuł 34***Przydział miejsc na sali posiedzeń**

O przydziale miejsc na sali posiedzeń grupom politycznym, posłom niezrzeszonym oraz instytucjom Unii Europejskiej decyduje Konferencja Przewodniczących.

TYTUŁ II

LEGISLACJA, BUDŻET I INNE PROCEDURY

ROZDZIAŁ 1

Procedury ustawodawcze – przepisy ogólne*Artykuł 35***Program prac Komisji**

1. Parlament współdziała z Komisją i Radą w celu określenia programu działalności ustawodawczej Unii Europejskiej.

Parlament i Komisja współpracują w trakcie przygotowywania programu prac Komisji – który stanowi wkład Komisji w roczne i wieloletnie programowanie Unii – zgodnie z terminarzem oraz trybem uzgodnionymi przez obie instytucje i określonymi w załączniku ⁽⁶⁾.

2. W pilnych i nieprzewidzianych przypadkach dana instytucja może, z własnej inicjatywy i zgodnie z procedurami ustanowionymi w traktatach, zaproponować dołączenie do środków prawnych proponowanych w programie prac Komisji.

3. Przewodniczący przekazuje rezolucję przyjętą przez Parlament innym instytucjom uczestniczącym w procesie ustawodawczym Unii Europejskiej oraz parlamentom państw członkowskich.

Przewodniczący zwraca się do Rady o wydanie opinii w sprawie programu prac Komisji oraz w sprawie rezolucji Parlamentu.

4. Jeśli jedna z instytucji nie jest w stanie dotrzymać przyjętego kalendarza prac, informuje inne instytucje o powodach opóźnienia oraz proponuje nowy kalendarz prac.

*Artykuł 36***Przestrzeganie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej**

1. We wszystkich działaniach Parlament w pełni przestrzega praw podstawowych określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽⁶⁾ Zob. załącznik XIV.

Parlament przestrzega również w pełni praw i zasad zapisanych w art. 2 i art. 6 ust. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

2. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów uważa, że wniosek dotyczący aktu prawnego lub jego fragmenty są niezgodne z prawami zapisanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, na ich wniosek sprawa zostaje przekazana komisji odpowiedzialnej za dokonanie wykładni Karty. Opinia powyższej komisji jest załączana do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

*Artykuł 37***Weryfikacja podstawy prawnej**

1. Właściwa komisja weryfikuje w pierwszej kolejności podstawę prawną każdego wniosku dotyczącego aktu prawnego oraz każdego innego dokumentu o charakterze ustawodawczym.

2. W przypadku gdy właściwa komisja kwestionuje ważność lub adekwatność podstawy prawnej – dotyczy to także weryfikacji kryterium, o którym mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej – zwraca się ona do komisji właściwej do spraw prawnych o wydanie opinii.

3. Komisja do spraw prawnych może również rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie dotyczące podstawy prawnej wniosków dotyczących aktów prawnych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

4. Jeżeli komisja do spraw prawnych postanowi zakwestionować ważność lub adekwatność podstawy prawnej, przekazuje ona swoje wnioski Parlamentowi. Parlament głosuje nad tymi wnioskami, zanim przejdzie do głosowania nad przedmiotem przedstawionego wniosku.

5. Niedopuszczalne jest przedstawianie na posiedzeniu plenarnym poprawek mających na celu zmianę podstawy prawnej wniosków dotyczących aktów prawnych, jeżeli komisja przedmiotowo właściwa ani komisja do spraw prawnych nie zakwestionowały uprzednio ważności lub adekwatności podstawy prawnej.

6. Jeżeli Komisja nie zgadza się na zmianę swojego wniosku w celu dostosowania go do podstawy prawnej przyjętej przez Parlament, sprawozdawca lub przewodniczący komisji ds. prawnych lub komisji przedmiotowo właściwej może zaproponować przełożenie głosowania w sprawie przedmiotu przedstawionego wniosku na późniejsze posiedzenie.

Artykuł 37a

Przekazanie uprawnień ustawodawczych

1. Badając wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, który przekazuje Komisji uprawnienia ustawodawcze zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament zwraca szczególną uwagę na cele, treść, zakres i czas obowiązywania przekazanych uprawnień, a także na warunki, którym podlega to przekazanie uprawnień.

2. Komisja przedmiotowo właściwa w danej sprawie może w każdym momencie zażądać opinii od komisji właściwej dla interpretacji i stosowania prawa Unii.

3. Komisja właściwa dla interpretacji i stosowania prawa Unii może również z własnej inicjatywy rozpatrzyć kwestie dotyczące przekazania uprawnień ustawodawczych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

Artykuł 38

Weryfikacja zgodności finansowej

1. Jeżeli wniosek dotyczący aktu prawnego pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament bada, czy zostały przewidziane wystarczające środki finansowe.

2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 43 właściwa komisja weryfikuje każdy wniosek dotyczący aktu prawnego oraz każdy inny dokument o charakterze ustawodawczym pod kątem zgodności finansowej danego aktu z wieloletnimi ramami finansowymi.

3. Zmieniając wysokość środków finansowych przeznaczonych na pokrycie potrzeb związanych z rozpatrywanym

aktem prawnym, właściwa komisja zasięga opinii komisji właściwej do spraw budżetowych.

4. Komisja do spraw budżetowych może także rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie zgodności finansowej wniosków dotyczących aktów prawnych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

5. Jeżeli komisja do spraw budżetowych postanowi zakwestionować zgodność finansową danego aktu prawnego, przekazuje ona swoje wnioski Parlamentowi, który poddaje je pod głosowanie.

6. Parlament może przyjąć akt prawny uznany za niezgodny, przy czym ostateczna decyzja należy do władzy budżetowej.

Artykuł 38a

Badanie przestrzegania zasady pomocniczości

1. Badając wniosek dotyczący aktu prawnego, Parlament zwraca szczególną uwagę na przestrzeganie zasad pomocniczości i proporcjonalności.

2. Komisja odpowiedzialna za przestrzeganie zasady pomocniczości może podjąć decyzję o wydaniu zaleceń dla komisji przedmiotowo właściwej odnoszących się do każdego wniosku dotyczącego aktu prawnego.

3. Jeżeli parlament krajowy wysłał do Przewodniczącego uzasadnioną opinię zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej oraz art. 6 Protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, dokument ten jest odsyłany do komisji przedmiotowo właściwej oraz przekazywany tytułem informacji komisji odpowiedzialnej za przestrzeganie zasady pomocniczości.

4. Z wyjątkiem pilnych przypadków, o których mowa w art. 4 Protokołu w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej, komisja nie przystępuje do ostatecznego głosowania przed upływem terminu ośmiu tygodni określonego w art. 6 Protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

5. W przypadku gdy uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności wniosku dotyczącego aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej jedną trzecią głosów przyznanych parlamentom krajowym lub jedną czwartą głosów w przypadku wniosku dotyczącego aktu prawnego przedłożonego na podstawie art. 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament wstrzymuje się z decyzją do czasu, gdy autor wniosku oświadczy, jakie zamierza zastosować podejście.

6. Jeżeli w ramach zwykłej procedury ustawodawczej uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności projektu aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej zwykłą większość głosów przyznanych parlamentom krajowym, komisja przedmiotowo właściwa, po rozpatrzeniu przedłożonych uzasadnionych opinii parlamentów krajowych i Komisji oraz po wysłuchaniu poglądów komisji przedmiotowo właściwej za poszanowanie zasady pomocniczości, może zalecić Parlamentowi odrzucenie projektu ze względu na naruszenie zasady pomocniczości lub wydaje dla Parlamentu jakiegokolwiek inne zalecenie, które może zawierać sugerowane poprawki dotyczące przestrzegania zasady pomocniczości. Opinię wydaną przez komisję odpowiedzialną za przestrzeganie zasady pomocniczości załącza się do każdego tego typu zalecenia.

Zalecenie zostaje przekazane Parlamentowi do debaty i pod głosowanie. Jeżeli zalecenie dotyczące odrzucenia wniosku zostaje przyjęte większością oddanych głosów, przewodniczący ogłasza zamknięcie procedury. W przypadku gdy Parlament nie odrzuci wniosku, procedura ma dalszy ciąg przy uwzględnieniu zatwierdzonych przez Parlament zaleceń.

Artykuł 39

Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu

1. Podczas procesu ustawodawczego Parlament oraz jego komisje wnioskują o umożliwienie im dostępu do wszelkich dokumentów związanych z wnioskami dotyczącym aktów prawnych na takich samych warunkach jak Radzie oraz jej grupom roboczym.

2. Podczas rozpatrywania wniosku dotyczącego aktu prawnego właściwa komisja zwraca się do Komisji i Rady o informowanie jej o postępach w pracach nad wnioskiem w Radzie i jej grupach roboczych, a w szczególności o możliwości osiągnięcia kompromisu, który wniosłby istotne zmiany do pierwotnego wniosku, lub też o zamiarze autora wycofania jego wniosku.

Artykuł 40

Reprezentacja Parlamentu na posiedzeniach Rady

Jeżeli Rada wnioskuje, by Parlament wziął udział w jej posiedzeniu, w trakcie którego występuje ona w charakterze ustawodawcy, Przewodniczący Parlamentu zwraca się do przewodniczącego lub sprawozdawcy właściwej komisji lub do innego posła wyznaczonego przez daną komisję, by reprezentował Parlament.

Artykuł 41

Prawo inicjatywy przyznane Parlamentowi w traktatach

W przypadkach, w których traktaty dają Parlamentowi prawo inicjatywy, właściwa komisja może zdecydować o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy.

Sprawozdanie zawiera:

- a) projekt rezolucji;
- b) ewentualnie – projekt decyzji lub projekt wniosku;
- c) uzasadnienie, zawierające w razie potrzeby kosztorys.

W przypadku gdy przyjęcie aktu przez Parlament wymaga zatwierdzenia przez Radę lub jej zgody oraz wydania opinii przez Komisję lub jej zgody, Parlament może – w następstwie głosowania nad proponowanym aktem i nad wnioskiem sprawozdawcy – zdecydować o odroczeniu głosowania nad projektem rezolucji do czasu zajęcia przez Radę lub Komisję stanowiska w sprawie.

Artykuł 42

Inicjatywa przewidziana w art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

1. Zgodnie z art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament może, przyjmując rezolucję na podstawie sprawozdania z inicjatywy własnej właściwej komisji sporządzonego zgodnie z art. 48, zwrócić się do Komisji o przedłożenie wszelkich stosownych wniosków mających na celu przyjęcie nowego lub modyfikację istniejącego aktu prawnego. Rezolucja jest przyjmowana większością głosów posłów do Parlamentu. Parlament może jednocześnie ustalić termin przedłożenia wniosku.

2. Każdy poseł może przedłożyć wniosek dotyczący aktu prawnego Unii w ramach prawa Parlamentu do inicjatywy ustawodawczej zgodnie z art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Wniosek przedkładany jest Przewodniczącemu, który przekazuje go właściwej komisji do rozpatrzenia. Przed przekazaniem wniosek tłumaczony jest na języki urzędowe, które przewodniczący właściwej komisji uzna za niezbędne do podjęcia decyzji w sprawie nadania wnioskowi dalszego biegu. W ciągu trzech miesięcy od przekazania wniosku i po przesłuchaniu jego autora komisja podejmuje decyzję w sprawie dalszej procedury.

Jeżeli komisja podejmie decyzję o przedłożeniu wniosku Parlamentowi zgodnie z procedurą opisaną w art. 48, w tytule sprawozdania wymienia się nazwisko autora wniosku.

4. Rezolucja Parlamentu wskazuje odpowiednią podstawę prawną oraz zawiera szczegółowe zalecenia dotyczące treści wymaganego wniosku, który powinien uwzględniać prawa podstawowe i zasadę pomocniczości.

5. Jeżeli wymagany wniosek pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament wskazuje sposób zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

6. Właściwa komisja nadzoruje postępy w przygotowywaniu wszelkich zaproponowanych aktów ustawodawczych sporządzonych na specjalny wniosek Parlamentu.

Artykuł 43

Rozpatrywanie dokumentów ustawodawczych

1. Przewodniczący przekazuje właściwej komisji do rozpatrzenia wnioski dotyczące aktów ustawodawczych lub inne dokumenty o charakterze ustawodawczym.

W przypadku wątpliwości, przed poinformowaniem Parlamentu o przekazaniu wniosku właściwej komisji, Przewodniczący może zastosować art. 188 ust. 2 Regulaminu.

Jeżeli wniosek figuruje w programie prac Komisji, właściwa komisja może mianować sprawozdawcę odpowiedzialnego za prace nad tym wnioskiem.

Przewodniczący przekazuje komisji właściwej do rozpatrzenia wniosku wyniki konsultacji z Radą lub wnioski o wydanie opinii złożone przez Komisję.

Postanowienia art. 36–42, 53–59 i 71 dotyczące pierwszego czytania stosuje się do wniosków dotyczących aktów ustawodawczych, niezależnie od tego, czy wymagają one jednego, dwóch czy trzech czytań.

2. Stanowiska Rady są przekazywane do rozpatrzenia komisji przedmiotowo właściwej w pierwszym czytaniu.

Postanowienia art. 61–66 i 72 dotyczące drugiego czytania stosuje się do stanowisk Rady.

3. Podczas następującej po drugim czytaniu procedury pojednawczej pomiędzy Parlamentem a Radą wniosek nie może zostać odesłany do komisji.

Postanowienia art. 67, 68 i 69 dotyczące trzeciego czytania stosuje się do procedury pojednawczej.

4. Artykułów 45, 46, 49, art. 55 ust. 1 i 3, art. 56, 57 i 175 nie stosuje się do drugiego ani trzeciego czytania.

5. W przypadku niezgodności pomiędzy postanowieniami Regulaminu dotyczącymi drugiego i trzeciego czytania a jakimikolwiek innymi postanowieniami Regulaminu stosuje się postanowienia dotyczące drugiego i trzeciego czytania.

Artykuł 44

Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw państw członkowskich

1. Inicjatywy złożone przez jedno z państw członkowskich zgodnie z art. 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej są rozpatrywane zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu oraz art. 36–39, 43 i 55 niniejszego Regulaminu.

2. Właściwa komisja może zwrócić się do przedstawicieli państw członkowskich, od których pochodzi dana inicjatywa, o jej przedstawienie. Przedstawicielom tym może towarzyszyć Prezydencja Rady.

3. Przed przystąpieniem do głosowania właściwa komisja zwraca się do Komisji z pytaniem, czy jest ona w trakcie przygotowywania opinii w sprawie danej inicjatywy. W przypadku odpowiedzi pozytywnej sprawozdanie komisji nie może zostać przyjęte przed otrzymaniem opinii Komisji.

4. Jeżeli jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu przedstawiono Parlamentowi co najmniej dwa wnioski przygotowane przez Komisję Europejską lub jedno z państw członkowskich mające ten sam cel ustawodawczy, to są one przedmiotem jednego sprawozdania. Właściwa komisja wskazuje w nim, do którego tekstu odnoszą się proponowane zmiany, oraz wymienia w rezolucji ustawodawczej wszystkie inne teksty.

ROZDZIAŁ 2

Procedury w komisjach

Artykuł 45

Sprawozdania ustawodawcze

1. Przewodniczący komisji parlamentarnej, do której przekazano wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, proponuje zastosowanie określonej procedury.
2. Po podjęciu decyzji o wyborze procedury oraz jeżeli nie ma zastosowania art. 46, komisja parlamentarna wybiera spośród swoich członków lub stałych zastępców sprawozdawcę dla wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o ile nie uczyniła tego już wcześniej na podstawie programu prac Komisji ustalonego zgodnie z art. 35.
3. Sprawozdanie komisji zawiera:
 - a) ewentualne projekty poprawek do wniosku, w razie potrzeby ze związłymi uzasadnieniami, których przygotowanie należy do sprawozdawcy i które nie są poddawane pod głosowanie;
 - b) projekt rezolucji ustawodawczej, zgodnie z postanowieniami art. 55 ust. 2;
 - c) w razie potrzeby, uzasadnienie zawierające kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z perspektywą finansową.

Artykuł 46

Procedura uproszczona

1. Pod koniec pierwszej debaty nad wnioskiem dotyczącym aktu ustawodawczego przewodniczący komisji może zaproponować przyjęcie wniosku bez poprawek. O ile nie sprzeciwi się temu co najmniej jedna dziesiąta członków komisji, przewodniczący komisji przedstawia Parlamentowi sprawozdanie dotyczące przyjęcia wniosku. Artykuł 138 ust. 1 akapit drugi oraz art. 138 ust. 2 i 4 stosuje się.
2. Jako rozwiązanie alternatywne przewodniczący komisji może zaproponować, że on sam lub sprawozdawca sporządzi listę poprawek odzwierciedlających dyskusję w komisji. Jeżeli komisja przyjmie tę propozycję, poprawki te przedkładane są członkom komisji. Jeżeli w terminie nie krótszym niż 21 dni od przekazania listy poprawek co najmniej jedna dziesiąta członków komisji nie wyraziła zastrzeżeń, sprawozdanie uważa się za przyjęte. W takim przypadku projekt rezolucji ustawodawczej oraz poprawki są przedkładane Parlamentowi do zatwierdzenia bez debaty, zgodnie z art. 138 ust. 1 akapit drugi oraz art. 138 ust. 2 i 4.
3. Jeżeli sprzeciw wyraziła co najmniej jedna dziesiąta członków komisji, poprawki poddaje się pod głosowanie na następnym posiedzeniu komisji.

4. Ustęp 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 pierwsze, drugie i trzecie zdanie oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do opinii komisji w rozumieniu art. 49.

Artykuł 47

Sprawozdania nieustawodawcze

1. Jeżeli komisja przygotowuje sprawozdanie nieustawodawcze, powołuje ona sprawozdawcę spośród swoich członków lub stałych zastępców.
2. Sprawozdawca jest zobowiązany do przygotowania sprawozdania komisji oraz do jego przedstawienia w jej imieniu na posiedzeniu plenarnym.
3. Sprawozdanie komisji zawiera:
 - a) projekt rezolucji;
 - b) uzasadnienie zawierające kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z wieloletnimi ramami finansowymi;
 - c) teksty projektów rezolucji, które powinny znaleźć się w sprawozdaniu zgodnie z art. 120 ust. 4.

Artykuł 48

Sprawozdania z własnej inicjatywy

1. Jeżeli komisja, do której nie zwrócono się o konsultację lub opinię na podstawie art. 188 ust. 1, zamierza przygotować sprawozdanie dotyczące kwestii należącej do obszaru jej właściwości oraz przedstawić Parlamentowi projekt rezolucji w tej sprawie, powinna ona zwrócić się wcześniej o zgodę do Konferencji Przewodniczących. Ewentualna odmowa musi zawierać uzasadnienie. Jeżeli przedmiotem sprawozdania jest wniosek, który został złożony przez posła zgodnie z art. 42 ust. 2, zgoda może nie zostać wydana jedynie w przypadku, gdy nie są spełnione warunki art. 5 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego oraz art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w sprawie wniosków złożonych zgodnie z ust. 1 dotyczących wyrażenia zgody na sporządzenie sprawozdań na podstawie przepisów wykonawczych, które sama przyjmuje. W przypadku zakwestionowania właściwości komisji do sporządzenia sprawozdania, którego dotyczy wniosek o wyrażenie zgody, Konferencja Przewodniczących w terminie sześciu tygodni podejmuje decyzję na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, w przypadku jego braku, swojego Przewodniczącego. Jeżeli Konferencja Przewodniczących nie podejmie decyzji w powyższym terminie, zalecenie uznaje się za przyjęte.

2. Projekty rezolucji zawarte w sprawozdaniach z własnej inicjatywy są rozpatrywane przez Parlament zgodnie z procedurą krótkiej prezentacji określoną w art. 139. Poprawki do takich projektów rezolucji do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są dopuszczalne jedynie, jeżeli zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji lub przez co najmniej jedną dziesiątą posłów do Parlamentu. Grupy polityczne mogą składać projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art. 157 ust. 4. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy temat sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art. 41 lub 42, lub gdy sprawozdanie można uznać za strategiczne w świetle kryteriów określonych przez Konferencję Przewodniczących (7).

3. W przypadku gdy przedmiot sprawozdania uzasadnia skorzystanie przez Parlament z prawa do inicjatywy, o którym mowa w art. 41, odmowa udzielenia zezwolenia może mieć miejsce wyłącznie z uwagi na niespełnienie warunków określonych w traktatach.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 41 i 42, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy.

Artykuł 49

Opinie komisji

1. W przypadku gdy komisja, której jako pierwszej powierzono rozpatrzenie sprawy, pragnie zasięgnąć opinii innej komisji lub jeżeli opinię w sprawie sprawozdania komisji rozpatrującej sprawę jako pierwsza pragnie wydać inna komisja, mogą one zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o wyznaczenie, zgodnie z art. 188 ust. 3, jednej z nich jako komisji przedmiotowo właściwej, a drugiej jako komisji opiniodawczej.

2. W przypadku dokumentów o charakterze ustawodawczym w rozumieniu art. 43 ust. 1 wydanie opinii polega na złożeniu poprawek do rozpatrywanego przez komisję tekstu, w razie potrzeby wraz ze związłymi uzasadnieniami. Za uzasadnienia te odpowiada sprawozdawca komisji opiniodawczej. Nie są one poddawane pod głosowanie. W razie potrzeby komisja opiniodawcza może przedstawić w formie pisemnej związane uzasadnienie dotyczące całego tekstu opinii.

W przypadku tekstów nieustawodawczych wydanie opinii polega na udzieleniu wskazówek dotyczących projektu rezolucji przedstawionego przez komisję przedmiotowo właściwą.

Komisja przedmiotowo właściwa głosuje nad powyższymi poprawkami lub wskazówkami.

Opinie dotyczą wyłącznie kwestii, które wchodzą w zakres właściwości komisji opiniodawczej.

3. Komisja przedmiotowo właściwa wyznacza termin, w jakim musi się wypowiedzieć komisja opiniodawcza, tak aby jej opinia mogła być wzięta pod uwagę przez komisję przedmiotowo właściwą. Informuje ona niezwłocznie

o wszelkich zmianach w kalendarzu prac podanym do wiadomości komisji lub komisjom opiniodawczym. Komisja przedmiotowo właściwa nie przedstawia swoich wniosków przed upływem tego terminu.

4. Wszystkie przyjęte opinie są załączane do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

5. Jedynie komisja przedmiotowo właściwa ma prawo przedstawiać poprawki na posiedzeniu plenarnym.

6. Przewodniczący i sprawozdawca komisji opiniodawczej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji przedmiotowo właściwej z głosem doradczym, o ile posiedzenia dotyczą kwestii wspólnej dla obu komisji.

Artykuł 50

Procedura obejmująca zaangażowane komisje

Jeżeli kwestia właściwości została skierowana do Konferencji Przewodniczących zgodnie z art. 188 ust. 2 lub art. 48, a Konferencja Przewodniczących uznała, na podstawie załącznika VII, że dana sprawa należy w prawie równej mierze do właściwości co najmniej dwóch komisji lub że różne aspekty tej samej sprawy wchodzą w zakres właściwości co najmniej dwóch komisji, stosuje się art. 49 oraz następujące postanowienia uzupełniające:

- kalendarz prac jest ustalany wspólnie przez zainteresowane komisje,
- sprawozdawca oraz autorzy opinii informują się na bieżąco oraz starają się osiągnąć porozumienie co do tekstów, które każdy z nich proponuje swojej komisji, oraz co do stanowisk zajmowanych wobec poprawek,
- zainteresowani przewodniczący, sprawozdawca i sprawozdawcy komisji opiniodawczych wspólnie uzgadniają, które części tekstu należą do ich poszczególnych wyłącznych lub wspólnych właściwości oraz uzgadniają szczegóły współpracy. W przypadku braku porozumienia co do wyznaczenia zakresu właściwości, sprawa kierowana jest – na wniosek jednej z zainteresowanych komisji – do Konferencji Przewodniczących, która może podjąć decyzję w sprawie poszczególnych uprawnień, bądź postanowić, że zastosowanie w tym przypadku ma procedura wspólnych posiedzeń komisji zgodnie z art. 51 Regulaminu; art. 188 ust. 2 akapit drugi Regulaminu stosuje się odpowiednio,
- komisja przedmiotowo właściwa przyjmuje poprawki komisji zaangażowanej bez głosowania, jeśli dotyczą one aspektów, które wchodzą w wyłączny zakres właściwości zaangażowanej komisji. Jeżeli poprawki dotyczące kwestii wchodzących w zakres wspólnych właściwości komisji właściwej i komisji zaangażowanej zostaną odrzucone przez tę pierwszą, komisja zaangażowana może złożyć te poprawki bezpośrednio na posiedzeniu plenarnym,
- w przypadku gdy w odniesieniu do projektu toczy się postępowanie pojednawcze, w skład delegacji Parlamentu wchodzi autor opinii z komisji zaangażowanej.

(7) Zob. odnośna decyzja Konferencji Przewodniczących, zamieszczona w załączniku XVIII do Regulaminu.

Brzmienie powyższego artykułu nie przewiduje żadnego ograniczenia zakresu jego zastosowania. Wnioski o zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje w odniesieniu do sprawozdań nieustawodawczych sporządzanych na podstawie art. 48 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 i 2 są dopuszczalne.

Procedura obejmująca zaangażowane komisje zgodnie z niniejszym artykułem w celu zbadania umowy międzynarodowej na mocy art. 90 nie ma zastosowania do procedury zgody przewidzianej w art. 81.

Decyzja Konferencji Przewodniczących o zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje stosuje się na wszystkich etapach procedury.

Uprawnienia związane ze statusem „właściwej komisji” wykonywane są przez komisję prowadzącą. Musi ona wykonywać powyższe uprawnienia z poszanowaniem prerogatyw zaangażowanej komisji, a w szczególności z poszanowaniem obowiązku lojalnej współpracy w kwestii kalendarza prac i przysługującego zaangażowanej komisji prawa określania poprawek przedkładanych Parlamentowi w zakresie jej wyłącznej właściwości.

W przypadku gdy komisja prowadząca naruszy prerogatywy zaangażowanej komisji, decyzje podjęte przez tą pierwszą pozostają ważne, natomiast zaangażowana komisja może przedłożyć poprawki bezpośrednio Parlamentowi, w granicach swej wyłącznej właściwości.

Artykuł 51

Procedura obejmująca wspólne posiedzenia komisji

Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 49 ust. 1 i art. 50 Regulaminu, Konferencja Przewodniczących może, jeśli uzna, że kwestia ma znaczenie zasadnicze, podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie. W takim przypadku właściwi sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Projekt ten analizują i głosują nad nim zaangażowane komisje podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem przewodniczących danych komisji. Komisje mogą

tworzyć międzykomisyjne grupy robocze celem przygotowania wspólnych posiedzeń i głosowań.

Artykuł 52

Sporządzanie sprawozdań

1. Uzasadnienie sporządza sprawozdawca i nie jest ono poddawane pod głosowanie. Uzasadnienie musi być jednak zgodne z tekstem projektu rezolucji poddawanego pod głosowanie oraz z ewentualnymi poprawkami zaproponowanymi przez komisję. W przeciwnym wypadku przewodniczący komisji może usunąć uzasadnienie.

2. Wynik głosowania nad całością sprawozdania jest podawany w sprawozdaniu. Ponadto, jeśli w trakcie głosowania wniosek taki zgłosi co najmniej jedna trzecia obecnych członków komisji, w sprawozdaniu wskazuje się sposób głosowania poszczególnych członków komisji.

3. W przypadku braku jednomyślności sprawozdanie powinno także zawierać streszczenie opinii mniejszości. Wyrażone w momencie głosowania nad całością tekstu opinie mniejszości mogą na prośbę ich autorów stanowić przedmiot nieprzekraczającej 200 słów pisemnej deklaracji załączanej do uzasadnienia.

Spory mogące wyniknąć przy stosowaniu powyższych postanowień rozstrzyga przewodniczący.

4. Komisja może, na podstawie wniosku swojego prezydium, ustalić termin, w którym sprawozdawca przedstawi projekt sprawozdania. Termin ten może zostać przedłużony lub też można powołać nowego sprawozdawcę.

5. Po upływie tego terminu komisja może zobowiązać swojego przewodniczącego do zwrócenia się z wnioskiem o wpisanie przekazanej jej sprawy do porządku dziennego jednego ze najbliższych posiedzeń Parlamentu. W takim wypadku debaty mogą się odbywać na podstawie ustnego sprawozdania komisji.

ROZDZIAŁ 3

Pierwsze czytanie

Rozpatrywanie na szczeblu komisji

Artykuł 53

Zmiany we wniosku dotyczącym aktu ustawodawczego

1. Jeżeli Komisja Europejska poinformuje Parlament, że zamierza zmienić swój wniosek, lub jeżeli właściwa komisja w inny sposób poweźmie o tym wiadomość, właściwa komisja zawieszona rozpatrywanie wniosku do chwili otrzymania nowego wniosku lub zmian wniesionych przez Komisję Europejską.

2. Jeżeli Rada w istotny sposób zmieni wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, zastosowanie mają postanowienia art. 59.

Artykuł 54

Stanowisko Komisji oraz Rady w sprawie poprawek

1. Zanim właściwa komisja przystąpi do ostatecznego głosowania w sprawie wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, zwraca się do niej o przekazanie stanowiska w sprawie wszystkich przyjętych przez siebie poprawek do jej wniosku oraz występuje do Rady o przekazanie uwag.

2. Jeżeli Komisja nie może zająć stanowiska lub jeżeli oświadczy, że nie jest gotowa zaakceptować wszystkich poprawek przyjętych przez właściwą komisję, komisja ta może odroczyć końcowe głosowanie.

3. W razie potrzeby stanowisko Komisji jest dołącza się do sprawozdania.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 55

Zamknięcie pierwszego czytania

1. Parlament rozpatruje wniosek dotyczący aktu ustawodawczego na podstawie sprawozdania sporządzonego przez właściwą komisję, zgodnie z art. 45.

2. Parlament głosuje w pierwszej kolejności nad poprawkami do wniosku będącego przedmiotem sprawozdania właściwej komisji, następnie nad wnioskiem z ewentualnymi zmianami, następnie nad poprawkami do projektu rezolucji ustawodawczej, a na końcu nad całością projektu rezolucji ustawodawczej, który zawiera wyłącznie oświadczenie o przyjęciu przez Parlament wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o jego odrzuceniu lub o zaproponowaniu poprawek oraz wszelkie wnioski formalne.

Przyjęcie projektu rezolucji ustawodawczej zamyka pierwsze czytanie. Jeżeli Parlament nie przyjmie rezolucji ustawodawczej, wniosek zostaje odesłany do właściwej komisji.

Każde sprawozdanie przedstawione w toku procedury ustawodawczej musi być zgodne z postanowieniami art. 37, 43 i 45. Przedstawienie przez komisję rezolucji nieustawodawczej musi odbywać się zgodnie z procedurą przekazania przewidzianą w art. 48 lub 188.

3. Przewodniczący przekazuje Radzie i Komisji tekst wniosku w brzmieniu przyjętym przez Parlament wraz z towarzyszącą mu rezolucją jako stanowisko Parlamentu.

Artykuł 56

Odrzucenie wniosku Komisji

1. Jeżeli wniosek Komisji nie uzyska większości oddanych głosów lub jeżeli zostanie przyjęty wniosek o jego odrzucenie złożony przez komisję przedmiotowo właściwą lub przez co najmniej 40 posłów, Przewodniczący, zanim Parlament przejdzie do głosowania nad rezolucją ustawodawczą, zwraca się do Komisji o wycofanie wniosku.

2. Jeżeli Komisja wycofa swój wniosek, Przewodniczący ogłasza zamknięcie procedury i informuje o tym Radę.

3. Jeżeli Komisja nie wycofa swojego wniosku, Parlament ponownie odsyła sprawę do właściwej komisji bez przeprowadzenia głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej, chyba że Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy komisji przedmiotowo właściwej, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów, przeprowadza głosowanie nad projektem rezolucji ustawodawczej.

W przypadku wniosku o odesłanie do komisji właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie stosowanej procedury i ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Po odesłaniu sprawy do komisji na podstawie ust. 3 komisja prowadząca przed podjęciem decyzji w przedmiocie procedury musi umożliwić zaangażowanej komisji, zgodnie z art. 50, dokonanie wyboru dotyczącego poprawek wchodzących w zakres jej wyłącznej właściwości, a w szczególności wyboru poprawek, które należy ponownie przedłożyć Parlamentowi.

Termin ustalony zgodnie z ust. 3 akapit drugi ma zastosowanie do złożenia w formie pisemnej lub ustnego przedstawienia sprawozdania właściwej komisji. Nie dotyczy on określenia przez Parlament odpowiedniej chwili na rozważenie stosowanej procedury.

4. Jeżeli właściwa komisja nie jest w stanie dotrzymać wyznaczonego terminu, składa ona, w oparciu o art. 175 ust. 1, wniosek o odesłanie sprawy do komisji. W razie potrzeby Parlament może, w oparciu o art. 175 ust. 5, wyznaczyć nowy termin. Jeżeli wniosek o odesłanie sprawy nie zostanie przyjęty, Parlament przystępuje do głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej.

Artykuł 57

Przyjęcie poprawek do wniosku Komisji

1. Jeżeli wniosek Komisji zostanie zatwierdzony w całości, z zastrzeżeniem wprowadzenia przyjętych poprawek, głosowanie w sprawie projektu rezolucji ustawodawczej odracza się do czasu przedstawienia przez Komisję swojego stanowiska odnośnie do każdej z proponowanych przez Parlament poprawek.

Jeżeli Komisja nie może przedstawić swojego stanowiska z chwilą zakończenia głosowania w Parlamencie nad jej wnioskiem, informuje Przewodniczącego lub właściwą komisję o terminie, w jakim będzie mogła je przedstawić; wniosek ten zostaje wówczas wpisany do projektu porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej następującej po tym terminie.

2. Jeżeli Komisja poinformuje, że nie zamierza przyjąć wszystkich poprawek Parlamentu, sprawozdawca właściwej komisji lub jej przewodniczący składa oficjalny wniosek do Parlamentu dotyczący możliwości przystąpienia do głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej. Przed złożeniem takiego wniosku sprawozdawca lub przewodniczący właściwej komisji może zwrócić się do Przewodniczącego o zawieszenie debaty.

Jeżeli Parlament zadecyduje o odroczeniu głosowania, sprawa zostaje uznana za odesłaną do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia.

W takim przypadku właściwa komisja ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Jeżeli właściwa komisja nie jest w stanie dotrzymać tego terminu, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 56 ust. 4.

Na tym etapie dopuszczalne są jedynie złożone przez właściwą komisję poprawki mające na celu osiągnięcie kompromisu z Komisją.

3. Zastosowanie ust. 2 nie wyklucza możliwości złożenia przez każdego innego posła wniosku o odesłanie sprawy zgodnie z art. 175.

W przypadku odesłania sprawy na podstawie ust. 2 właściwa komisja jest obowiązana przede wszystkim sporządzić w wyznaczonym terminie sprawozdanie w ramach mandatu nadanego przez niniejszy przepis oraz, jeżeli wyniknie taka potrzeba, złożyć poprawki mające na celu osiągnięcie kompromisu z Komisją, jednak nie ma ona obowiązku ponownego rozpatrywania wszystkich postanowień przyjętych przez Parlament.

Ze względu na powstałą z powodu odesłania przerwę w pracach komisja dysponuje zwiększoną swobodą i może, gdy uzna to za niezbędne do wypracowania kompromisu, zaproponować ponowne rozważenie przyjętych uprzednio na posiedzeniu plenarnym postanowień.

W takim przypadku, zważywszy, że dopuszczalne są jedynie poprawki komisji mające na celu osiągnięcie kompromisu oraz w celu zachowania suwerenności Parlamentu, sprawozdanie, o którym mowa ust. 2, musi wyraźnie określać, które z już zatwierdzonych postanowień upadną w razie przyjęcia proponowanych poprawek.

Dalsza procedura

Artykuł 58

Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament

1. W okresie następującym po przyjęciu przez Parlament stanowiska w kwestii wniosku Komisji przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji śledzą przebieg dalszych prac zmierzających do przyjęcia wniosku przez Radę, w szczególności w celu upewnienia się, że zobowiązania dotyczące stanowiska przyjętego przez Radę lub Komisję wobec Parlamentu są przez nie rzeczywiście przestrzegane.

2. Właściwa komisja może zaprosić Komisję i Radę do wspólnego omówienia sprawy.

3. Na każdym etapie omawianej procedury właściwa komisja, jeżeli uzna to za niezbędne, może zgodnie z niniejszym artykułem złożyć projekt rezolucji zalecając Parlamentowi, aby:

— zwrócił się do Komisji o wycofanie wniosku, lub

— zwrócił się do Komisji lub Rady o ponowne przekazanie sprawy Parlamentowi zgodnie z art. 59 lub zwrócił się do Komisji o przedstawienie nowego wniosku, lub

— zdecydował o podjęciu wszelkich innych kroków, które uzna za niezbędne.

Wniosek ten wpisuje się do projektu porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej po podjęciu decyzji przez komisję.

Artykuł 59

Ponowne przekazanie do Parlamentu

Zwykła procedura ustawodawcza

1. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie wniosku do Parlamentu, jeżeli:

— po zajęciu przez Parlament stanowiska Komisja wycofa swój pierwotny wniosek, zastępując go innym z wyjątkiem sytuacji, gdy wycofanie wniosku ma na celu uwzględnienie stanowiska Parlamentu, lub

— Komisja wprowadzi lub planuje wprowadzić istotne zmiany w pierwotnym wniosku z wyjątkiem sytuacji, gdy zmiany te mają na celu uwzględnienie stanowiska Parlamentu, lub

— na skutek upływu czasu lub zmiany okoliczności charakter zagadnienia będącego przedmiotem wniosku uległ istotnym zmianom, lub

— od czasu zajęcia stanowiska przez Parlament odbyły się nowe wybory do Parlamentu, a Konferencja Przewodniczących uzna to za wskazane.

2. Na wniosek właściwej komisji Parlament zwraca się do Rady o ponowne przekazanie mu wniosku przedstawionego przez Komisję zgodnie z art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli Rada zamierza zmienić podstawę prawną powyższego wniosku w taki sposób, że zwykła procedura ustawodawcza nie miałaby już zastosowania.

Inne procedury

3. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Rady o ponowną konsultację z Parlamentem w tych samych okolicznościach i na tych samych warunkach, jak przewidziano w ust. 1, a także wtedy, gdy Rada zmienia lub planuje w istotny sposób zmienić pierwotny wniosek, o którym Parlament wydał opinię, chyba że zmiany te mają na celu wprowadzenie poprawek Parlamentu.

4. Przewodniczący zwraca się także o ponowne przekazanie Parlamentowi wniosku dotyczącego aktu w okolicznościach przewidzianych w niniejszym artykule, jeżeli Parlament podejmie taką decyzję na wniosek grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów.

Artykuł 60

(skreślony)

ROZDZIAŁ 4

Drugie czytanie

Rozpatrywanie na szczepku komisji

Artykuł 61

Ogłoszenie stanowiska Rady

1. Ogłoszenie stanowiska Rady zgodnie z art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej następuje z chwilą, gdy Przewodniczący poinformuje o nim na posiedzeniu plenarnym. Przewodniczący przystępuje do ogłoszenia po otrzymaniu dokumentów zawierających stanowisko wszystkich oświadczeń zapisanych w protokole Rady sporządzonym w trakcie przyjmowania przez nią wspólnego stanowiska, powodów, które skłoniły Radę do jego przyjęcia, oraz stanowiska Komisji, należycie przetłumaczonych na języki urzędowe Unii Europejskiej. Przewodniczący ogłasza wspólne stanowisko w trakcie pierwszej sesji miesięcznej po otrzymaniu powyższych dokumentów.

Przed przystąpieniem do ogłoszenia wspólnego stanowiska Przewodniczący sprawdza, konsultując się z przewodniczącym właściwej komisji i/lub sprawozdawcą, czy otrzymany tekst posiada cechy stanowiska Rady dotyczącego pierwszego czytania oraz czy nie zachodzi żaden z przypadków przewidzianych w art. 59. W przeciwnym wypadku Przewodniczący szuka odpowiedniego rozwiązania w porozumieniu z właściwą komisją oraz, jeśli to możliwe, w porozumieniu z Radą.

2. Lista ogłoszonych wspólnych stanowisk jest publikowana w protokole posiedzeń Parlamentu, wraz z nazwą właściwej komisji.

Artykuł 62

Przedłużenie terminów

1. Na wniosek przewodniczącego właściwej komisji w przypadku terminów przewidzianych dla drugiego czytania albo na wniosek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego w przypadku terminów przewidzianych dla postępowania pojednawczego Przewodniczący przedłuża te terminy na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Przewodniczący informuje Parlament o każdym przedłużeniu terminu na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dokonany zarówno z inicjatywy Parlamentu, jak i Rady.

Artykuł 63

Odesłanie do właściwej komisji oraz procedura rozpatrywania

1. Od dnia, w którym zgodnie z art. 61 ust. 1 Parlament zostaje poinformowany o stanowisku Rady, uważa się je za przekazane z urzędu przedmiotowo właściwej komisji oraz komisjom opiniodawczym w pierwszym czytaniu.

2. Stanowisko Rady jest wpisywane jako pierwszy punkt w porządku dziennym pierwszego posiedzenia komisji przedmiotowo właściwej następującego po dacie ogłoszenia jej stanowiska. Rada może zostać poproszona o jego przedstawienie.

3. Sprawozdawcą w drugim czytaniu jest ta sama osoba co w pierwszym, chyba że zapadnie inna decyzja.

4. Postanowienia art. 66 ust. 2, 3 i 5 dotyczące drugiego czytania w Parlamencie stosują się do obrad właściwej komisji. Jedynie członkowie komisji lub ich stali zastępcy mogą składać propozycje odrzucenia lub poprawki. Komisja podejmuje decyzje większością oddanych głosów.

5. Przed przystąpieniem do głosowania komisja może zwrócić się do przewodniczącego oraz sprawozdawcy o przedyskutowanie złożonych w komisji poprawek z przewodniczącym Rady lub jego przedstawicielem oraz z obecnym członkiem Komisji właściwym w danej kwestii. Po dyskusji sprawozdawca może przedstawić poprawki kompromisowe.

6. Właściwa komisja przedstawia zalecenie do drugiego czytania, proponując przyjęcie, zmianę lub odrzucenie stanowiska przyjętego przez Radę. Zalecenie zawiera krótkie uzasadnienie proponowanej decyzji.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 64

Zamknięcie drugiego czytania

1. Stanowisko Rady oraz, jeśli jest ono dostępne, zalecenie do drugiego czytania wydane przez właściwą komisję, są wpisywane z urzędu do projektu porządku dziennego sesji miesięcznej, w trakcie której środa jest dniem poprzedzającym, a zarazem najbliższym daty upływu trzymiesięcznego lub – jeżeli termin został przedłużony zgodnie z art. 62 – czteromiesięcznego terminu, chyba że sprawę rozpatrywano w trakcie wcześniejszej sesji miesięcznej.

Teksty zaleceń do drugiego czytania mają formę uzasadnienia, w którym właściwa komisja wyjaśnia swoje stanowisko wobec stanowiska Rady. Teksty te nie są poddawane pod głosowanie.

2. Drugie czytanie zostaje zamknięte z chwilą przyjęcia, odrzucenia lub wniesienia przez Parlament poprawek do stanowiska Rady w terminach przewidzianych w art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zgodnie z postanowieniami tych artykułów.

Artykuł 65

Odrzucenie stanowiska Rady

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć, w terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego, pisemny wniosek o odrzucenie stanowiska Rady. Do przyjęcia takiego wniosku wymagana jest większość głosów członków Parlamentu. Wniosek o odrzucenie stanowiska Rady jest poddawany pod głosowanie przed głosowaniem nad wszelkimi poprawkami.

2. Mimo odrzucenia przez Parlament w głosowaniu wniosku o odrzucenie stanowiska Rady, na podstawie zalecenia sprawozdawcy Parlament może rozpatrzyć nowy wniosek o odrzucenie po głosowaniu nad poprawkami i przesłuchaniu oświadczenia Komisji zgodnie z art. 66 ust. 5.

3. Jeżeli stanowisko Rady zostanie odrzucone, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym zamknięcie procedury ustawodawczej.

ROZDZIAŁ 5

Trzecie czytanie

Postępowanie pojednawcze

Artykuł 67

Powołanie komitetu pojednawczego

Jeżeli Rada poinformuje Parlament, że nie może przyjąć wszystkich jego poprawek do stanowiska Rady, Przewodniczący ustala z Radą datę i miejsce pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego. Przewidziany w art. 294 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej termin sześciu tygodni lub – o ile zostanie on przedłużony – ośmiu tygodni, biegnie od daty pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego.

Artykuł 66

Poprawki do stanowiska Rady

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć poprawki do stanowiska Rady w celu ich rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.

2. Poprawki do stanowiska Rady są dopuszczalne tylko wówczas, gdy są one zgodne z postanowieniami art. 156 i 157 oraz jeśli mają na celu:

- a) przywrócenie w całości bądź w części stanowiska przyjętego przez Parlament w trakcie pierwszego czytania; lub
- b) osiągnięcie kompromisu pomiędzy Radą a Parlamentem; lub
- c) zmianę tych elementów stanowiska Rady, które nie zostały zamieszczone w projekcie złożonym do pierwszego czytania, lub zostały w nim zamieszczone w innym brzmieniu, a które nie wnoszą istotnych zmian w rozumieniu art. 59; lub
- d) uwzględnienie nowego faktu lub sytuacji prawnej zaistniałych po pierwszym czytaniu.

Decyzja Przewodniczącego w sprawie dopuszczalności lub odrzucenia poprawek jest ostateczna.

3. Jeżeli od czasu pierwszego czytania odbyły się nowe wybory do Parlamentu, ale nie powoływano się na art. 59, Przewodniczący może postanowić o odstąpieniu od ograniczeń dotyczących dopuszczalności poprawek, wymienionych w ust. 2.

4. Poprawki są przyjmowane wyłącznie większością głosów członków Parlamentu.

5. Przed głosowaniem nad poprawkami Przewodniczący może wystąpić do Komisji o przedstawienie jej stanowiska oraz do Rady o przekazanie uwag.

Artykuł 68

Delegacja do komitetu pojednawczego

1. Delegacja Parlamentu do komitetu pojednawczego składa się z takiej samej liczby członków co delegacja Rady.

2. Skład polityczny delegacji odzwierciedla podział Parlamentu na grupy polityczne. Konferencja Przewodniczących ustala dokładną liczbę członków poszczególnych grup politycznych wchodzących w skład delegacji.

3. Członkowie delegacji są powoływani przez grupy polityczne dla każdego przypadku postępowania pojednawczego, w miarę możliwości spośród członków zainteresowanych komisji, z wyjątkiem trzech stałych członków kolejnych delegacji, wyznaczonych na okres 12 miesięcy. Trzej stali członkowie są wyznaczani przez grupy polityczne spośród wiceprzewodniczących i reprezentują co najmniej dwie różne grupy polityczne. W skład każdej delegacji wchodzi przewodniczący oraz sprawozdawca właściwej komisji.

4. Grupy polityczne reprezentowane w delegacji wyznaczają zastępców.

5. Grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni niereprezentowani w delegacji mają prawo oddelegować po jednym przedstawicielu na wszelkie wewnętrzne posiedzenia przygotowawcze delegacji.

6. Delegacją kieruje Przewodniczący Parlamentu lub jeden z trzech stałych członków.

7. Delegacja podejmuje decyzje większością głosów swoich członków. Obrady delegacji nie są jawne.

Konferencja Przewodniczących przyjmuje uzupełniające wytyczne proceduralne dotyczące pracy delegacji do komitetu pojednawczego.

8. Delegacja informuje Parlament o wynikach postępowania pojednawczego.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 69

Wspólny projekt

1. Jeżeli komitet pojednawczy uzgodni wspólny projekt, punkt ten zostaje wpisany do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu sześciu tygodni, lub – jeśli termin został przedłużony – ośmiu tygodni po przyjęciu przez komitet pojednawczy wspólnego projektu.

2. Przewodniczący delegacji lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie na temat wspólnego projektu, do którego dołączone jest sprawozdanie.

3. Nie można zgłaszać poprawek do wspólnego projektu.

4. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Projekt zostaje przyjęty, jeżeli uzyska większość oddanych głosów.

5. Jeżeli komitet pojednawczy nie osiągnie porozumienia w sprawie wspólnego projektu, przewodniczący lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

ROZDZIAŁ 6

Zamknięcie procedury ustawodawczej

Artykuł 70

Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych

1. Negocjacje z pozostałymi instytucjami, mające na celu osiągnięcie porozumienia w trakcie trwania procedury ustawodawczej, są prowadzone z uwzględnieniem kodeksu postępowania w zakresie negocjacji w ramach zwykłej procedury ustawodawczej⁽⁸⁾.

2. Przed rozpoczęciem tego rodzaju negocjacji właściwa komisja powinna zasadniczo podjąć decyzję większością głosów swoich członków i przyjąć mandat, kierunki lub priorytety.

3. Jeżeli negocjacje prowadzą do kompromisu z Radą w związku z przyjęciem sprawozdania przez komisję, w każdym przypadku należy przeprowadzić ponowne konsultacje z komisją przed głosowaniem na posiedzeniu plenarnym.

Artykuł 71

Porozumienie w pierwszym czytaniu

Jeżeli zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada poinformuje Parlament, że przyjęła jego stanowisko, Przewodniczący, po ostatecznym opracowaniu zgodnie z art. 180, ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że wniosek został przyjęty w takim brzmieniu, które odpowiada stanowisku Parlamentu.

Artykuł 72

Porozumienie w drugim czytaniu

Jeżeli żadna propozycja odrzucenia stanowiska Rady lub wniesienia do niego poprawek nie zostanie przyjęta na podstawie art. 65 i 66 w terminach wyznaczonych do składania i głosowania w sprawie poprawek oraz wniosków o odrzucenie, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym ostateczne przyjęcie proponowanego aktu prawnego. Następnie przystępuje on, wspólnie z przewodniczącym Rady, do jego podpisania oraz zarządza ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zgodnie z art. 74.

⁽⁸⁾ Zob. załącznik XXI.

Artykuł 73

Wymogi dotyczące sporządzania aktów prawnych

1. Akty prawne przyjęte wspólnie przez Parlament i Radę zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą wskazują rodzaj, numer porządkowy, datę uchwalenia oraz przedmiot aktu.
2. Akty prawne przyjęte wspólnie przez Parlament i Radę zawierają:
 - a) sformułowanie: „Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej”;
 - b) wskazanie postanowień, na mocy których przyjęto dany akt prawny, poprzedzone słowem: „uwzględniając”;
 - c) odniesienie do przedstawionych wniosków, jak również wydanych opinii oraz przeprowadzonych konsultacji;
 - d) preambułę przyjętego aktu poprzedzoną słowami: „mając na uwadze, że” lub „mając na uwadze, co następuje”;
 - e) sformułowanie: „przyjmują niniejsze rozporządzenie” lub „przyjmują niniejszą dyrektywę” lub „przyjmują niniejszą decyzję” lub „stanowią, co następuje”, poprzedzające tekst aktu prawnego.
3. Akty prawne dzielą się na artykuły, w razie potrzeby pogrupowane w rozdziały i działy.

4. Ostatni artykuł aktu prawnego określa datę jego wejścia w życie, w przypadku gdy jest ona wcześniejsza lub późniejsza niż dwudziesty dzień po jego ogłoszeniu.

5. Po ostatnim artykule aktu prawnego następuje:

- sformułowanie dotyczące jego stosowania, zgodne z odpowiednimi postanowieniami traktatów,
- sformułowanie: „Sporządzono w ...” i data przyjęcia aktu prawnego,
- sformułowanie: „W imieniu Parlamentu Europejskiego, Przewodniczący”, „W imieniu Rady, Przewodniczący”, nazwisko Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i przewodniczącego Rady pełniących swoje funkcje w czasie uchwalenia danego aktu prawnego.

Artykuł 74

Podpisanie przyjętych aktów prawnych

Po opracowaniu ostatecznej wersji tekstu przyjętego zgodnie z art. 180 Regulaminu i po sprawdzeniu należytego przeprowadzenia wszystkich procedur akty przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą podpisywane są przez Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego i publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez sekretarzy generalnych Parlamentu i Rady.

ROZDZIAŁ 6a

Sprawy konstytucyjne

Artykuł 74a

Zwykła rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 41 i 48 komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć Parlamentowi sprawozdanie zawierające skierowane do Rady propozycje zmian traktatów.
2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej popierającej analizę poprawek do traktatów, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej. Komisja sporządza sprawozdanie zawierające:
 - projekt rezolucji, który stwierdza, czy Parlament zatwierdza czy odrzuca proponowaną decyzję, i który może zawierać propozycje skierowane do konwentu lub konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich,

— w razie potrzeby uzasadnienie.

3. Jeżeli Rada Europejska postanowi zwołać konwent, przedstawiciele Parlamentu są mianowani przez Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących.

Delegacja Parlamentu wybiera swojego przewodniczącego i kandydatów do członkostwa w grupie sterującej lub urzędzie stworzonym przez konwent.

4. Jeżeli Rada Europejska zwraca się do Parlamentu o wydanie zgody na decyzję o niezwoływaniu konwentu w celu przeanalizowania zaproponowanych poprawek do traktatów, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej zgodnie z art. 81.

Artykuł 74b

Uproszczona rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 41 i 48 komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć Parlamentowi, zgodnie z procedurą określoną w art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, sprawozdanie zawierające propozycje skierowane do Rady Europejskiej w celu rewizji całości lub części postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej zmieniającej trzecią część Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 74a ust. 2 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku projekt rezolucji może zawierać wyłącznie propozycje zmiany postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 74c

Traktaty akcesyjne

1. Każdy wniosek państwa europejskiego o przystąpienie do Unii Europejskiej jest przekazywany właściwej komisji do rozpatrzenia.

2. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament może zwrócić się do Komisji lub Rady o udział w debacie przed rozpoczęciem negocjacji z państwem kandydującym.

3. Przez cały okres trwania negocjacji Komisja i Rada regularnie i wyczerpująco informują właściwą komisję parlamentarną, w razie potrzeby w trybie poufnym, o postępach w negocjacjach.

4. Na każdym etapie negocjacji Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich wzięcie pod uwagę przed zawarciem traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej.

5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem jakiegokolwiek porozumienia, projekt porozumienia jest przekazywany Parlamentowi w celu uzyskania zgody Parlamentu zgodnie z art. 81 Regulaminu.

Artykuł 74d

Wystąpienie z Unii

Jeżeli na mocy art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie podejmuje decyzję o wystąpieniu z Unii, sprawa zostaje przekazana do właściwej komisji Parlamentu. Artykuł 74c stosuje się odpowiednio. Parlament podejmuje decyzję o wydaniu zgody na porozumienie w sprawie wystąpienia z Unii większością oddanych głosów.

Artykuł 74e

Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad

1. Na podstawie specjalnego sprawozdania właściwej komisji opracowanego zgodnie z art. 41 i 48 Parlament może:

a) poddać pod głosowanie uzasadniony wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;

b) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Komisję lub państwa członkowskie do przedstawienia wniosku zgodnie z art. 7 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej;

c) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 3 lub, następnie, z art. 7 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

2. Każdy wniosek Rady o wyrażenie zgody na propozycję przedłożoną zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 Traktatu o Unii Europejskiej wraz z uwagami przekazanymi przez zainteresowane państwo członkowskie, jest przedstawiany w Parlamencie i kierowany do właściwej komisji zgodnie z art. 81. Z wyjątkiem pilnych i uzasadnionych przypadków Parlament podejmuje decyzję na podstawie propozycji właściwej komisji.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, wymagają większości dwóch trzecich oddanych głosów reprezentujących większość członków Parlamentu.

4. Z zastrzeżeniem zgody Konferencji Przewodniczących komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć projekt rezolucji towarzyszącej. Projekt ten wyraża opinię Parlamentu co do poważnego naruszenia zasad podstawowych przez państwo członkowskie oraz co do odpowiednich sankcji, ich modyfikacji lub zniesienia.

5. Właściwa komisja czuwa nad tym, aby Parlament był wyczerpująco informowany oraz, jeżeli to konieczne, aby wydał opinię co do wszystkich dalszych decyzji podejmowanych po udzieleniu zgody na podstawie ust. 3. Rada jest proszona o przekazywanie informacji na temat rozwoju sytuacji. Na podstawie sporządzonej za zgodą Konferencji Przewodniczących propozycji właściwej komisji Parlament może przyjąć zalecenia dla Rady.

Artykuł 74f

Skład Parlamentu

W stosownym czasie przed końcem kadencji parlamentarnej Parlament może na podstawie sprawozdania sporządzonego przez właściwą komisję zgodnie z art. 41 przedstawić propozycję modyfikacji swojego składu. Projekt decyzji Rady Europejskiej określającej skład Parlamentu jest rozpatrywany zgodnie z art. 81.

ROZDZIAŁ 7

Procedury budżetowe

Artykuł 75

Wieloletnie ramy finansowe

W przypadku gdy Rada wymaga zgody Parlamentu w odniesieniu do wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego wieloletnie ramy finansowe, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej zgodnie z procedurą określoną w art. 81. Do osiągnięcia zgody Parlamentu wymagana jest większość głosów jego członków.

Artykuł 75a

Dokumenty robocze

1. Posłom udostępniane są następujące dokumenty:
 - a) projekt budżetu przedstawiany przez Komisję;
 - b) sprawozdanie Rady z obrad nad projektem budżetu;
 - c) stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu przyjęte zgodnie z art. 314 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - d) wszelkie projekty decyzji w sprawie kwot miesięcznego prowizorium budżetowego zgodnie z art. 315 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
2. Powyższe dokumenty są przekazywane właściwej komisji. Każda zainteresowana komisja może wydać swoją opinię.

Artykuł 74g

Ścisła współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

1. Wnioski mające na celu wprowadzenie ścisłej współpracy między państwami członkowskimi zgodnie z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej są przekazywane przez Przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji. Artykuł 37, 38, 39, 43, 53–59 i 81 Regulaminu stosuje się odpowiednio.
2. Właściwa komisja sprawdza zgodność z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 326–334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
3. Po ustanowieniu ścisłej współpracy późniejsze akty prawne proponowane w jej ramach podlegają w Parlamencie tym samym procedurom co akty niewchodzące w zakres ścisłej współpracy. Artykuł 43 stosuje się.

3. Przewodniczący wyznacza termin, w jakim komisje, które zamierzają wydać opinię, przekazują ją właściwej komisji.

Artykuł 75b

Rozpatrywanie projektu budżetu – pierwszy etap

1. Zgodnie z określonymi niżej zasadami każdy poseł może złożyć i przedstawić projekty poprawek do projektu budżetu.
2. Propozycje poprawek są dopuszczalne, jeżeli zostały złożone na piśmie i podpisane przez co najmniej 40 posłów albo przedłożone w imieniu grupy politycznej lub komisji, określają pozycje budżetowe, których dotyczą, oraz zapewniają przestrzeganie zasady równowagi przychodów i wydatków. Projekty poprawek zawierają wszelkie użyteczne informacje do zamieszczenia w uwagach do danej pozycji budżetowej.

Do wszystkich projektów poprawek do projektu budżetu dołączone są pisemne uzasadnienia.

3. Przewodniczący wyznacza termin składania projektów poprawek.
4. Właściwa komisja wydaje opinię na temat złożonych tekstów przed poddaniem ich pod dyskusję na posiedzeniu plenarnym.

Projekty poprawek, które zostały odrzucone przez właściwą komisję, są poddawane pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym jedynie wówczas, gdy komisja lub co najmniej 40 posłów złoży odpowiedni wniosek na piśmie w terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego. Termin ten nie może być w żadnym wypadku krótszy niż dwadzieścia cztery godziny przed rozpoczęciem głosowania.

5. Projekty poprawek do preliminarza budżetowego Parlamentu Europejskiego zbieżne z projektami odrzuconymi wcześniej przez Parlament na etapie ustalania preliminarza są poddawane pod dyskusję jedynie wówczas, gdy właściwa komisja wyda pozytywną opinię.

6. Na zasadzie odstępstwa od postanowień art. 55 ust. 2 Parlament stanowi w oddzielnych, następujących po sobie głosowaniach w sprawie:

- każdego projektu poprawki,
- sekcji projektu budżetu,
- projektów rezolucji odnoszących się do projektu budżetu.

Zastosowanie ma jednak art. 161 ust. 4–8.

7. Artykuły, rozdziały, tytuły i sekcje projektu budżetu, do których nie wniesiono projektów poprawek uznaje się za przyjęte.

8. Do przyjęcia projektów poprawek wymagana jest większość głosów członków Parlamentu.

9. Jeżeli Parlament wniósł poprawki do projektu budżetu, zmieniony projekt budżetu przekazywany jest wraz z uzasadnieniami Radzie i Komisji.

10. Rada i Komisja otrzymują protokół z przebiegu posiedzenia, w czasie którego Parlament głosował nad projektem budżetu.

Artykuł 75c

Rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych

Przewodniczący uczestniczy w regularnych spotkaniach przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji zwoływanych z inicjatywy Komisji w ramach procedur budżetowych, o których mowa w części szóstej tytułu II Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Przewodniczący podejmuje wszelkie środki niezbędne do popierania konsultacji i zbliżania

stanowisk instytucji w celu ułatwienia wdrożenia procedur, o których mowa powyżej.

Przewodniczący Parlamentu może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.

Artykuł 75d

Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu

1. Przewodniczący zwołuje budżetowy komitet pojednawczy zgodnie z art. 314 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej.

2. Delegacja reprezentująca Parlament na posiedzeniach komitetu pojednawczego w procedurze budżetowej składa się z takiej samej liczby członków co delegacja Rady.

3. Członkowie delegacji są mianowani każdego roku przez grupy polityczne przed głosowaniem w Parlamencie nad stanowiskiem Rady, w miarę możliwości spośród członków komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe oraz innych zainteresowanych komisji. Delegacji przewodniczy Przewodniczący Parlamentu. Przewodniczący może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.

4. Zastosowanie mają art. 68 ust. 2, 4, 5, 7 i 8.

5. W przypadku osiągnięcia przez budżetowy komitet pojednawczy porozumienia w sprawie wspólnego projektu sprawa zostaje wpisana do porządku dziennego posiedzenia plenarnego, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty porozumienia. Wspólny projekt udostępniany jest posłom. Stosuje się art. 69 ust. 2 i 3.

6. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Głosowanie jest imienne. Wspólny projekt uznaje się za zatwierdzony, o ile nie zostanie on odrzucony większością głosów ogólnej liczby posłów wchodzących w skład Parlamentu.

7. Jeżeli Parlament zatwierdzi wspólny projekt, natomiast Rada go odrzuci, właściwa komisja może złożyć niektóre lub wszystkie poprawki Parlamentu do stanowiska Rady do zatwierdzenia zgodnie z art. 314 ust. 7 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Głosowanie w sprawie potwierdzenia zostaje wpisane do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty powiadomienia przez Radę o odrzuceniu przez nią wspólnego projektu.

Poprawki uznaje się za potwierdzone, jeżeli zostaną one przyjęte większością głosów posłów wchodzących w skład Parlamentu i trzech piątych oddanych głosów.

Artykuł 75e

Ostateczne przyjęcie budżetu

Jeżeli Przewodniczący jest przekonany, że budżet został przyjęty zgodnie z przepisami art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ogłasza na posiedzeniu, że budżet został ostatecznie przyjęty. Przewodniczący zarządza publikację budżetu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 75f

Miesięczne prowizorium budżetowe

1. Każda decyzja Rady upoważniająca do wydatkowania kwot przekraczających miesięczne prowizorium budżetowe jest przekazywana właściwej komisji.

2. Właściwa komisja może złożyć projekt decyzji mającej na celu zmniejszenie wydatków, o których mowa w ust. 1. Parlament podejmuje w tej sprawie decyzję w ciągu 30 dni od przyjęcia decyzji Rady.

3. Parlament podejmuje decyzję większością głosów swoich członków.

Artykuł 76

Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu

Postanowienia dotyczące procedur wykonawczych stosowanych przy podejmowaniu decyzji w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu, zgodnie z postanowieniami finansowymi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z rozporządzeniem finansowym, są załączone do niniejszego

Regulaminu⁽⁹⁾. Załącznik ten jest przyjmowany zgodnie z art. 212 ust. 2.

Artykuł 77

Inne procedury udzielania absolutorium

Postanowienia dotyczące procedury stosowanej przy podejmowaniu decyzji w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu stosuje się również do procedury udzielania absolutorium:

- Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego z wykonania budżetu Parlamentu Europejskiego,
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie budżetów innych instytucji i organów Unii Europejskiej, takich jak Rada (w zakresie funkcji wykonawczych), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunał Obrachunkowy, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów,
- Komisji z wykonania budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- organom odpowiedzialnym za wykonanie budżetu jednostek prawnie niezależnych wykonujących zadania Unii, w zakresie, w jakim ich czynności podlegają przepisom wymagającym udzielenia absolutorium przez Parlament Europejski.

Artykuł 78

Kontrola Parlamentu nad wykonywaniem budżetu

1. Parlament kontroluje wykonywanie budżetu bieżącego. Zadanie to powierza komisjom właściwym w sprawach budżetu i kontroli budżetowej oraz innym zainteresowanym komisjom.

2. Co roku, przed pierwszym czytaniem projektu budżetu na kolejny rok budżetowy, Parlament bada problemy związane z wykonywaniem budżetu bieżącego, we właściwych przypadkach na podstawie projektu rezolucji przedstawionego przez właściwą komisję parlamentarną.

ROZDZIAŁ 8

Wewnętrzne procedury budżetowe

Artykuł 79

Preliminarz budżetowy Parlamentu

1. Na podstawie sprawozdania przygotowanego przez Sekretarza Generalnego Prezydium opracowuje wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.

2. Przewodniczący przekazuje wstępny projekt właściwej komisji, która opracowuje projekt preliminarza budżetowego i przygotowuje sprawozdanie dla Parlamentu.

3. Przewodniczący wyznacza termin składania poprawek do projektu preliminarza budżetowego.

Właściwa komisja wydaje opinię na temat tych poprawek.

4. Parlament uchwała preliminarz budżetowy.

5. Przewodniczący przekazuje preliminarz budżetowy Komisji i Radzie.

6. Powyższe postanowienia stosują się do preliminarza do korekt budżetowych.

⁽⁹⁾ Zob. załącznik VI.

Artykuł 79a

Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu

1. W kwestii budżetu Parlamentu Prezydium i Komisja Budżetowa podejmują w kolejnych fazach decyzje w zakresie:

a) schematu organizacyjnego;

b) wstępnego projektu i projektu preliminarza budżetowego.

2. Decyzje dotyczące schematu organizacyjnego są podejmowane zgodnie z następującą procedurą:

a) Prezydium sporządza schemat organizacyjny na każdy rok budżetowy;

b) w przypadku gdy opinia komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe różni się od pierwotnych decyzji Prezydium, wszczyna się postępowanie uzgadniające pomiędzy Prezydium i tą komisją;

c) na zakończenie postępowania Prezydium podejmuje ostateczną decyzję w sprawie preliminarza budżetowego dla

schematu organizacyjnego, zgodnie z art. 207 ust. 3 Regulaminu, nie naruszając decyzji podjętych zgodnie z art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Procedura przygotowawcza dotycząca samego preliminarza rozpoczyna się z chwilą ostatecznego przyjęcia schematu organizacyjnego przez Prezydium. Etapy tej procedury odpowiadają etapom opisanym w art. 79 Regulaminu. Jeżeli stanowiska komisji właściwej w kwestiach budżetowych i Prezydium znacznie się różnią, wszczyna się postępowanie uzgadniające.

Artykuł 80

Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków

1. Po konsultacji z właściwą komisją Przewodniczący podejmuje lub zleca podjęcie decyzji w sprawie poniesienia i pokrycia wydatków w ramach wewnętrznego regulaminu finansowego przyjętego przez Prezydium.

2. Przewodniczący przekazuje do właściwej komisji projekt rocznego sprawozdania finansowego.

3. Na podstawie sprawozdania właściwej komisji Parlament zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe oraz stanowi o udzieleniu absolutorium.

ROZDZIAŁ 9

Procedura zgody

Artykuł 81

Procedura zgody

1. Poproszony o wyrażenie zgody na proponowany akt prawny Parlament podejmuje decyzję na podstawie wydanego przez właściwą komisję parlamentarną zalecenia w sprawie przyjęcia lub odrzucenia danego aktu.

W drodze jednego głosowania Parlament podejmuje decyzję w sprawie aktu prawnego, który według postanowień Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga jego zgody, przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek. Większość wymagana do udzielenia zgody jest większością określoną w odpowiednim artykule Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowiącym podstawę prawną proponowanego aktu.

2. W przypadku traktatów akcesyjnych, umów międzynarodowych lub stwierdzenia poważnego i trwałego naruszenia wspólnych zasad przez państwo członkowskie stosuje się odpowiednio art. 74c, 74e i 90. W przypadku procedury ściślejszej współpracy w dziedzinie objętej zwykłą procedurą ustawodawczą stosuje się art. 74g Regulaminu.

3. Jeżeli proponowany akt prawny lub planowana umowa międzynarodowa wymaga zgody Parlamentu, właściwa komisja może, w celu pozytywnego zakończenia procedury, postanowić o przedstawieniu w Parlamencie wstępnego sprawozdania w sprawie wniosku. Sprawozdanie to zawiera projekt rezolucji z zaleceniami dotyczącymi zmiany lub wdrożenia proponowanego aktu.

ROZDZIAŁ 10

(skreślony)

Artykuł 82

(skreślony)

ROZDZIAŁ 11

Inne procedury**Artykuł 83****Procedura wydawania opinii na podstawie art. 140 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej**

1. W celu wydania opinii w sprawie zaleceń Rady zgodnie z art. 140 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej po przedłożeniu powyższych zaleceń przez Radę na posiedzeniu plenarnym Parlament obraduje na podstawie przedstawionej przez właściwą komisję parlamentarną pisemnej lub ustnej propozycji przyjęcia lub odrzucenia zaleceń będących przedmiotem konsultacji z Parlamentem.

2. Parlament głosuje następnie nad wszystkimi zaleceniami łącznie, przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek.

Artykuł 84**Procedury dotyczące dialogu społecznego**

1. Każdy dokument opracowany przez Komisję zgodnie z art. 154 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub umowa zawarta przez partnerów społecznych zgodnie z art. 155 ust. 1 Traktatu, jak również wnioski Komisji przedstawione na podstawie art. 155 ust. 2 Traktatu są przekazywane przez przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji.

2. Jeżeli partnerzy społeczni poinformują Komisję, że zamierzają wszcząć procedurę przewidzianą w art. 139 Traktatu WE, właściwa komisja może opracować sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu.

3. Jeżeli partnerzy społeczni zawarli umowę oraz wspólnie żądają jej wdrożenia na mocy decyzji Rady wydanej na wniosek Komisji, zgodnie z art. 139 ust. 2 Traktatu WE, właściwa komisja przedstawia projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie tego żądania.

Artykuł 85**Procedury dotyczące rozpatrywania porozumień dobrowolnych**

1. Jeżeli Komisja poinformuje Parlament o zamiarze skorzystania z możliwości zastosowania porozumień dobrowolnych jako alternatywy dla ustawodawstwa, właściwa komisja może sporządzić sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu, zgodnie z art. 48.

2. Jeżeli Komisja powiadomi o zamiarze zawarcia dobrowolnego porozumienia, właściwa komisja może przedstawić projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie wniosku oraz określającej warunki jego przyjęcia lub odrzucenia.

Artykuł 86**Ujednolicenie**

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący ujednolicenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych. Komisja ta rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym⁽¹⁰⁾ w celu zbadania, czy ogranicza się on do ściśle pojętej ujednolicenia, bez zmian o charakterze merytorycznym.

2. Na własny wniosek lub na wniosek komisji właściwej w kwestiach prawnych komisja przedmiotowo właściwa dla aktów prawnych będących przedmiotem ujednolicenia może być poproszona o wydanie opinii w sprawie zasadności przeprowadzenia ujednolicenia.

3. Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne.

Na wniosek sprawozdawcy przewodniczący komisji właściwej w kwestiach prawnych może jednak przedłożyć tej komisji do zatwierdzenia zmiany dotyczące dostosowań technicznych, pod warunkiem że są one niezbędne dla zapewnienia zgodności wniosku z zasadami ujednolicenia i nie wnoszą do wniosku zmian merytorycznych.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie spowoduje zmian merytorycznych w prawie Unii, przedkłada go do zatwierdzenia Parlamentowi.

W przypadku gdy komisja uzna, że wniosek wnosi zmiany merytoryczne, komisja ta proponuje Parlamentowi jego odrzucenie.

W obu przypadkach Parlament stanowi w drodze jednego głosowania, bez poprawek i debaty.

Artykuł 87**Przekształcenie**

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący przekształcenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych oraz komisji przedmiotowo właściwej.

⁽¹⁰⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r., Szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych, pkt 4 (Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2).

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym⁽¹⁾ w celu zbadania, czy nie zawiera on zmian merytorycznych innych niż te, które określono w nim jako takie.

Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne w ramach rozpatrywania wniosku. Artykuł 86 ust. 3 akapit drugi stosuje się jednak w odniesieniu do przepisów niezmienionych we wniosku dotyczącym przekształcenia.

3. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi zmian merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 156 i 157, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Jeżeli jednak, zgodnie z pkt 8 porozumienia międzyinstytucjonalnego, właściwa komisja zamierza także złożyć poprawki to ujednoliconych fragmentów wniosku, powiadamia ona niezwłocznie o tym zamiarze Radę i Komisję, zaś Komisja powinna poinformować komisję, przed głosowaniem zgodnie z art. 54, o swoim stanowisku w sprawie poprawek i o tym, czy zamierza wycofać wniosek dotyczący przekształcenia.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek obejmuje zmiany merytoryczne inne niż te, które określono w nim jako takie, proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku i informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

Przewodniczący zwraca się w tym przypadku do Komisji o wycofanie wniosku. Jeżeli Komisja wycofa wniosek, Przewodniczący stwierdza bezprzedmiotowość procedury i informuje o tym Radę. W przypadku niewycofania wniosku przez Komisję Parlament odsyła go do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje wniosek zgodnie ze zwykłą procedurą.

Artykuł 87a

Akty delegowane

Jeżeli na mocy aktu ustawodawczego Komisji przekazane są uprawnienia do uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów aktu ustawodawczego, właściwa komisja:

— rozpatruje każdy projekt aktu delegowanego po przekazaniu go Parlamentowi w celu wykonania kontroli parlamentarnej,

— może przedłożyć Parlamentowi w projekcie rezolucji wszelkie odpowiednie wnioski zgodnie z postanowieniami aktu ustawodawczego.

Przepisy art. 88 ust. 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 88

Środki wykonawcze

1. Jeśli Komisja przedłoży Parlamentowi projekt środków wykonawczych, Przewodniczący przekazuje ten projekt komisji właściwej dla aktu prawnego, do którego mają zostać przyjęte środki wykonawcze. Jeżeli w odniesieniu do aktu podstawowego zastosowano procedurę obejmującą zaangażowane komisje, właściwa komisja występuje do zaangażowanej komisji o ustne lub pisemne przekazanie jej opinii.

2. Przewodniczący właściwej komisji wyznacza posłom termin do wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie przez komisję sprzeciwu wobec projektu środków. W stosownych przypadkach komisja może podjąć decyzję o powołaniu sprawozdawcy spośród swoich członków lub stałych zastępców. Jeżeli komisja sprzeciwi się projektowi środków, przedstawia ona projekt rezolucji sprzeciwiającej się przyjęciu tego projektu środków. Rezolucja może również proponować zmiany, które należy wprowadzić do projektu środków.

Jeżeli Parlament przyjmie taką rezolucję w stosownym terminie licznym od dnia otrzymania projektu środków, Przewodniczący wzywa Komisję do wycofania lub zmiany projektu środków lub do przedłożenia wniosku zgodnie z odpowiednią procedurą ustawodawczą.

3. Jeżeli przed upływem powyższego terminu nie odbędzie się sesja miesięczna, należy uznać, że prawo do zajęcia stanowiska zostało przekazane właściwej komisji. Stanowisko to przybiera formę pisma przewodniczącego komisji do właściwego członka Komisji, o którym powiadamia się wszystkich posłów.

4. Jeżeli środki wykonawcze przewidywane przez Komisję podlegają procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, ust. 3 nie stosuje się, a ust. 1 i 2 uzupełnia się w następujący sposób:

a) czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać w momencie przekazania Parlamentowi projektu środków we wszystkich językach urzędowych. W przypadkach, w których mają zastosowanie krótsze terminy (art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji) oraz w nagłych przypadkach (art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE), czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać od daty otrzymania przez Parlament ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komisji ustanowionej zgodnie z decyzją 1999/468/WE, chyba że sprzeciwi się temu przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej. Artykuł 146 nie ma w takim przypadku zastosowania;

⁽¹⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej systematycznego stosowania technik przekształcenia tekstów prawnych, pkt 9 (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1).

- b) Parlament, podejmując decyzję większością głosów wszystkich posłów, może sprzeciwić się przyjęciu projektu środków, uzasadniając sprzeciw tym, że projekt ten przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w akcie podstawowym, jest niezgodny z celem lub treścią aktu podstawowego lub narusza zasadę pomocniczości bądź proporcjonalności;
- c) jeżeli podstawą projektu środków jest art. 5a ust. 5 lub 6 decyzji 1999/468/WE, który dotyczy skrócenia terminów wyrażenia przez Parlament sprzeciwu, projekt rezolucji sprzeciwiającej się przyjęciu tego projektu środków może zostać złożony przez przewodniczącego właściwej komisji, jeżeli komisja nie mogła zebrać się we właściwym czasie.

TYTUŁ IIa

STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ 12

Umowy międzynarodowe

Artykuł 89

(skreślony)

Artykuł 90

Umowy międzynarodowe

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, właściwa komisja może postanowić o sporządzeniu sprawozdania lub monitorowaniu w inny sposób procedury i informuje o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji. W stosownych przypadkach inne komisje mogą być poproszone o wydanie opinii, zgodnie z art. 49 ust. 1. W stosownych przypadkach zastosowanie mają art. 188 ust. 2, art. 50 lub 51.

Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz zaangażowanych komisji podejmują wspólnie odpowiednie działania dla zapewnienia, aby Parlament otrzymywał, w razie potrzeby w trybie poufnym, natychmiastowe, systematyczne i wyczerpujące informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania porozumień międzynarodowych, w tym informacje dotyczące projektu wytycznych negocjacyjnych i przyjętych wytycznych negocjacyjnych oraz informacje, o których mowa w ust. 3:

- od Komisji, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, oraz
- od Rady, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament może zwrócić się do Rady o nieudzielenie zgody na rozpoczęcie negocjacji zanim nie wypowie się on, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, co do planowanego mandatu negocjacyjnego.

3. Gdy planowane jest otwarcie negocjacji, właściwa komisja zasięga w Komisji informacji co do podstawy prawnej wybranej

do zawarcia umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1. Właściwa komisja weryfikuje wybraną podstawę prawną, zgodnie z art. 37. Jeżeli Komisja nie określi podstawy prawnej lub jeśli ważność tej podstawy została zakwestionowana, zastosowanie mają postanowienia art. 37.

4. Na każdym etapie trwania negocjacji Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji oraz po rozpatrzeniu wszelkich stosownych wniosków przedłożonych zgodnie z art. 114, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich uwzględnienie przed zawarciem rozpatrywanej umowy międzynarodowej.

5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem umowy, projekt umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody. Do procedury wyrażania zgody stosuje się art. 81.

6. Przed głosowaniem w sprawie udzielenia zgody właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej jedna dziesiąta posłów mogą wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. W przypadku przyjęcia takiego wniosku przez Parlament głosowanie w sprawie udzielenia zgody zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał.

7. W sprawach dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej lub protokołu finansowego zawartego przez Unię Europejską Parlament wydaje opinię lub wyraża zgodę w drodze jednego głosowania, większością oddanych głosów. Poprawki do tekstu umowy lub protokołu nie są dopuszczalne.

8. Jeżeli opinia wydana przez Parlament jest negatywna, Przewodniczący zwraca się do Rady o niezawieranie umowy.

9. Jeżeli Parlament odmówi wyrażenia zgody na zawarcie umowy międzynarodowej, Przewodniczący informuje Radę, że umowa nie może zostać zawarta.

*Artykuł 91***Procedury oparte na art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w przypadkach tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów międzynarodowych lub ustalenia stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej**

W przypadku gdy Komisja, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, powiadomi

Parlament i Radę o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o tymczasowe obowiązywanie lub zawieszenie danej umowy międzynarodowej, złożenie oświadczenia przez Parlament oraz debata następują na posiedzeniu plenarnym. Parlament może wydawać zalecenia, zgodnie z art. 90 lub 97 Regulaminu.

Identyczna procedura obowiązuje w przypadku powiadomienia Parlamentu przez Komisję o wniosku dotyczącym stanowisk, które mają zostać przyjęte w imieniu Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej.

ROZDZIAŁ 13

Reprezentowanie unii na zewnątrz oraz wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa*Artykuł 92***(skreślony)***Artykuł 93***Specjalni przedstawiciele**

1. Jeżeli Rada postanowi mianować specjalnego przedstawiciela zgodnie z art. 33 Traktatu o Unii Europejskiej, Przewodniczący, na wniosek właściwej komisji, zwraca się do Rady o złożenie oświadczenia oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące mandatu, celów i innych istotnych aspektów zadań i roli, jaką ma pełnić przedstawiciel.

2. Po jego mianowaniu, lecz przed objęciem stanowiska specjalny przedstawiciel może zostać poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją i o udzielenie odpowiedzi na jej pytania.

3. Zgodnie z art. 121 w terminie trzech miesięcy od przesłuchania właściwa komisja może zaproponować zalecenie odnoszące się bezpośrednio do oświadczenia specjalnego przedstawiciela i do udzielonych przez niego odpowiedzi.

4. Parlament zwraca się do specjalnego przedstawiciela o należyte i regularne informowanie Parlamentu o praktycznej realizacji jego mandatu.

5. Specjalny przedstawiciel powołany przez Radę, z mandatem w zakresie poszczególnych kwestii politycznych, może zostać zaproszony przez Parlament lub poprosić o zaproszenie do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją.

*Artykuł 94***(skreślony)***Artykuł 95***Reprezentacja na szczęblu międzynarodowym**

1. Kandydat na stanowisko szefa zewnętrznego przedstawicielstwa Unii może zostać zaproszony do stawienia się przed właściwym organem Parlamentu w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.

2. W terminie trzech miesięcy od przesłuchania, o którym mowa w ust. 1, właściwa komisja może przyjąć rezolucję lub wydać zalecenie dotyczące bezpośrednio złożonego oświadczenia i udzielonych odpowiedzi.

*Artykuł 96***Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa**

1. W przypadku konsultacji z Parlamentem zgodnie z art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej sprawa jest przekazywana właściwej komisji, która może przedstawić zalecenia zgodnie z art. 97 Regulaminu.

2. Zainteresowane komisje czynią starania, aby Wiceprzewodniczący Komisji/Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dostarczał im regularnie i na czas informacji o rozwoju i wdrażaniu wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii, o przewidywanych kosztach każdej podejmowanej w ramach tej polityki decyzji pociągającej za sobą skutki finansowe oraz o wszelkich innych kwestiach finansowych dotyczących działań podejmowanych w zakresie tej polityki. Wyjątkowo, na wniosek wiceprzewodniczącego/Wysokiego Przedstawiciela, komisja może postanowić o utajnieniu obrad.

3. Dwa razy do roku przeprowadzana jest debata w sprawie opracowanego przez wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela dokumentu konsultacyjnego, który przedstawia zasadnicze aspekty i najważniejsze kierunki wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym także europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz ich skutki finansowe dla budżetu Unii. Zastosowanie mają procedury przewidziane w art. 110.

(Zob. także wykładnię art. 121.)

4. Wiceprzewodniczący/Wysoki Przedstawiciel zapraszany jest na każdą odbywającą się na posiedzeniu plenarnym debatę dotyczącą polityki zagranicznej, bezpieczeństwa lub obrony.

Artykuł 97

Zalecenia w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

1. Za zgodą Konferencji Przewodniczących lub na podstawie wniosku zgodnie z art. 121 komisja właściwa do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa może sporządzić, w ramach swoich kompetencji, zalecenia dla Rady.

2. W pilnych przypadkach zgoda, o której mowa w ust. 1, może być udzielona przez Przewodniczącego, który może również zezwolić na nadzwyczajne posiedzenie danej komisji.

3. W ramach procedury przyjmowania powyższych zaleceń, które muszą zostać poddane pod głosowanie w formie pisemnej, art. 146 nie ma zastosowania, natomiast mogą być zgłaszane ustne poprawki.

Niestosowanie art. 146 jest możliwe tylko w pracach na forum komisji, w pilnych przypadkach. Odstępstwa od postanowień art. 146 nie są dopuszczalne na posiedzeniach komisji niemających charakteru pilnego ani na posiedzeniach plenarnych.

Przepis zezwalający na zgłaszanie ustnych poprawek oznacza, że poseł nie może sprzeciwić się poddaniu ustnych poprawek pod głosowanie w komisji.

4. Sporządzone w ten sposób zalecenia są wpisywane do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej następującej bezpośrednio po ich przedstawieniu. W przypadkach uznanych decyzją Przewodniczącego za pilne zalecenia mogą być wpisane do porządku dziennego bieżącej sesji miesięcznej. Zalecenia uważa się za przyjęte, chyba że co najmniej 40 posłów zgłosi sprzeciw w formie pisemnej przed rozpoczęciem sesji miesięcznej. W takim przypadku zalecenia komisji są wpisywane do porządku dziennego tej sesji miesięcznej w celu poddania ich pod debatę i głosowanie. Poprawki mogą być zgłaszane przez grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów.

Artykuł 98

Łamanie praw człowieka

Podczas każdej sesji miesięcznej każda z właściwych komisji, bez konieczności występowania o zgodę, może złożyć, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 97 ust. 4, projekt rezolucji dotyczącej przypadków łamania praw człowieka.

ROZDZIAŁ 14

(skreślony)

Artykuł 99

(skreślony)

Artykuł 100

(skreślony)

Artykuł 101

(skreślony)

ROZDZIAŁ 15

(skreślony)

Artykuł 102

(skreślony)

TYTUŁ III

PRZEJRZYSTOŚĆ PRAC

Artykuł 103

Przejrzystość w działalności Parlamentu

1. Parlament zapewnia jak największą przejrzystość swoich działań, zgodnie z art. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15

Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Debaty Parlamentu są jawne.

3. Posiedzenia komisji parlamentarnych są z reguły jawne. Komisje mogą jednak, najpóźniej w momencie przyjmowania porządku dziennego danego posiedzenia, postanowić o podziale porządku dziennego posiedzenia na punkty omawiane publicznie i punkty omawiane z wyłączeniem jawności. Jeżeli posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności, komisja może ujawnić dokumenty oraz protokoły posiedzenia z zastrzeżeniem postanowień art. 4 ust. 1–4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady. W przypadku naruszenia przepisów o obowiązku zachowania poufności stosuje się art. 153.

4. Rozpatrywanie przez właściwą komisję wniosków dotyczących immunitetu na podstawie art. 7 odbywa się zawsze z wyłączeniem jawności.

Artykuł 104

Publiczny dostęp do dokumentów

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej oraz każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu zgodnie z art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z zachowaniem zasad, warunków i ograniczeń określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami niniejszego Regulaminu.

W taki sam sposób udostępnia się, w miarę możliwości, dokumenty Parlamentu innym osobom fizycznym i prawnym.

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 jest publikowane dla celów informacyjnych wraz z Regulaminem Parlamentu.

2. Dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów termin „dokument Parlamentu” oznacza wszelką treść w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 sporządzoną lub otrzymaną przez osoby wykonujące mandat parlamentarny w rozumieniu tytułu I rozdział 2, przez organy Parlamentu, komisje i delegacje międzyparlamentarne oraz przez Sekretariat Parlamentu.

Dokumenty sporządzone przez posłów lub przez grupy polityczne są, dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów, dokumentami Parlamentu, jeżeli zostały złożone zgodnie z niniejszym Regulaminem.

Prezydium ustala zasady mające na celu zapewnienie rejestracji wszystkich dokumentów Parlamentu.

3. Parlament sporządza rejestr dokumentów Parlamentu. Dokumenty ustawodawcze oraz niektóre inne kategorie dokumentów są, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, bezpośrednio dostępne poprzez rejestr Parlamentu. W miarę możliwości w rejestrze zamieszczane są odsyłacze do innych dokumentów Parlamentu.

Kategorie dokumentów bezpośrednio dostępnych są wymienione na liście przyjętej przez Prezydium oraz opublikowanej na stronie internetowej Parlamentu. Lista ta nie ogranicza prawa dostępu do dokumentów nienależących do powyższych kategorii. Dokumenty te są udostępniane na pisemny wniosek.

Prezydium może przyjąć zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 postanowienia regulujące warunki udostępniania dokumentów. Postanowienia te są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Prezydium wyznacza organy odpowiedzialne za rozpatrywanie wstępnych wniosków o udostępnienie dokumentów (art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001) oraz podejmuje decyzje dotyczące wniosków potwierdzających (art. 8 rozporządzenia) oraz wniosków o udostępnienie dokumentów sensorywnych (art. 9 rozporządzenia).

5. Konferencja Przewodniczących powołuje przedstawicieli Parlamentu w Komitecie międzyinstytucjonalnym utworzonym na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

6. Jeden z wiceprzewodniczących jest odpowiedzialny za nadzór nad rozpatrywaniem wniosków o udostępnienie dokumentów.

7. Właściwa komisja parlamentarna sporządza, na podstawie informacji otrzymanych z Prezydium oraz z innych źródeł, roczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a następnie przedstawia je na posiedzeniu plenarnym.

Ponadto właściwa komisja bada i ocenia sprawozdania sporządzone przez inne instytucje i agencje zgodnie z art. 17 wyżej wymienionego rozporządzenia.

TYTUŁ IV

STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI

ROZDZIAŁ 1

Powolywanie na stanowiska

Artykuł 105

Wybór przewodniczącego Komisji

1. Po zaproponowaniu przez Radę Europejską kandydata na stanowisko przewodniczącego Komisji, Przewodniczący zwraca się do tego kandydata o złożenie oświadczenia i przedstawienie przed Parlamentem założeń politycznych. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

Do uczestnictwa w debacie zapraszana jest Rada Europejska.

2. Parlament dokonuje wyboru przewodniczącego Komisji większością głosów swoich członków.

Głosowanie jest tajne.

3. Jeżeli kandydat został wybrany, Przewodniczący Parlamentu informuje o tym Radę zwracając się do niej, jak również do nowo wybranego przewodniczącego Komisji, o wspólne zaproponowanie kandydatów na stanowiska członków Komisji.

4. Jeżeli kandydat nie otrzyma wymaganej większości, Przewodniczący zwraca się do Rady Europejskiej o zaproponowanie w ciągu miesiąca nowej kandydatury, która podlegać będzie takiej samej procedurze wyboru.

Artykuł 106

Wybór Komisji

1. Po konsultacji z nowo wybranym przewodniczącym Komisji Przewodniczący zwraca się do kandydatów na stanowiska członków Komisji wskazanych przez nowo wybranego przewodniczącego Komisji i Radę o stawienie się przed komisjami parlamentarnymi właściwymi dla przedmiotu ich przewidywanej działalności. Przesłuchania te są jawne.

2. Właściwa komisja lub komisje zwracają się do desygnowanego komisarza o złożenie oświadczenia i udzielenie odpowiedzi na pytania. Przesłuchania są organizowane w sposób pozwalający desygnowanym komisarzom na dostarczenie Parlamentowi wszystkich istotnych informacji. Postanowienia dotyczące organizacji tych przesłuchań określone są w załączniku do niniejszego Regulaminu ⁽¹²⁾.

3. Nowo wybrany przewodniczący przedstawia członków Komisji i ich program podczas posiedzenia Parlamentu, na które zaproszeni zostają wszyscy członkowie Rady. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

4. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedłożyć projekt rezolucji. Artykuł 110 ust. 3, 4 i 5 stosuje się.

Po głosowaniu nad projektem rezolucji Parlament zatwierdza lub odrzuca skład Komisji większością oddanych głosów.

Powyższe głosowanie jest imienne.

Parlament może przełożyć głosowanie na następne posiedzenie.

5. Przewodniczący informuje Radę o zatwierdzeniu lub odrzuceniu proponowanego składu Komisji.

6. W przypadku znaczącej zmiany zakresu przedmiotowego działalności w trakcie kadencji Komisji, obsadzenia wakatów lub mianowania nowego komisarza w następstwie przystąpienia do UE nowego państwa członkowskiego zainteresowani komisarze wzywani są do stawienia się przed przedmiotowo właściwymi komisjami zgodnie z ust. 2.

Artykuł 107

Wotum nieufności dla Komisji

1. Wniosek o wotum nieufności dla Komisji może złożyć na ręce Przewodniczącego Parlamentu jedna dziesiąta członków Parlamentu.

2. Wniosek powinien być zatytułowany „wniosek o wotum nieufności” i zawierać uzasadnienie. Wniosek jest przekazywany Komisji.

3. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o wotum nieufności Przewodniczący powiadamia posłów o jego wpłynięciu.

4. Debata nad wotum nieufności odbywa się najwcześniej dwadzieścia cztery godziny po powiadomieniu posłów o wpłynięciu wniosku.

5. Głosowanie nad wnioskiem o wotum nieufności jest imienne i odbywa się najwcześniej czterdzieści osiem godzin po otwarciu debaty.

6. Debata i głosowanie odbywają się najpóźniej podczas pierwszej sesji miesięcznej następującej po złożeniu wniosku.

7. Do uchwalenia wotum nieufności wymagana jest większość dwóch trzecich oddanych głosów i większość głosów członków Parlamentu. Wyniki głosowania przekazywane są przewodniczącemu Rady i przewodniczącemu Komisji.

Artykuł 107a

Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na wniosek właściwej komisji Parlament mianuje swojego kandydata do siedmioosobowego zespołu odpowiedzialnego za dokładne zbadanie, czy kandydaci odpowiadają warunkom sprawowania funkcji sędziego lub rzecznika generalnego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 108

Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego

1. Osoby wyznaczone na członków Trybunału Obrachunkowego proszone są o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków. Komisja głosuje oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.

2. Właściwa komisja przedstawia Parlamentowi zalecenie w sprawie powołania proponowanych kandydatów w formie sprawozdania zawierającego odrębne projekty wniosków dotyczących decyzji w odniesieniu do każdego kandydata.

3. Głosowanie na posiedzeniu plenarnym odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia kandydatur, chyba że na żądanie właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament postanowi inaczej. Parlament głosuje osobno nad każdą kandydaturą. Głosowanie jest tajne, a decyzja podejmowana jest większością oddanych głosów.

4. Jeśli Parlament wyda negatywną opinię w sprawie indywidualnej kandydatury, Przewodniczący wzywa Radę do jej wycofania i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

⁽¹²⁾ Zob. załącznik XVII.

Artykuł 109**Powolywanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego**

1. Kandydat proponowany na stanowisko prezesa Europejskiego Banku Centralnego zostaje poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków.
2. Właściwa komisja zaleca Parlamentowi przyjęcie lub odrzucenie proponowanej kandydatury.

3. Głosowanie odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia propozycji, chyba że na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament postanowi inaczej.

4. Jeśli Parlament wyda opinię negatywną, Przewodniczący wzywa Radę do wycofania propozycji i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

5. Tę samą procedurę stosuje się w odniesieniu do kandydatów zaproponowanych na stanowiska wiceprzewodniczącego i innych członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego.

ROZDZIAŁ 2**Oświadczenia****Artykuł 110****Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej**

1. Członkowie Komisji, Rady i Rady Europejskiej mogą w każdej chwili zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o udzielenie im głosu w celu złożenia oświadczenia. Przewodniczący Rady Europejskiej wygłasza oświadczenie po każdym posiedzeniu Rady. Przewodniczący Parlamentu decyduje, kiedy ma zostać złożone oświadczenie i czy nastąpi po nim obszerna debata czy też 30-minutowa tura krótkich i zwięzłych pytań ze strony posłów.
2. Wpisując oświadczenie i następującą po nim debatę do porządku dziennego, Parlament decyduje, czy debata zostanie zakończona uchwaleniem rezolucji. Parlament nie może podjąć takiej decyzji, jeśli podczas bieżącej lub kolejnej sesji miesięcznej przewidziane jest sprawozdanie na ten sam temat, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności Przewodniczący zgłosi inną propozycję. Jeśli Parlament postanowi o zamknięciu debaty rezolucją, komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć projekt rezolucji.

3. Projekty rezolucji poddawane są pod głosowanie tego samego dnia. Przewodniczący decyduje o ewentualnych odstępstwach od tej zasady. Dopuszcza się wyjaśnienia dotyczące sposobu głosowania.

4. Wspólny projekt rezolucji zastępuje wcześniejsze projekty złożone przez jego sygnatariuszy, nie zastępuje natomiast projektów złożonych przez inne komisje, grupy polityczne lub posłów.

5. Po przyjęciu projektu rezolucji żaden inny projekt nie jest poddawany pod głosowanie, chyba że w drodze wyjątku Przewodniczący postanowi inaczej.

Artykuł 111**Wyjaśnienia decyzji Komisji**

Po konsultacji z Konferencją Przewodniczących, Przewodniczący Parlamentu może zwrócić się do przewodniczącego Komisji, do członka Komisji odpowiedzialnego za kontakty z Parlamentem lub, po uzgodnieniu, do innego członka Komisji, o złożenie przed Parlamentem oświadczenia po każdym posiedzeniu Komisji w celu wyjaśnienia najistotniejszych podjętych decyzji.

Po złożeniu oświadczenia następuje trwająca co najmniej trzydzieści minut debata, w czasie której posłowie mogą zadawać krótkie, zwięzłe pytania.

Artykuł 112**Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego**

1. W ramach procedury udzielania absolutorium lub czynności Parlamentu związanych z kontrolą budżetową prezes Trybunału Obrachunkowego może zostać zaproszony do zabrania głosu w celu przedstawienia uwag zawartych w sprawozdaniu rocznym, w sprawozdaniach specjalnych lub w opiniach Trybunału, jak też w celu objaśnienia programu pracy Trybunału.

2. Parlament może zadecydować o przeprowadzeniu odrębnej debaty z udziałem Komisji i Rady nad każdą kwestią zawartą w powyższych oświadczeniach, w szczególności gdy zasygnalizowane zostaną nieprawidłowości w zarządzaniu finansami.

Artykuł 113**Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego**

1. Prezes Europejskiego Banku Centralnego przedstawia Parlamentowi roczne sprawozdanie Banku dotyczące działalności Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz polityki monetarnej w roku poprzednim i bieżącym.

2. Po tym wystąpieniu następuje ogólna debata.

3. Prezes Europejskiego Banku Centralnego jest zapraszany do uczestnictwa w posiedzeniach właściwej komisji co najmniej cztery razy w roku w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.

4. Na wniosek Parlamentu lub swój własny prezes, wiceprezes lub inni członkowie zarządu Europejskiego Banku Centralnego są zapraszani do uczestnictwa w innych posiedzeniach.

5. Pełne sprawozdanie z prac przewidzianych w ust. 3 i 4 jest sporządzane w językach urzędowych.

Artykuł 114

Zalecenia dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej

1. Zalecenia Komisji dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej państw członkowskich i Unii są przekazywane

właściwej komisji, która na posiedzeniu plenarnym przedstawia sprawozdanie Parlamentowi.

2. Rada jest proszona o informowanie Parlamentu zarówno o treści swoich zaleceń, jak i o stanowisku, jakie zajęła Rada Europejska.

ROZDZIAŁ 3

Pytania parlamentarne

Artykuł 115

Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty

1. Komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnieść pytania do Rady lub Komisji oraz wnioskować o ich wpisanie do porządku dziennego obrad Parlamentu.

Pytania są przekazywane w formie pisemnej Przewodniczącemu, który przedkłada je niezwłocznie Konferencji Przewodniczących.

Konferencja Przewodniczących decyduje, czy i w jakim porządku pytania te zostaną wpisane do porządku dziennego. Pytania niewpisane do porządku dziennego obrad Parlamentu w terminie trzech miesięcy od ich złożenia tracą ważność.

2. Pytania do Komisji muszą jej zostać przekazane co najmniej na tydzień, a pytania do Rady co najmniej na trzy tygodnie przed posiedzeniem, do którego porządku dziennego są wpisane.

3. Pytania odnoszące się do dziedzin wymienionych w art. 42 Traktatu o Unii Europejskiej nie podlegają terminowi przewidzianemu w ust. 2 niniejszego artykułu. Rada jest zobowiązana do udzielenia odpowiedzi na te pytania w odpowiednim terminie, tak aby Parlament został należycie poinformowany.

4. Jeden z autorów pytania ma do dyspozycji pięć minut na jego rozwinięcie. Odpowiedzi udziela jeden z członków instytucji, której ono dotyczy.

Autor pytania ma prawo do wykorzystania całego wzmiankowanego czasu na wypowiedź.

5. Artykuł 110 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 116

Tura pytań

1. Tura pytań do Rady i Komisji ma miejsce podczas każdej sesji miesięcznej, w terminach ustalanych przez Parlament na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących.

2. Podczas jednej sesji miesięcznej każdy poseł może zadać nie więcej niż jedno pytanie Radzie i nie więcej niż jedno pytanie Komisji.

3. Pytania są przedstawiane w formie pisemnej Przewodniczącemu, który podejmuje decyzję o ich dopuszczalności i kolejności, w jakiej zostaną postawione. Powyższa decyzja jest niezwłocznie przekazywana autorom pytań.

4. Procedura dotycząca tury pytań określona jest w wytycznych przedstawionych w załączniku do niniejszego Regulaminu ⁽¹³⁾.

5. Zgodnie z wytycznymi określonymi przez Konferencję Przewodniczących poszczególne tury pytań mogą być prowadzone z udziałem przewodniczącego Komisji, wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz przewodniczącego Eurogrupy.

Artykuł 117

Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł może wносить pytania wymagające odpowiedzi na piśmie do przewodniczącego Rady Europejskiej, Rady, Komisji lub wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, zgodnie z wytycznymi określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu ⁽¹⁴⁾. Wyłączną odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.

2. Pytania są przekazywane na piśmie Przewodniczącemu, który przedkłada je adresatom. Przewodniczący rozstrzyga wątpliwości dotyczące dopuszczalności pytań. Autor pytania zostaje powiadomiony o jego decyzji.

3. Jeśli odpowiedź na dane pytanie nie mogła zostać udzielona w wymaganym terminie, na wniosek autora zostaje ono wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji. Artykuł 116 stosuje się odpowiednio.

4. Na pytania wymagające natychmiastowej odpowiedzi, lecz dla których nie jest konieczne przeprowadzenie pogłębionych badań (pytania priorytetowe), należy udzielić odpowiedzi w terminie trzech tygodni od momentu ich przekazania adresatom.

Każdy poseł może złożyć raz w miesiącu pytanie priorytetowe. Odpowiedzi na inne pytania (niepriorytetowe) powinny być udzielone w terminie sześciu tygodni od momentu ich przekazania adresatom.

⁽¹³⁾ Zob. załącznik II.

⁽¹⁴⁾ Zob. załącznik III.

Posłowie wskazują rodzaj zadawanego pytania. Decyzja w tej sprawie należy do Przewodniczącego.

5. Pytania wraz z odpowiedziami są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 118

Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł może wносить do Europejskiego Banku Centralnego pytania wymagające odpowiedzi na piśmie zgodnie z wytycznym określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu ⁽¹⁵⁾.

2. Pytania są przedkładane na piśmie przewodniczącemu właściwej komisji, który przekazuje je Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

3. Pytania i odpowiedzi publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Jeśli odpowiedź na dane pytanie nie została udzielona w wymaganym terminie, na wniosek jego autora zostaje ono wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji z udziałem prezesa Europejskiego Banku Centralnego.

ROZDZIAŁ 4

Sprawozdania innych instytucji

Artykuł 119

Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji

1. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji, w odniesieniu do których traktaty przewidują konsultację z Parlamentem lub dla których inne przepisy prawne wymagają wydania opinii przez Parlament, stanowią przedmiot

sprawozdania przedstawianego na posiedzeniu plenarnym Parlamentu.

2. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji nieobjęte zakresem ust. 1 są odsyłane do właściwej komisji, która może zaproponować sporządzenie sprawozdania zgodnie z art. 48.

ROZDZIAŁ 5

Rezolucje i zalecenia

Artykuł 120

Projekty rezolucji

1. Każdy poseł może złożyć projekt rezolucji w sprawie objętej zakresem działalności Unii Europejskiej.

Projekt nie może przekraczać dwustu słów.

2. Właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie procedury.

Komisja może dołączyć projekt rezolucji do innych projektów rezolucji lub sprawozdań.

Komisja może zdecydować o wydaniu opinii, ewentualnie w formie pisma.

Komisja może zadecydować o sporządzeniu sprawozdania na podstawie art. 48.

3. Autorzy projektu rezolucji są powiadamiani o decyzjach komisji i Konferencji Przewodniczących.

4. Sprawozdanie zawiera tekst złożonego projektu rezolucji.

5. Przewodniczący przekazuje opinie w formie pism skierowanych do innych instytucji Unii Europejskiej.

6. Autor lub autorzy projektu rezolucji złożonego na podstawie art. 110 ust. 2, art. 115 ust. 5 lub art. 122 ust. 2 mogą wycofać go przed ostatecznym głosowaniem nad nim.

7. Projekt rezolucji złożony w oparciu o ust. 1 może zostać wycofany przez jego autora lub autorów bądź jego pierwszego sygnatariusza przed podjęciem przez właściwą komisję decyzji o sporządzeniu, na podstawie ust. 2, sprawozdania na jego temat.

Jeśli projekt został przyjęty przez komisję w tej formie, jedynie ta komisja może go wycofać do momentu rozpoczęcia ostatecznego głosowania.

8. Wycofany projekt rezolucji może zostać niezwłocznie podjęty i ponownie zgłoszony przez grupę polityczną, komisję lub grupę posłów w liczbie wymaganej do jego złożenia.

Komisje są obowiązane dbać, aby projekty rezolucji złożone zgodnie z niniejszym artykułem i odpowiadające ustalonym warunkom stanowiły przedmiot dalszego postępowania i znalazły właściwe miejsce w dokumentach dotyczących tego postępowania.

⁽¹⁵⁾ Zob. załącznik III.

Artykuł 121

Zalecenia dla Rady

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedstawić projekt zalecenia dla Rady w kwestiach objętych tytułem V Traktatu o Unii Europejskiej lub też w przypadku, gdy nie skonsultowano się z Parlamentem w sprawie umowy międzynarodowej objętej zakresem art. 90 lub 91.

2. Projekty te są odsyłane do właściwej komisji dla dokonania ich oceny.

Właściwa komisja w razie potrzeby przekazuje sprawę Parlamentowi, zgodnie z procedurą przewidzianą w niniejszym Regulaminie.

3. Składając sprawozdanie, właściwa komisja przedkłada Parlamentowi projekt zalecenia dla Rady i jego krótkie uzasadnienie oraz, w stosownych przypadkach, opinie komisji, z którymi konsultowano się w tej sprawie.

Zastosowanie tego ustępu nie wymaga uprzedniej zgody Konferencji Przewodniczących.

4. Zastosowanie mają postanowienia art. 97.

Artykuł 122

Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa

1. Na pisemny wniosek przekazany Przewodzącemu przez komisję, delegację międzyparlamentarną, grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów może odbyć się debata nad wymagającym pilnego działania przypadkiem łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa (art. 137 ust. 3).

2. Na podstawie wniosków, o których mowa w ust. 1, i zgodnie z zasadami przewidzianymi w załączniku IV, Konferencja Przewodniczących ustala listę tematów do wpisania do końcowego projektu porządku dziennego następnej debaty dotyczącej przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Liczba tematów wpisanych do porządku dziennego nie powinna przekraczać trzech, łącznie z podrozdziałami.

Zgodnie z postanowieniami art. 140 Parlament może zdecydować o wycofaniu tematu przewidzianego do debaty i zastąpieniu go tematem, który nie był przewidziany. Projekty rezolucji dotyczące wybranych tematów składane są do końca dnia, w którym przyjmowany jest porządek dzienny. Przewod-

niczący wyznacza dokładny termin składania projektów tych rezolucji.

3. W ramach czasu przewidzianego na debatę, tj. najwyżej sześćdziesięciu minut w czasie sesji miesięcznej, czas na zabranie głosu przez grupy polityczne i przez posłów niezrzeszonych rozdzielany jest zgodnie z art. 149 ust. 4 i 5.

Po odliczeniu czasu przeznaczanego na przedstawienie projektów rezolucji, na głosowania oraz na ewentualne wystąpienia Komisji i Rady, pozostały czas rozdziela się między grupy polityczne i posłów niezrzeszonych.

4. Niezwłocznie po zakończeniu debaty przystępuje się do głosowania. Nie stosuje się postanowień art. 170.

Głosowania przeprowadzane zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu mogą odbywać się wspólnie, w ramach uprawnień Przewodniczącego i Konferencji Przewodniczących.

5. Jeżeli wpłyną dwa lub więcej niż dwa projekty rezolucji dotyczących tego samego tematu, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 110 ust. 4.

6. Przewodniczący oraz przewodniczący grup politycznych mogą zdecydować o poddaniu projektu rezolucji pod głosowanie bez debaty. Decyzja taka wymaga jednomyślności przewodniczących wszystkich grup politycznych.

Postanowień art. 174, 175 i art. 177 nie stosuje się do projektów rezolucji wpisanych do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Dopiero po zatwierdzeniu listy tematów złożone zostają projekty rezolucji w celu ich rozpatrzenia podczas debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Projekty rezolucji, które nie zostaną rozpatrzone w przewidzianym czasie debaty, tracą ważność. To samo dotyczy projektów rezolucji, w przypadku których, w związku z wnioskiem złożonym zgodnie z art. 155 ust. 3, nie osiągnięto wymaganego kworum. Posłowie mają prawo do ponownego złożenia tych projektów rezolucji w celu ich przekazania do rozpatrzenia w komisji zgodnie z art. 120 lub włączenia do debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa podczas następnej sesji miesięcznej.

Temat, który nie figuruje już w porządku dziennym danej sesji miesięcznej, nie może zostać wpisany do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Żadne postanowienie Regulaminu nie zezwala na wspólną dyskusję nad projektem rezolucji złożonym zgodnie z ust. 2 akapit drugi i nad sprawozdaniem komisji na ten sam temat.

* * *

Jeżeli zgodnie z art. 155 ust. 3 został złożony wniosek o stwierdzenie kworum, obowiązuje on wyłącznie w odniesieniu do projektu rezolucji, który ma być poddany pod głosowanie, nie obowiązuje natomiast dla kolejnych projektów.

Artykuł 123

Oświadczenia pisemne

1. Nie więcej niż pięciu posłów może przedstawić pisemne oświadczenie o długości nie przekraczającej dwustu słów, które dotyczy kompetencji Unii Europejskiej i nie pokrywa się z zagadnieniami będącymi przedmiotem trwającego w danej chwili procesu ustawodawczego. Przewodniczący udziela zezwolenia, rozpatrując każdy przypadek osobno. Oświadczenia te są drukowane w językach urzędowych i rozpowszechniane oraz umieszczane w rejestrze wraz z nazwiskami ich sygnatariuszy. Rejestr jest jawny i podczas sesji miesięcznych znajduje się przed wejściem do sali obrad, a w okresie pomiędzy sesjami miesięcznymi we właściwym miejscu wyznaczonym przez Kolegium Kwestorów.

Treść oświadczenia pisemnego nie wykracza poza formę oświadczenia oraz, w szczególności, nie zawiera decyzji w sprawach, dla których przyjęcia Regulamin przewiduje specjalną procedurę i uprawnienia.

2. Każdy poseł może złożyć swój podpis pod oświadczeniem wpisanym do rejestru.

3. Jeśli pod oświadczeniem podpisze się większość członków Parlamentu, Przewodniczący informuje o tym Parlament i umieszcza nazwiska sygnatariuszy w protokole, a oświadczenie publikuje jako tekst przyjęty.

4. Procedura zamykana jest wraz z przekazaniem adresatom, pod koniec sesji miesięcznej, oświadczenia, z podaniem nazwisk sygnatariuszy.

5. Oświadczenie pisemne wpisane do rejestru od ponad trzech miesięcy i niepodpisane przez co najmniej połowę posłów do Parlamentu traci ważność.

Artykuł 124

Zasięganie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

1. W przypadkach, w których Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu

Ekonomiczno-Społecznego, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może wnioskować o zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć termin, w którym Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyda swoją opinię.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego są przedkładane do zatwierdzenia przez Parlament bez debaty.

3. Opinie przekazane przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny są przekazywane do komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 125

Zasięganie opinii Komitetu Regionów

1. W przypadkach, w których Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może wnioskować o zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć termin, w którym Komitet Regionów powinien wydać swoją opinię.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów są przedkładane do zatwierdzenia przez Parlament bez debaty.

3. Opinie przekazane przez Komitet Regionów są przekazywane do komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 126

Wnioski do europejskich agencji

1. W przypadkach, w których Parlament jest uprawniony do składania wniosków do europejskich agencji, każdy poseł może składać Przewodniczącemu Parlamentu odpowiednie wnioski na piśmie. Wnioski muszą dotyczyć spraw wchodzących w zakres kompetencji danej agencji oraz zawierać podstawowe informacje wyjaśniające charakter pytania oraz interes Unii.

2. Po konsultacji z właściwą komisją Przewodniczący przekazuje wnioski agencji lub podejmuje inne odpowiednie działania. Poseł, który złożył wniosek, jest o nich niezwłocznie informowany. We wnioskach przekazywanych agencjom przez Przewodniczącego określony jest termin na udzielenie odpowiedzi.

3. Jeżeli agencja uzna, że nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w wersji, w jakiej został on sformułowany, albo jeżeli zamierza dokonać w nim zmian, niezwłocznie informuje o tym Przewodniczącego, który podejmuje odpowiednie środki, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

ROZDZIAŁ 6

Porozumienia międzyinstytucjonalne

Artykuł 127

Porozumienia międzyinstytucjonalne

1. Parlament może zawierać porozumienia z innymi instytucjami w ramach stosowania traktatów lub w celu usprawnienia lub wyjaśnienia procedur.

Porozumienia mogą mieć formę wspólnych deklaracji, wymiany pism lub kodeksów postępowania lub inną odpowiednią formę. Po zbadaniu dokumentów przez komisję odpowiedzialną za sprawy konstytucyjne i ich przyjęciu przez Parlament są one

podpisywane przez Przewodniczącego i mogą być, w celach informacyjnych, załączone do Regulaminu.

2. Jeśli porozumienia te pociągają za sobą zmiany w zakresie praw i obowiązków wynikających z Regulaminu, tworzą nowe prawa i obowiązki regulaminowe dla posłów albo dla organów Parlamentu lub też wprowadzają zmiany albo wykładnię do Regulaminu Parlamentu, to przed podpisaniem porozumienia sprawa jest kierowana do zbadania przez właściwą komisję, zgodnie z art. 211 ust. 2–6.

ROZDZIAŁ 7

Wnoszenie skarg do trybunału sprawiedliwości unii europejskiej

Artykuł 128

Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. W terminach określonych przez traktaty i statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla wnoszenia skarg przez instytucje Unii oraz osoby fizyczne i prawne Parlament bada prawo Unii i środki wykonawcze w celu stwierdzenia pełnego poszanowania traktatów, a w szczególności wynikające z nich uprawnienia Parlamentu.

2. Właściwa komisja składa Parlamentowi sprawozdanie, w razie potrzeby w formie ustnej, jeśli ma przypuszczenie, że nastąpiło naruszenie prawa Unii.

3. Przewodniczący wnosi w imieniu Parlamentu skargę zgodnie z zaleceniem właściwej komisji.

Na początku kolejnej sesji miesięcznej Przewodniczący może zwrócić się do zgromadzenia plenarnego o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi. Jeżeli zgromadzenie plenarne większością oddanych głosów wypowie się przeciwko podtrzymaniu skargi, Przewodniczący wycofuje skargę.

Jeżeli Przewodniczący złoży skargę wbrew zaleceniu właściwej komisji, na początku kolejnej sesji miesięcznej zwraca się on do zgromadzenia plenarnego o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi.

4. Przewodniczący przedstawia uwagi lub interweniuje w imieniu Parlamentu w postępowaniach sądowych po konsultacji z właściwą komisją.

Jeżeli Przewodniczący zamierza odejść od zalecenia właściwej komisji, informuje ją o tym i przekazuje sprawę Konferencji Przewodniczących, uzasadniając swoją decyzję.

Jeżeli Konferencja Przewodniczących uzna, że Parlament – w drodze wyjątku – nie powinien wnosić uwag do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani występować przed nim w przypadku gdy kwestionowana jest legalność aktu przyjętego przez Parlament, kwestia zostaje niezwłocznie przekazana zgromadzeniu plenarnemu.

W nagłych przypadkach Przewodniczący może podjąć działania zapobiegawcze celem zachowania terminów określonych przez właściwy sąd. W takich przypadkach jak najszybciej uruchamia się procedurę przewidzianą w niniejszym ustępie.

Regulamin nie stawia przeszkód, by właściwa komisja podjęła odpowiednie kroki proceduralne pozwalające jej na terminowe przekazanie zalecenia w pilnych przypadkach.

Artykuł 90 ust. 6 Regulaminu ustanawia szczególną procedurę dotyczącą decyzji Parlamentu w przedmiocie wykonania uprawnień do zasięgnięcia opinii Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 218 ust. 11 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. Przepis ten stanowi *lex specialis*, który ma pierwszeństwo przed ogólną zasadą ustanowioną w art. 128.

W przypadku gdy chodzi o wykonanie uprawnień Parlamentu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i gdy dany akt nie jest objęty zakresem art. 128, procedura przewidziana w tym artykule ma zastosowanie przez analogię.

Artykuł 129

(skreślony)

TYTUŁ V

STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI

Artykuł 130

Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia

1. Parlament regularnie informuje o swojej działalności parlamentarnej państw członkowskich.

2. Organizacja i wspieranie skutecznej i systematycznej współpracy w Unii, w myśl art. 9 Protokołu w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, są negocjowane na podstawie mandatu udzielonego przez Konferencję Przewodniczących po konsultacji z Konferencją Przewodniczących Komisji.

Parlament zatwierdza wszelkie porozumienia w tej dziedzinie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 127.

3. Komisja parlamentarna może bezpośrednio prowadzić dialog z parlamentami narodowymi na szczeblu komisji w ramach środków budżetowych przewidzianych na ten cel. Dialog ten może obejmować właściwe formy współpracy przed-ustawodawczej i poustawodawczej.

4. Wszelkie dokumenty dotyczące danej procedury ustawodawczej na poziomie Unii, przekazywane oficjalnie Parlamentowi Europejskiemu przez parlament narodowy, są przesyłane do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje kwestie zawarte w tych dokumentach.

5. Konferencja Przewodniczących może upoważnić Przewodniczącego do negocjowania opartych na zasadzie wzajemności udogodnień dla parlamentów narodowych państw członkowskich oraz do zaproponowania wszelkich innych środków mają-

cych na celu ułatwienie kontaktów z parlamentami narodowymi.

Artykuł 131

Konferencja Komisji do Spraw Europejskich (COSAC)

1. Na wniosek Przewodniczącego Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji na Konferencji Komisji do Spraw Europejskich i może udzielić im mandatu. Delegacji przewodniczy wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego odpowiedzialny za utrzymywanie kontaktów z parlamentami narodowymi oraz przewodniczący komisji odpowiedzialnej za sprawy instytucjonalne.

2. Inni członkowie delegacji są wybierani zależnie od tematyki omawianej w czasie obrad Konferencji Komisji do Spraw Europejskich, a w ich skład powinni wejść w miarę możliwości przedstawiciele komisji odpowiedzialnych za te kwestie. Po każdym posiedzeniu delegacja składa sprawozdanie.

3. Należyte uwzględnić ogólną równowagę sił politycznych w Parlamencie.

Artykuł 132

Konferencja parlamentów

Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji Parlamentu na każdą konferencję lub inne spotkanie, w którym uczestniczą przedstawiciele parlamentów, i udziela jej mandatu zgodnie ze stosownymi rezolucjami Parlamentu. Delegacja wybiera swojego przewodniczącego oraz, w razie potrzeby, jednego lub kilku wiceprzewodniczących.

TYTUŁ VI

SESJE

ROZDZIAŁ I

Sesje parlamentu

Artykuł 133

Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia

1. Kadencja Parlamentu pokrywa się z okresem wykonywania mandatu przez posłów przewidzianym w akcie z dnia 20 września 1976 r.

2. Sesja Parlamentu trwa jeden rok, co wynika z wyżej wymienionego aktu i traktatów.

3. Sesja miesięczna to posiedzenie Parlamentu zwoływane z reguły co miesiąc. Sesja składa się z posiedzeń dziennych.

Posiedzenia plenarne Parlamentu, które odbywają się w tym samym dniu, są uznawane za jedno posiedzenie.

Artykuł 134

Zwoływanie Parlamentu

1. Parlament zbiera się z mocy prawa w drugi wtorek marca każdego roku i podejmuje niezależną decyzję o długości przerw w sesji.
2. Parlament zbiera się ponadto z mocy prawa w pierwszy wtorek po upływie jednego miesiąca od końca okresu ustalonego w art. 10 ust. 1 Aktu z dnia 20 września 1976 r.
3. Konferencja Przewodniczących może zmienić długość przerw ustalonych zgodnie z ust. 1, podejmując uzasadnioną decyzję co najmniej piętnaście dni przed ustalonym uprzednio przez Parlament terminem wznowienia obrad, przy czym wznowienie sesji nie może zostać przełożone o więcej niż dwa tygodnie.
4. Na wniosek większości członków Parlamentu lub na wniosek Komisji lub Rady, po konsultacji z Konferencją Przewodniczących, Przewodniczący zwołuje Parlament w trybie nadzwyczajnym.

W pilnych przypadkach Przewodniczący może ponadto, za zgodą Konferencji Przewodniczących, zwołać Parlament w trybie nadzwyczajnym.

ROZDZIAŁ 2

Porządek prac parlamentu

Artykuł 137

Projekt porządku dziennego

1. Przed każdą sesją miesięczną Konferencja Przewodniczących sporządza na podstawie zaleceń konferencji przewodniczących komisji projekt porządku dziennego, uwzględniając przy tym uzgodniony program prac Komisji, o którym mowa w art. 35.
- Na zaproszenie Przewodniczącego Komisja i Rada mogą uczestniczyć, w obradach Konferencji Przewodniczących, dotyczących projektu porządku dziennego.
2. Projekt porządku dziennego może wskazywać, kiedy będą poddane pod głosowanie niektóre punkty, rozpatrzenie których przewiduje.
3. Projekt porządku dziennego może zawierać jeden lub dwa punkty przewidujące debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa, zgodnie z art. 122, trwające w sumie nie dłużej niż 60 minut.
4. Końcowy projekt porządku dziennego jest przekazywany posłom na co najmniej trzy godziny przed otwarciem sesji miesięcznej.

Artykuł 135

Miejsce obrad

1. Parlament zbiera się na posiedzeniach plenarnych i posiedzeniach komisji zgodnie z postanowieniami traktatów.

Decyzje o dodatkowych posiedzeniach w Brukseli, jak również zmiany tych decyzji, wymagają większości oddanych głosów.

2. Każda komisja parlamentarna może wystąpić z propozycją zwołania jednego lub kilku posiedzeń w innym miejscu. Uzasadniony wniosek jest przekazywany Przewodniczącemu Parlamentu, który przekazuje go Prezydium. W pilnych wypadkach Przewodniczący Parlamentu może sam podjąć decyzję. Odmowne decyzje Prezydium lub Przewodniczącego wymagają uzasadnienia.

Artykuł 136

Uczestnictwo w posiedzeniach

1. Na każdym posiedzeniu przedkładana jest posłom do podpisu w lista obecności.
2. Nazwiska posłów, których obecność została poświadczona na liście, są odnotowywane w protokole każdego posiedzenia.

Artykuł 138

Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty

1. Każdy wniosek dotyczący aktu ustawodawczego (pierwsze czytanie), jak również każdy projekt rezolucji nieustawodawczej, przyjęte w komisji przy mniej niż jednej dziesiątej członków komisji głosujących przeciw, są wpisywane do porządku dziennego obrad Parlamentu w celu przyjęcia bez poprawek.

Nad tym punktem przeprowadza się jedno głosowanie, chyba że przed ustaleniem końcowego projektu porządku dziennego grupy polityczne lub posłowie występujący indywidualnie, którzy reprezentują razem jedną dziesiątą członków Parlamentu, złożą pisemny wniosek o zgodę na wnoszenie poprawek. W takim przypadku Przewodniczący wyznacza termin ich wnoszenia.

2. Punkty wpisane do końcowego projektu porządku dziennego w celu poddania pod głosowanie bez poprawek nie są również przedmiotem debaty, chyba że Parlament, podczas przyjmowania porządku dziennego na początku sesji miesięcznej, podejmie inną decyzję na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących lub na wniosek grupy politycznej albo co najmniej 40 posłów.

3. Przy sporządzaniu końcowego projektu porządku dziennego sesji miesięcznej Konferencja Przewodniczących może zaproponować wpisanie innych punktów do rozpatrzenia bez poprawek lub bez debaty. Przy uchwalaniu porządku dziennego Parlament nie może przyjąć takich propozycji jeżeli grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów wyraziło w formie pisemnej swój sprzeciw najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej.

4. Przy rozpatrywaniu punktu bez debaty sprawozdawca lub przewodniczący właściwej komisji może bezpośrednio przed głosowaniem złożyć nieprzekraczające dwóch minut oświadczenie.

Artykuł 139

Krótką prezentacja

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zdecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość udzielenia odpowiedzi, po której następuje trwająca maksymalnie dziesięć minut dyskusja, podczas której przewodniczący może udzielić głosu posłom wyrażającym chęć jego zabrania. Czas każdego wystąpienia nie przekracza jednej minuty.

Artykuł 140

Przyjęcie i zmiana porządku dziennego

1. Na początku każdej sesji miesięcznej Parlament podejmuje decyzję co do końcowego projektu porządku dziennego. Propozycje zmian mogą być przedstawiane przez komisję, grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów. Propozycje te muszą zostać przedłożone Przewodniczącemu najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej. W sprawie każdej propozycji Przewodniczący może udzielić głosu jej autorowi oraz jednemu mówcy popierającemu propozycję i jednemu mówcy wyrażającemu sprzeciw. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

2. Po przyjęciu porządek dzienny nie może być zmieniany, chyba że zachodzą okoliczności wymienione w art. 142 lub art. 174–178 lub na podstawie propozycji Przewodniczącego.

Odrzucony wniosek proceduralny mający na celu zmianę porządku dziennego nie może zostać złożony ponownie na tej samej sesji miesięcznej.

3. Przed zamknięciem posiedzenia Przewodniczący informuje Parlament o dacie, godzinie i porządku dziennym następnego posiedzenia.

Artykuł 141

Debata nadzwyczajna

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnioskować o wpisanie do porządku dziennego Parlamentu debaty nadzwyczajnej na temat o szczególnym znaczeniu, dotyczący polityki Unii Europejskiej. W zasadzie w czasie jednej sesji

miesięcznej nie organizuje się więcej niż jednej debaty nadzwyczajnej.

2. Wniosek jest przedkładany Przewodniczącemu w formie pisemnej najpóźniej na trzy godziny przed rozpoczęciem sesji miesięcznej, w ramach której ma się odbyć debata nadzwyczajna. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku sesji miesięcznej, w trakcie przyjmowania przez Parlament porządku dziennego.

3. W odpowiedzi na wydarzenia, jakie nastąpiły po przyjęciu porządku dziennego danej sesji miesięcznej Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, może zaproponować przeprowadzenie debaty nadzwyczajnej. Każda tego rodzaju propozycja jest poddawana pod głosowanie na początku posiedzenia lub w czasie przewidzianym na głosowanie, o czym informuje się posłów co najmniej na godzinę wcześniej.

4. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata. Całkowity czas trwania debaty nie przekracza 60 minut. Czas wystąpień jest rozdzielany pomiędzy grupy polityczne i posłów niezrzeszonych zgodnie z art. 149 ust. 4 i 5.

5. Debata jest zamykana bez uchwalania rezolucji.

Artykuł 142

Tryb pilny

1. Przewodniczący, komisja, grupa polityczna, co najmniej 40 posłów, Komisja lub Rada mogą zwrócić się do Parlamentu o przeprowadzenie w trybie pilnym debaty na temat projektu będącego przedmiotem konsultacji Parlamentu zgodnie z art. 43 ust. 1. Wniosek taki musi być przedstawiony w formie pisemnej i zawierać uzasadnienie.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o przeprowadzenie debaty w trybie pilnym Przewodniczący informuje o nim Parlament. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku pierwszego posiedzenia następującego po posiedzeniu, na którym poinformowano o wpłynięciu wniosku, pod warunkiem że projekt, którego dotyczy wniosek, został doręczony w językach urzędowych. W przypadku gdy wpłynęło kilka wniosków dotyczących tej samej sprawy, przyjęcie lub odrzucenie jednego wniosku o zastosowanie trybu pilnego odnosi się do wszystkich wniosków w tej sprawie.

3. Przed głosowaniem udziela się głosu jedynie wnioskodawcy, jednemu mówcy za, jednemu mówcy przeciw oraz przewodniczącemu i/lub sprawozdawcy właściwej komisji, przy czym każde wystąpienie jest ograniczone do trzech minut.

4. Punkty, co do których zastosowano tryb pilny, mają pierwszeństwo przed pozostałymi punktami porządku dziennego. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata i głosowanie nad nimi.

5. Debata w trybie pilnym może odbyć się bez przedstawiania sprawozdania lub, wyjątkowo, tylko na podstawie ustnego sprawozdania właściwej komisji.

Artykuł 143

Debata łączna

W każdej chwili może zostać podjęta decyzja o poddaniu pod debatę łączną punktów dotyczących spraw tej samej natury lub punktów, między którymi istnieje związek faktyczny.

Artykuł 144

Terminy

Z wyjątkiem przypadków postępowania w trybie pilnym przewidzianych w art. 122 i art. 142 debata i głosowanie nad danym tekstem mogą zostać otwarte tylko wówczas, gdy został on doręczony co najmniej 24 godziny wcześniej.

ROZDZIAŁ 3

Ogólne zasady prowadzenia posiedzeń

Artykuł 145

Wstęp na salę obrad

1. Na salę obrad nie ma wstępu nikt poza posłami do Parlamentu, członkami Komisji i Rady, Sekretarzem Generalnym Parlamentu, członkami personelu wezwanymi w celu pełnienia swoich obowiązków, ekspertami i urzędnikami Unii Europejskiej.

2. Na galerię wpuszczane są jedynie osoby będące w posiadaniu ważnego identyfikatora wystawianego w tym celu przez Przewodniczącego lub Sekretarza Generalnego Parlamentu.

3. Osoby wpuszczone na galerię zajmują miejsca siedzące i zachowują ciszę. Każda osoba wyrażająca oznaki aprobaty lub dezaprobaty jest natychmiast wyprowadzana przez strażników.

Artykuł 146

Języki

1. Wszystkie dokumenty Parlamentu są sporządzane w językach urzędowych.

2. Wszyscy posłowie mają prawo do wypowiedzania się w Parlamencie w wybranym języku urzędowym. Wystąpienia w jednym z języków urzędowych są tłumaczone symultanicznie na wszystkie inne języki urzędowe oraz na każdy inny język, który Prezydium uzna za niezbędny.

3. Podczas posiedzeń komisji i delegacji zapewniane jest tłumaczenie na języki urzędowe używane i wnioskowane przez członków komisji lub delegacji i ich zastępców.

4. W trakcie posiedzeń komisji lub delegacji odbywających się poza ich zwykłymi miejscami pracy zapewniane jest tłumaczenie z i na języki tych członków, którzy potwierdzili swój udział w posiedzeniu. Zasada ta może zostać złagodzona za zgodą członków komisji lub delegacji. Ewentualne spory rozstrzyga Prezydium.

Jeżeli po ogłoszeniu wyników głosowania okaże się, że występują niezgodności pomiędzy tekstami sporządzonymi w różnych językach, Przewodniczący podejmuje decyzję o ważności ogłoszonych wyników głosowania w myśl art. 171 ust. 5. Jeśli zatwierdzi on wyniki, określa

też, którą z wersji uznaje się za uchwaloną. Wersja oryginalna nie może być jednak zawsze uznawana za tekst oficjalny, ponieważ możliwa jest sytuacja, w której teksty sporządzone we wszystkich innych językach różnią się od tekstu oryginalnego.

Artykuł 147

Przepisy przejściowe

1. W okresie przejściowym trwającym do końca siódmej kadencji⁽¹⁶⁾ dopuszczalne są odstępstwa od postanowień art. 146, jeżeli i o ile liczba tłumaczy ustnych lub pisemnych dla danego języka urzędowego jest niewystarczająca pomimo podjęcia odpowiednich środków.

2. Na wniosek Sekretarza Generalnego Prezydium stwierdza zaistnienie warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do każdego z języków urzędowych, których to dotyczy, i co pół roku weryfikuje swoją decyzję na podstawie sprawozdania na temat postępów przygotowanego przez Sekretarza Generalnego. Prezydium przyjmuje niezbędne przepisy przejściowe.

3. Zastosowanie mają przyjęte przez Radę na podstawie traktatów tymczasowe odstępstwa w odniesieniu do sporządzania aktów prawnych z wyjątkiem rozporządzeń przyjmowanych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę.

4. Na uzasadnione zalecenie Prezydium Parlament może w każdym czasie postanowić o wcześniejszym uchyleniu niniejszego artykułu lub, z końcem terminu określonego w ust. 1, o przedłużeniu tego terminu.

Artykuł 148

Doręczanie dokumentów

Dokumenty będące podstawą debat oraz decyzji Parlamentu są drukowane i doręczane posłom. Ich listę umieszcza się w protokole posiedzeń Parlamentu.

Z zastrzeżeniem akapitu pierwszego posłowie oraz grupy polityczne mają, poprzez bezpośredni dostęp do wewnętrznego systemu komputerowego Parlamentu, wgląd do każdego dokumentu przygotowawczego, który nie ma charakteru poufnego (projekt sprawozdania, projekt zalecenia, projekt opinii, dokument roboczy, poprawki wniesione w komisji).

⁽¹⁶⁾ Przedłużony decyzją Parlamentu z dnia 11 marca 2009 r.

Artykuł 149

Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców

1. Konferencja Przewodniczących może zaproponować przydzielenie czasu wystąpień w trakcie danej debaty. Parlament głosuje nad tą propozycją bez debaty.

2. Żaden poseł nie może zabrać głosu, jeżeli nie udzielił mu go Przewodniczący. Mówca przemawia ze swojego miejsca i zwraca się do Przewodniczącego. Jeśli mówca odbiega od tematu, Przewodniczący przywołuje go do porządku.

3. Dla pierwszej części danej debaty Przewodniczący może sporządzić listę mówców obejmującą jedną lub więcej tur mówców ze wszystkich grup politycznych, które pragną zabrać głos, w kolejności zależnej od wielkości grupy, i która obejmuje także jednego posła niezrzeszonego.

4. Czas wystąpień w tej części debaty jest przydzielany według następujących zasad:

- a) pierwsza część czasu wystąpień jest rozdzielana równo pomiędzy wszystkie grupy polityczne;
- b) druga część czasu wystąpień jest rozdzielana pomiędzy grupy polityczne proporcjonalnie do ogólnej liczby ich członków;
- c) posłom niezrzeszonym przydziela się ogółem czas wystąpień obliczony według części przydzielonych każdej grupie politycznej zgodnie z lit. a) i b).

5. Jeżeli czas wystąpień został ustalony dla kilku punktów porządku dziennego łącznie, grupy polityczne informują Przewodniczącego, jaką część czasu swojego wystąpienia zamierzają poświęcić na każdy z tych punktów. Przewodniczący czuwa nad przestrzeganiem przydzielonego czasu wystąpień.

6. Pozostały czas przeznaczony na debatę nie jest w konkretny sposób przydzielany z wyprzedzeniem. Przewodniczący natomiast udziela posłom głosu zwykle na czas nieprzekraczający jednej minuty. Przewodniczący dba o to, aby, w miarę możliwości, przemawiali na przemian mówcy o różnych orientacjach politycznych i pochodzący z różnych państw członkowskich.

7. Prawo do wypowiedzi w pierwszej kolejności mogą otrzymać na własny wniosek przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji oraz przewodniczący grup politycznych wypowiadający się w imieniu swoich grup bądź też mówcy ich zastępujący.

8. Jeżeli Przewodniczący uważa, że nie doprowadzi to do zakłócenia debaty, może udzielić głosu posłom, którzy poprzez podniesienie niebieskiej kartki zgłaszają chęć zadania innemu posłowi pytania o długości nieprzekraczającej 30 sekund, w trakcie jego przemówienia, o ile poseł przemawiający wyrazi zgodę.

9. Czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty dla wystąpień dotyczących: protokołów posiedzeń, wniosków proceduralnych oraz zmian w ostatecznym projekcie porządku dziennego lub w porządku dziennym.

10. Przewodniczący, niezależnie od jego innych uprawnień porządkowych, może polecić usunięcie z protokołów posiedzeń wystąpień posłów, którym nie udzielono głosu lub którzy kontynuowali wystąpienie po przekroczeniu przydzielonego im czasu.

11. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja oraz sprawozdawca mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

12. Posłowie, którzy nie zabierali głosu w danej debacie, mogą, nie częściej niż raz w sesji miesięcznej, złożyć pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które zostaje załączone do pełnego sprawozdania z debaty.

13. Z zastrzeżeniem art. 230 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Przewodniczący stara się osiągnąć porozumienie z Komisją, Radą i przewodniczącym Rady Europejskiej co do odpowiedniego przydziału czasu ich wystąpień.

Artykuł 150

Wystąpienia jednominutowe

W trakcie pierwszego posiedzenia każdej sesji miesięcznej Przewodniczący udziela głosu, na nie dłużej niż 30 minut, posłom, którzy pragną zwrócić uwagę Parlamentu na ważną kwestię polityczną. Czas wystąpienia każdego posła nie może przekraczać jednej minuty. Przewodniczący może wyrazić zgodę na wyznaczenie dodatkowego czasu o takim przeznaczeniu w trakcie tej samej sesji miesięcznej.

Artykuł 151

Oświadczenia osobiste

1. Posłowi pragnącemu złożyć oświadczenie osobiste udziela się głosu na zakończenie debaty nad rozpatrywanym punktem porządku dziennego lub w chwili przyjmowania protokołu posiedzenia, do którego odnosi się wniosek o udzielenie głosu.

Mówca nie może wypowiadać się co do treści debaty, może jedynie odeprzeć stwierdzenia, jakie padły w trakcie debaty i dotyczyły go osobiście, odrzucić opinie, jakie mu się przypisuje, lub też sprostować swoje wypowiedzi.

2. Wystąpienie mające na celu złożenie oświadczenia osobistego nie może przekroczyć trzech minut, chyba że Parlament zdecyduje inaczej.

ROZDZIAŁ 4

Środki stosowane w przypadku nieprzestrzegania norm postępowania

Artykuł 152

Środki natychmiastowe

1. Przewodniczący przywołuje do porządku każdego posła, który zakłóca prawidłowy przebieg posiedzenia lub którego postępowanie nie jest zgodne z odpowiednimi postanowieniami art. 9.

2. W przypadku ponownego zakłócenia porządku przez posła Przewodniczący ponownie przywołuje go do porządku, z odnotowaniem tego faktu w protokole.

3. W przypadku dalszego zakłócania porządku lub kolejnego naruszenia porządku Przewodniczący może odebrać posłowi głos i zarządzić usunięcie go z sali obrad do końca posiedzenia. W przypadku wyjątkowo poważnego zakłócenia porządku Przewodniczący może zastosować ostatni z wymienionych środków także natychmiast i bez powtórzonego przywołania do porządku. Sekretarz Generalny niezwłocznie zapewnia zastosowanie takiego środka dyscyplinarnego przy pomocy woźnych oraz, w razie potrzeby, służb ochrony Parlamentu.

4. W przypadku zakłócenia porządku w sposób utrudniający kontynuację obrad Przewodniczący, w celu przywrócenia porządku, zawiesza posiedzenie na określony czas lub zamyka je. Jeżeli nie może on dojść do głosu, opuszcza fotel Przewodniczącego, co oznacza zawieszenie posiedzenia. Posiedzenie jest wznawiane po ponownym zwołaniu go przez Przewodniczącego.

5. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1–4, przysługują odpowiednio przewodniczącemu posiedzenia organów, komisji i delegacji, przewidzianych w Regulaminie.

6. W razie konieczności, uwzględniając wagę naruszenia norm postępowania, poseł prowadzący obrady może, najpóźniej do dnia rozpoczęcia następnej sesji lub do następnego posiedzenia danego organu, komisji lub delegacji, zwrócić się do Przewodniczącego o zastosowanie art. 153.

Artykuł 153

Sankcje

1. W przypadku wyjątkowo poważnego zakłócenia obrad lub prac Parlamentu z naruszeniem zasad określonych w art. 9 Przewodniczący, po przesłuchaniu zainteresowanego posła, podejmuje umotywowaną decyzję w sprawie nałożenia odpowiedniej sankcji, o której informuje zainteresowanego posła,

przewodniczących organów, komisji i delegacji, do których poseł należy, a następnie podaje ją do wiadomości na posiedzeniu plenarnym.

2. Ocena zaobserwowanych zachowań musi uwzględniać, w oparciu o wytyczne zawarte w załączniku do niniejszego Regulaminu, ich wyjątkowy, powtarzający się lub ciągły charakter, a także ich wagę⁽¹⁷⁾.

3. Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka z następujących środków:

- a) naganę;
- b) utratę prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres od 2 do 10 dni;
- c) bez uszczerbku dla prawa do głosowania na posiedzeniu plenarnym i z zastrzeżeniem ścisłego poszanowania w takim przypadku norm postępowania czasowe zawieszenie uczestnictwa w całości lub w części prac Parlamentu na okres od 2 do 10 następujących po sobie dni, w czasie których obraduje Parlament lub którykolwiek z jego organów, komisji lub delegacji;
- d) przedłożenie Konferencji Przewodniczących, zgodnie z art. 19, wniosku o zawieszenie lub odwołanie posła z jednej lub więcej funkcji z wyboru sprawowanych w Parlamencie.

Artykuł 154

Wewnętrzne postępowanie odwoławcze

Zainteresowany poseł może w terminie dwóch tygodni od otrzymania zawiadomienia o sankcji nałożonej przez Przewodniczącego wnieść do Prezydium wewnętrzne odwołanie wstrzymujące zastosowanie sankcji. W okresie nieprzekraczającym czterech tygodni od daty wniesienia odwołania Prezydium może uchylić, utrzymać w mocy lub zmniejszyć wymiar nałożonej sankcji, nie naruszając przysługującego zainteresowanemu posłowi prawa do skorzystania z zewnętrznego postępowania odwoławczego. W przypadku braku decyzji Prezydium w wyznaczonym terminie sankcję uznaje się za nieważną.

⁽¹⁷⁾ Zob. załącznik XVI.

ROZDZIAŁ 5

Kworum i głosowanie

Artykuł 155

Kworum

1. Parlament obraduje, ustala porządek dzienny oraz przyjmuje protokół posiedzenia niezależnie od liczby posłów obecnych na sali.

2. Kworum jest osiągnięte, jeśli na sali obrad znajduje się jedna trzecia członków Parlamentu.

3. Głosowanie jest ważne niezależnie od liczby głosujących, chyba że na wcześniejszy wniosek co najmniej 40 posłów Przewodniczący w momencie głosowania stwierdzi brak kworum. Jeżeli wyniki głosowania wykażą brak kworum, głosowanie zostaje wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Wniosek o stwierdzenie kworum może być złożony wyłącznie przez co najmniej 40 posłów. Wniosek złożony w imieniu grupy politycznej nie jest dopuszczalny.

W celu ustalenia wyników głosowania należy wziąć pod uwagę, zgodnie z ust. 2, wszystkich posłów obecnych na sali obrad oraz, zgodnie z ust. 4, wszystkich posłów, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum. Nie może być w tym celu zastosowany elektroniczny system głosowania. Drzwi prowadzące na salę obrad nie mogą zostać zamknięte.

Jeśli liczba obecnych posłów nie stanowi kworum, Przewodniczący nie ogłasza wyniku głosowania, a tylko stwierdza brak kworum.

Ostatnie zdanie ust. 3 nie ma zastosowania do głosowań nad wnioskami proceduralnymi, a jedynie do głosowań w kwestiach merytorycznych.

4. Posłowie, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, są brani pod uwagę przy ustalaniu liczby obecnych zgodnie z ust. 2, nawet jeśli nie są już obecni na sali obrad.

Posłowie, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, muszą być obecni na sali obrad w momencie zgłoszenia takiego wniosku.

5. Jeżeli obecnych jest mniej niż 40 posłów, Przewodniczący może stwierdzić brak kworum.

Artykuł 156

Składanie i przedstawianie poprawek

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć poprawki do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.

Poprawki muszą być złożone w formie pisemnej i podpisane przez ich autorów.

Do poprawek do dokumentów o charakterze ustawodawczym w rozumieniu art. 43 ust. 1 mogą być dołączane krótkie wyjaśnienia. Wyjaśnienia te leżą w gestii autorów. Nie są one poddawane pod głosowanie.

2. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 157, poprawka może mieć na celu zmianę którejkolwiek części tekstu, a także wykreślenie, dodanie lub zastąpienie słów lub liczb.

W rozumieniu niniejszego artykułu i art. 157 słowo „tekst” oznacza całość projektu rezolucji, projektu rezolucji ustawodawczej, projektu decyzji lub też całość wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego.

3. Termin składania poprawek wyznacza Przewodniczący.

4. Poprawka może zostać przedstawiona w czasie debaty przez jej autora lub przez posła wyznaczonego przez autora do zastąpienia go.

5. Jeżeli autor wycofa swoją poprawkę i nie zostanie ona natychmiast podjęta przez innego posła, poprawka ta upada.

6. Poprawki mogą zostać poddane pod głosowanie wyłącznie po ich wydrukowaniu i doręczeniu we wszystkich językach urzędowych, chyba że Parlament postanowi inaczej. Decyzja taka nie może zostać podjęta, jeśli sprzeciwi się jej co najmniej 40 posłów. Parlament unika podjęcia decyzji, w wyniku których w niedopuszczalnym stopniu poszkodowani zostaliby posłowie posługujący się określonym językiem.

W przypadku gdy obecnych jest mniej niż 100 posłów, Parlament nie może postanowić inaczej, jeżeli przynajmniej jedna dziesiąta obecnych posłów wyraża sprzeciw.

Poprawki ustne przedstawione w komisji mogą być poddawane pod głosowanie, chyba że sprzeciwi się temu któryś z członków komisji.

Artykuł 157

Dopuszczalność poprawek

1. Poprawka jest niedopuszczalna, jeżeli:

a) jej treść nie ma bezpośredniego związku z tekstem, którego zmianę ma na celu;

b) ma na celu usunięcie lub zastąpienie całego tekstu;

c) ma na celu zmianę więcej niż jednego artykułu lub ustępu tekstu, do którego się odnosi; postanowienie to nie stosuje się do poprawek kompromisowych ani do poprawek mających na celu naniesienie identycznych zmian w danym wyrażeniu w całym tekście;

d) okaże się, że w co najmniej jednym języku urzędowym sformułowanie tekstu, do którego odnosi się poprawka, nie wymaga wprowadzania zmian; w takim przypadku Przewodniczący poszukuje wraz z zainteresowanymi odpowiedniego rozwiązania językowego.

2. Poprawka upada, jeżeli jest sprzeczna z podjętymi wcześniej w trakcie tego samego głosowania decyzjami dotyczącymi tego samego tekstu.

3. O dopuszczalności poprawek decyduje Przewodniczący.

Decyzja Przewodniczącego dotycząca dopuszczalności poprawek podejmowana zgodnie z ust. 3 opiera się nie tylko na postanowieniach ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, ale na podstawie całości postanowień Regulaminu.

4. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie co najmniej 40 mogą złożyć alternatywny projekt rezolucji w celu zastąpienia projektu rezolucji nieustawodawczej zawartego w sprawozdaniu komisji.

W takim przypadku grupa ta lub zainteresowani posłowie nie mogą wносить poprawek do projektu rezolucji właściwej komisji. Alternatywny projekt rezolucji nie może być dłuższy niż projekt właściwej komisji. Przedkładany jest on do zatwierdzenia przez Parlament w jednym głosowaniu, bez poprawek.

Stosuje się odpowiednio art. 110 ust. 4.

Artykuł 158

Procedura głosowania

1. Do głosowań nad sprawozdaniami stosuje się następującą procedurę:

a) najpierw przeprowadza się głosowanie nad ewentualnymi poprawkami do tekstu, którego dotyczy sprawozdanie właściwej komisji;

b) następnie głosuje się nad całością tekstu z ewentualnymi poprawkami;

c) następnie głosuje się nad poprawkami do projektu rezolucji lub do projektu rezolucji ustawodawczej;

d) na końcu odbywa się głosowanie nad całością projektu rezolucji lub projektu rezolucji ustawodawczej (głosowanie końcowe).

Parlament nie głosuje nad uzasadnieniem zawartym w sprawozdaniu.

2. Przy drugim czytaniu stosuje się następującą procedurę:

a) jeżeli nie zaproponowano odrzucenia lub zmiany stanowiska Rady, uważa się je za przyjęte, zgodnie z art. 72;

b) wniosek o odrzucenie stanowiska Rady jest poddawany pod głosowanie przed wszelkimi poprawkami (art. 65 ust. 1);

c) jeżeli do stanowiska Rady złożono kilka poprawek, poddaje się je pod głosowanie w kolejności wskazanej w art. 161;

d) jeżeli Parlament głosował nad wniesieniem poprawek do stanowiska Rady, dodatkowe głosowanie nad całością tekstu może odbyć się jedynie z zachowaniem postanowień art. 65 ust. 2.

3. Do trzeciego czytania stosuje się procedurę przedstawioną w art. 69.

4. Podczas poddawania pod głosowanie tekstów ustawodawczych oraz projektów rezolucji nieustawodawczych przystępuje się w pierwszej kolejności do głosowań nad częścią merytoryczną, a następnie do głosowań nad odniesieniami do innych dokumentów oraz punktami preambuły. Poprawki sprzeczne z wynikami wcześniejszych głosowań upadają.

5. Podczas głosowania dopuszczalne są jedynie krótkie wystąpienia sprawozdawcy przedstawiające stanowisko jego właściwej komisji w sprawie poddawanych pod głosowanie poprawek.

Artykuł 159

Równa liczba głosów

1. W przypadku równej liczby głosów oddanych w głosowaniu przeprowadzonym na podstawie art. 158 ust. 1 lit. b) lub d) całość tekstu jest odsyłana do komisji. Procedurę tę stosuje się także w przypadku głosowań na podstawie art. 3 i 7 oraz głosowań końcowych na podstawie art. 186 i art. 198, z tym że w przypadku dwóch ostatnich artykułów odesłanie następuje do Konferencji Przewodniczących.

2. W przypadku równej liczby głosów w głosowaniu nad całością porządku dziennego (art. 140), nad całością protokołu obrad (art. 179) lub nad tekstem poddanym pod głosowanie podzielone zgodnie z art. 163, poddawany pod głosowanie tekst uznaje się za przyjęty.

3. We wszystkich innych przypadkach równej liczby głosów, z zastrzeżeniem artykułów wymagających większości kwalifikowanej, poddawane pod głosowanie tekst lub propozycję uważa się za odrzucone.

Artykuł 160

Zasady głosowania

1. Głosowanie nad sprawozdaniami opiera się na zaleceniu właściwej komisji. Komisja ta może powierzyć to zadanie swojemu przewodniczącemu i swojemu sprawozdawcy.

2. Może ona zalecić głosowanie łączne nad wszystkimi poprawkami lub niektórymi spośród nich, przyjęcie poprawek, ich odrzucenie lub anulowanie.

Może ona również zaproponować poprawki kompromisowe.

3. Jeżeli zaleca ona przeprowadzenie głosowania łącznego, poprawki, których ono dotyczy, są poddawane pod głosowanie w pierwszej kolejności, w głosowaniu łącznym.

4. Jeżeli komisja proponuje poprawkę kompromisową, to poprawka ta ma pierwszeństwo w głosowaniu.

5. Poprawka, co do której wnioskowano o głosowanie imienne, jest przedmiotem odrębnego głosowania.

6. Głosowanie podzielone nie jest dopuszczalne w przypadku głosowania łącznego lub głosowania nad poprawką kompromisową.

Artykuł 161

Kolejność głosowania nad poprawkami

1. Poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą, i są poddawane pod głosowanie przed nim.

2. Jeśli dwie lub więcej wykluczających się wzajemnie poprawek odnosi się do tego samego fragmentu tekstu, pierwszeństwo ma ta poprawka, która najbardziej odbiega od pierwotnego tekstu i jest ona poddawana pod głosowanie jako pierwsza. Jej przyjęcie oznacza odrzucenie innych poprawek. Jeżeli zostaje ona odrzucona, poddawana jest pod głosowanie kolejna poprawka mająca pierwszeństwo przed innymi. Tak samo postępuje się z pozostałymi poprawkami. W przypadku wątpliwości co do pierwszeństwa rozstrzyga Przewodniczący. Jeśli wszystkie poprawki zostały odrzucone, tekst pierwotny uważa się za przyjęty, chyba że w wymaganym terminie złożono wniosek o głosowanie odrębne.

3. Przewodniczący może poddać pod głosowanie najpierw tekst pierwotny lub poddać pod głosowanie poprawkę, która

mniej odbiega od tekstu pierwotnego, przed poprawką, która odbiega od niego najbardziej.

Jeśli tekst lub jedna z tych poprawek uzyska większość, wszystkie inne poprawki dotyczące tego samego tekstu upadają.

4. Wyjątkowo, na podstawie propozycji Przewodniczącego, mogą zostać poddane pod głosowanie poprawki złożone po zamknięciu debaty, jeżeli są to poprawki kompromisowe lub jeżeli wystąpiły problemy natury technicznej. Przewodniczący występuje o zgodę Parlamentu, aby poddać je pod głosowanie.

Zgodnie z art. 157 ust. 3 o dopuszczalności poprawek decyduje Przewodniczący. W przypadku poprawki kompromisowej złożonej po zamknięciu debaty, zgodnie z niniejszym ustępem, Przewodniczący decyduje o jej dopuszczalności osobno dla każdego przypadku, upewniając się, że poprawka ma charakter kompromisowy.

Jako ogólne kryteria dopuszczalności można przyjąć, że:

— zazwyczaj poprawki kompromisowe nie mogą odnosić się do tych części tekstu, do których nie wniesiono poprawek przed upływem terminu ich składania,

— zazwyczaj poprawki kompromisowe składane są przez grupy polityczne, przewodniczących lub sprawozdawców zainteresowanych komisji lub przez autorów innych poprawek,

— zazwyczaj poprawki kompromisowe łączą się z wycofaniem innych poprawek do tego samego punktu.

Tylko Przewodniczący może zaproponować wzięcie poprawek kompromisowych pod uwagę. Aby poddać poprawkę pod głosowanie, Przewodniczący występuje o zgodę Parlamentu, pytając, czy ktoś sprzeciwia się poddaniu pod głosowanie poprawki kompromisowej. W przypadku sprzeciwu Parlament decyduje większością oddanych głosów.

5. Jeżeli właściwa komisja złożyła kilka poprawek do tekstu będącego przedmiotem sprawozdania, Przewodniczący poddaje je pod głosowanie łącznie, chyba że grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów wnioskowało o głosowanie odrębne lub złożone zostały także inne poprawki.

6. Przewodniczący może zarządzić łączne głosowanie nad innymi poprawkami, jeżeli się one uzupełniają. W takim przypadku stosuje on procedurę przewidzianą w ust. 5. Autorzy poprawek mogą zaproponować łączne głosowanie nad nimi, jeśli ich poprawki uzupełniają się.

7. Po przyjęciu lub odrzuceniu danej poprawki Przewodniczący może zadecydować o poddaniu pod głosowanie łączne innych poprawek mających podobną treść lub cele. Przed podjęciem decyzji Przewodniczący może wystąpić o zgodę Parlamentu.

Poprawki te mogą odnosić się do różnych części pierwotnego tekstu.

8. Dwie lub więcej identycznych poprawek złożonych przez różnych autorów poddaje się pod głosowanie jako jedną poprawkę.

Artykuł 162

Rozpatrywanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym

Jeśli wpłynęło więcej niż pięćdziesiąt poprawek i wniosków o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne odnośnie do sprawozdania, które ma być rozpatrywane na posiedzeniu plenarnym, Przewodniczący może zwrócić się do właściwej komisji, po konsultacji z jej przewodniczącym, o zebranie się w celu rozpatrzenia tych poprawek lub wniosków. Poprawka lub wniosek o głosowanie podzielone czy głosowanie odrębne, które na tym etapie nie otrzymają poparcia jednej dziesiątej członków komisji, nie są poddawane pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym.

Artykuł 163

Głosowanie podzielone

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnioskować o przeprowadzenie głosowania podzielonego, jeżeli poddawany pod głosowanie tekst zawiera więcej niż jedno postanowienie lub odnosi się do kilku kwestii albo jeżeli może on być podzielony na części mające odrębne znaczenie lub wartość normatywną.

2. Wniosek ten musi zostać przedstawiony wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczy inny termin. Przewodniczący podejmuje następnie decyzję co do wniosku.

Artykuł 164

Prawo do głosowania

Prawo do głosowania jest prawem osobistym.

Posłowie głosują indywidualnie i osobiście.

Jakiegokolwiek naruszenie niniejszego artykułu zostanie uznane za poważne zakłócenie przebiegu posiedzenia w rozumieniu art. 153 ust. 1 i pociągnie za sobą konsekwencje prawne, o których mowa w tym artykule.

Artykuł 165

Głosowanie

1. Głosowanie w Parlamencie odbywa się zazwyczaj przez podniesienie ręki.

2. Jeżeli Przewodniczący zadecyduje, że rezultat głosowania budzi wątpliwości, przeprowadza się głosowanie elektroniczne.

Jeśli system elektroniczny nie działa, posłowie głosują przez powstanie z miejsc.

3. Wynik głosowania jest rejestrowany.

Artykuł 166

Głosowanie końcowe

Głosując nad jakimkolwiek wnioskiem dotyczącym aktu ustawodawczego, czy to w ramach pojedynczego lub końcowego głosowania, Parlament głosuje imiennie, przy użyciu elektronicznego systemu głosowania.

Artykuł 167

Głosowanie imienne

1. Poza przypadkami przewidzianymi w art. 106 ust. 4 i art. 107 ust. 5 i art. 166 głosowanie imienne przeprowadza się, jeżeli grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów złożyło pisemny wniosek w tej sprawie wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczył inny termin.

2. Głosowanie imienne przeprowadzane jest przy użyciu elektronicznego systemu głosowania. Jeśli nie jest on dostępny z powodów technicznych, głosowanie imienne przeprowadza się w kolejności alfabetycznej, rozpoczynając od wybranego losowo nazwiska posła. Przewodniczący głosuje jako ostatni.

Głosujący posłowie odpowiadają głośno „tak”, „nie” lub „wstrzymuję się”. W przypadku przyjęcia lub odrzucenia tylko głosy „za” i „przeciw” są uwzględniane przy obliczaniu wyniku głosowania. Wynik głosowania jest ustalany i ogłaszany przez Przewodniczącego.

Wynik głosowania jest wpisywany do protokołu posiedzenia. Lista głosujących, uporządkowana według grup politycznych i według kolejności alfabetycznej nazwisk posłów, zawiera informację o sposobie głosowania każdego z posłów.

Artykuł 168

Głosowanie elektroniczne

1. Dla przeprowadzenia głosowań przewidzianych w art. 165, 167 i art. 169 Przewodniczący w każdej chwili może zdecydować o zastosowaniu elektronicznego systemu głosowania.

Jeżeli zastosowanie elektronicznego systemu głosowania jest niemożliwe z przyczyn technicznych, głosowanie przeprowadza się zgodnie z art. 165, 167 ust. 2 lub art. 169.

Techniczne warunki stosowania tego systemu określone są w instrukcjach Prezydium.

2. W przypadku głosowania elektronicznego rejestrowany jest jedynie wynik liczbowy.

Jeżeli jednak złożono zgodnie z art. 167 ust. 1 wniosek o głosowanie imienne, wynik głosowania jest rejestrowany imiennie i wpisywany do protokołu posiedzenia, z listą głosujących uporządkowaną według grup politycznych i według kolejności alfabetycznej nazwisk posłów.

3. Głosowanie imienne przeprowadza się zgodnie z art. 167 ust. 2, jeżeli wnioskuje o to większość obecnych posłów. Aby stwierdzić, czy ten warunek został spełniony, może zostać zastosowany system, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 169

Głosowanie tajne

1. W przypadku nominacji przeprowadzane jest głosowanie tajne, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 1, 186 ust. 1 i art. 191 ust. 2 akapit drugi.

Przy obliczaniu oddanych głosów bierze się pod uwagę jedynie karty do głosowania z nazwiskiem posła, którego kandydatura została zgłoszona.

2. Głosowanie tajne może być przeprowadzone także, gdy wnioskuje o to co najmniej jedna piąta członków Parlamentu. Wniosek taki musi zostać złożony przed rozpoczęciem głosowania.

Jeżeli wniosek o przeprowadzenie tajnego głosowania został złożony przed rozpoczęciem głosowania przez co najmniej jedną piątą członków Parlamentu, Parlament musi przeprowadzić takie głosowanie.

3. Wniosek o głosowanie tajne ma pierwszeństwo przed wnioskiem o głosowanie imienne.

4. Wyniki głosowania tajnego obliczane są przez dwóch do ośmiu posłów wybranych w drodze losowania, chyba że przeprowadzane jest głosowanie elektroniczne.

W przypadku głosowania określonego w ust. 1 liczenia głosów nie mogą dokonywać kandydaci.

Nazwiska posłów, którzy wzięli udział w głosowaniu tajnym są rejestrowane w protokole posiedzenia, na którym odbyło się głosowanie.

Artykuł 170

Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu

1. Po zakończeniu ogólnej debaty każdy poseł może złożyć nieprzekraczające jednej minuty oświadczenie ustne lub nieprze-

kraczające 200 słów oświadczenie pisemne dotyczące końcowego głosowania, które to oświadczenie jest włączane do pełnego sprawozdania z posiedzenia.

Grupa polityczna może złożyć wyjaśnienie dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nieprzekraczające dwóch minut.

Po rozpoczęciu pierwszego wyjaśnienia dotyczącego stanowiska zajętego w głosowaniu nie są dopuszczalne dalsze wnioski w tej sprawie.

Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu w odniesieniu do głosowania końcowego przyjmowane są w każdej sprawie przedłożonej Parlamentowi. Wyrażenie „głosowanie końcowe” nie przesądza o rodzaju głosowania, lecz oznacza ostatnie głosowanie w danej sprawie.

2. Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nie są dopuszczalne w przypadku głosowania nad kwestiami proceduralnymi.

3. Jeżeli do porządku dziennego Parlamentu wpisany jest zgodnie z art. 138 wniosek dotyczący aktu ustawodawczego lub sprawozdanie, posłowie mogą składać pisemne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu zgodnie z ust. 1.

Pisemne lub ustne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu muszą mieć bezpośredni związek z tekstem będącym przedmiotem głosowania.

Artykuł 171

Kwestionowanie ważności głosowania

1. Przewodniczący ogłasza otwarcie i zamknięcie każdego głosowania.

2. Po ogłoszeniu przez Przewodniczącego otwarcia głosowania nikt, poza samym Przewodniczącym, nie może zabierać głosu aż do ogłoszenia przez niego zamknięcia głosowania.

3. Wnioski w sprawie przestrzegania regulaminu dotyczące ważności głosowania mogą być składane po ogłoszeniu przez Przewodniczącego zamknięcia głosowania.

4. Po ogłoszeniu wyników głosowania, które odbyło się przez podniesienie ręki, mogą być składane wnioski o ich weryfikację za pomocą systemu elektronicznego.

5. Przewodniczący podejmuje decyzję w sprawie ważności ogłoszonego wyniku. Od jego decyzji nie ma odwołania.

ROZDZIAŁ 6

Wystąpienia w sprawach proceduralnych

Artykuł 172

Wnioski proceduralne

1. W celu złożenia następujących wniosków proceduralnych:
 - a) wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności (art. 174);
 - b) wniosek o odesłanie do komisji (art. 175);
 - c) wniosek o zamknięcie debaty (art. 176);
 - d) wniosek o odroczenie debaty lub głosowania (art. 177);
 - e) wniosek o zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia (art. 178);

w pierwszej kolejności udziela się głosu.

W sprawie tych wniosków głos zabierać mogą, poza wnioskodawcą, jedynie jeden mówca za i jeden mówca przeciw, jak również przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji.

2. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

Artykuł 173

Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu

1. Poseł może zabrać głos w celu zwrócenia uwagi Przewodniczącego na nieprzestrzeganie Regulaminu. Na początku swojego wystąpienia poseł wskazuje artykuł, do którego się odwołuje.
2. Wnioski o udzielenie głosu w celu złożenia wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu mają pierwszeństwo przed innymi wnioskami o udzielenie głosu.
3. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.
4. W przypadku wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu Przewodniczący niezwłocznie podejmuje decyzję w tej sprawie zgodnie z postanowieniami Regulaminu i ogłasza ją bezpośrednio po zgłoszeniu wniosku. Decyzja ta nie podlega głosowaniu.
5. Wyjątkowo Przewodniczący może oświadczyć, że jego decyzja zostanie ogłoszona później, w każdym jednak przypadku w ciągu 24 godzin po zgłoszeniu wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu. Przełożenie terminu podjęcia decyzji nie pociąga za sobą odroczenia debaty. Przewodniczący może przedstawić sprawę właściwej komisji.

Wniosek o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu musi odnosić się do omawianego w danej chwili punktu porządku obrad. Przewodniczący może wezwać autora wniosku o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu dotyczącego innego zagadnienia

do zabrania głosu w stosownej chwili, np. po zakończeniu rozpatrywania określonego punktu porządku obrad lub przed przerwą w posiedzeniu.

Artykuł 174

Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności

1. W momencie otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego może zostać złożony wniosek o rezygnację z debaty nad tym punktem z powodu niedopuszczalności (pytanie wstępne). Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

Zamiar złożenia pytania wstępnego powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeśli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi niezwłocznie do następnego punktu porządku dziennego.

Artykuł 175

Odesłanie do komisji

1. O odesłanie sprawy do komisji może wnioskować grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów podczas ustalania porządku dziennego lub przed otwarciem debaty.

Zamiar złożenia wniosku o odesłanie do komisji jest zgłaszany co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który niezwłocznie informuje o nim Parlament.

2. O odesłanie sprawy do komisji może też wnioskować grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów przed głosowaniem lub w jego trakcie. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

3. Wniosek o odesłanie do komisji może być zgłoszony tylko raz w ciągu każdego z powyższych etapów procedury.

4. Odesłanie do komisji zawiesza debatę nad rozpatrywanym punktem.

5. Parlament może wyznaczyć komisji termin, w jakim powinna ona przedstawić swoje wnioski.

Artykuł 176

Zamknięcie debaty

1. Przewodniczący może zaproponować zamknięcie debaty zanim zaborą głos wszyscy mówcy figurujący na liście. Wniosek taki może też złożyć grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów. Głosowanie nad propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

2. Jeżeli propozycja lub wniosek zostały przyjęte, głos może zabrać tylko jeden poseł z każdej grupy, która nie wzięła jeszcze udziału w debacie.

3. Po wystąpieniach, o których mowa w ust. 2, następuje zamknięcie debaty i Parlament przystępuje do głosowania nad omawianym punktem, chyba że wcześniej został ustalony inny termin głosowania.

4. Jeśli propozycję lub wniosek odrzucono, mogą być one powtórnie przedstawione w czasie tej samej debaty jedynie przez Przewodniczącego.

Artykuł 177

Odroczenie debaty lub głosowania

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może w chwili otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego przedstawić wniosek o odroczenie debaty na wskazany termin. Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

Zamiar złożenia wniosku o odroczenie debaty powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeżeli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi do następnego punktu porządku dziennego. Odroczona debata jest podejmowana w wyznaczonym terminie.

3. Jeżeli wniosek odrzucono, nie może być on przedstawiony ponownie w trakcie tej samej sesji miesięcznej.

4. Przed głosowaniem lub w jego trakcie grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedstawić wniosek o odroczenie głosowania. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

Decyzja Parlamentu o odroczenie debaty na późniejszą sesję miesięczną powinna wskazywać, na którą sesję miesięczną debata ma zostać wpisana, przy założeniu, że porządek dzienny tej sesji miesięcznej jest ustalany zgodnie z art. 137 i art. 140 Regulaminu.

Artykuł 178

Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia

Posiedzenie może zostać zawieszono lub zamknięte w trakcie debaty lub głosowania, jeżeli decyzję taką podejmie Parlament na podstawie propozycji Przewodniczącego lub na wniosek grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów. Głosowanie nad tą propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

ROZDZIAŁ 7

Jawność prac

Artykuł 179

Protokół obrad

1. Protokół każdego posiedzenia, opisujący szczegółowo obrady i decyzje Parlamentu oraz nazwiska mówców, jest doręczany najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem popołudniowej części następnego posiedzenia.

W ramach procedur ustawodawczych za „decyzje” w rozumieniu niniejszego artykułu uważa się także wszelkie poprawki przyjęte przez Parlament, nawet jeśli ostatecznie odnośny wniosek Komisji, zgodnie z art. 56 ust. 1, lub stanowisko Rady, zgodnie z art. 65 ust. 3, zostają odrzucone.

2. Na początku popołudniowej części każdego posiedzenia Przewodniczący przedkłada Parlamentowi do zatwierdzenia protokół poprzedniego posiedzenia.

3. Jeżeli do protokołu zgłoszono zastrzeżenia, Parlament decyduje w razie potrzeby o wzięciu pod uwagę żądanych zmian. Poseł nie może zabierać głosu w tej sprawie dłużej niż jedną minutę.

4. Protokół opatrzony podpisem Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego jest przechowywany w archiwach Parlamentu. Zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 180

Teksty przyjęte

1. Teksty przyjęte przez Parlament publikowane są zaraz po głosowaniu. Przedstawiane są one Parlamentowi razem z protokołami właściwych posiedzeń i zachowywane są w archiwach Parlamentu.

2. Przewodniczący jest właściwy dla przeprowadzenia końcowego opracowania prawno-lingwistycznego tekstów przyjętych przez Parlament. W przypadku tekstów przyjętych na podstawie porozumienia osiągniętego między Parlamentem i Radą, to opracowanie końcowe wykonują obie instytucje, w ścisłej współpracy i w oparciu o obojętne porozumienie.

3. Procedura określona w art. 216 ma zastosowanie w przypadkach, gdzie, w celu zapewnienia spójności i jakości tekstu zgodnie z wolą wyrażoną przez Parlament, niezbędne są dostosowania tekstu wychodzące poza poprawienie błędów typograficznych lub korekty niezbędne do zapewnienia zgodności wszystkich wersji językowych, jak również ich językowej poprawności i spójności terminologicznej.

4. Stanowiska przyjęte przez Parlament zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą przyjmują formę tekstu skonsolidowanego. Jeśli głosowanie Parlamentu nie opierało się na porozumieniu z Radą, tekst skonsolidowany określa wszystkie przyjęte poprawki.

5. Po końcowym opracowaniu teksty przyjęte podpisywane są przez Przewodniczącego oraz Sekretarza Generalnego i publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 181

Pełne sprawozdanie z obrad

1. Pełne sprawozdanie z obrad jest sporządzane dla każdego posiedzenia we wszystkich językach urzędowych.
2. Mówcy są zobowiązani do przesłania poprawek do tekstów swoich wystąpień do Sekretariatu w terminie jednego tygodnia.
3. Pełne sprawozdanie jest publikowane jako załącznik do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

4. Posłowie mogą zażądać przetłumaczenia w krótkim czasie fragmentów pełnego sprawozdania z obrad.

Artykuł 182

Audiowizualny zapis obrad

Natychmiast po posiedzeniu przygotowywany jest i udostępniany w Internecie audiowizualny zapis obrad, obejmujący nagranie dźwiękowe ze wszystkich kabin do tłumaczenia ustnego.

TYTUŁ VII

KOMISJE I DELEGACJE

ROZDZIAŁ I

Komisje – powoływanie i kompetencje

Artykuł 183

Powoływanie komisji stałych

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje komisje stałe, których kompetencje są określone w załączniku do Regulaminu⁽¹⁸⁾. Wybór członków komisji następuje podczas pierwszej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu oraz ponownie po upływie dwóch i pół roku.

Kompetencje komisji stałych mogą zostać ustalone w innym terminie niż data powołania komisji.

Artykuł 184

Powoływanie komisji specjalnych

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament może w każdej chwili powołać komisje specjalne, których uprawnienia, skład i okres funkcjonowania są ustalane równocześnie z decyzją o ich powołaniu. Komisje te są powoływane na nie dłużej niż dwanaście miesięcy, chyba że pod koniec tego okresu Parlament zadecyduje o przedłużeniu okresu ich funkcjonowania.

Z uwagi na fakt, iż uprawnienia, skład i okres funkcjonowania komisji specjalnych są określane równocześnie z decyzją o ich powołaniu, Parlament nie może później modyfikować ich kompetencji, niezależnie od tego, czy chodzi o ich ograniczenie, czy rozszerzenie.

Artykuł 185

Komisje śledcze

1. Na wniosek jednej czwartej swoich członków Parlament może powołać komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii lub niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu przez instytucje lub organy Unii, administrację publiczną jednego z państw członkowskich albo osoby upoważnione przez prawo Unii do jego stosowania.

Decyzja o powołaniu komisji śledczej jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w terminie jednego miesiąca. Parlament stosuje ponadto wszelkie środki konieczne do podania tej decyzji w jak najszerszym zakresie do wiadomości publicznej.

2. Tryb funkcjonowania komisji śledczej regulowany jest postanowieniami niniejszego Regulaminu odnoszącymi się do komisji, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień szczególnych niniejszego artykułu oraz załączonej do niniejszego Regulaminu decyzji Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r.⁽¹⁹⁾ dotyczącej zasad wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski.

3. Wniosek o powołanie komisji śledczej powinien określać przedmiot postępowania oraz zawierać szczegółowe uzasadnienie jego wszczęcia. Parlament, na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących, podejmuje decyzję w kwestii powołania komisji, a w przypadku decyzji pozytywnej również w kwestii jej składu, zgodnie z postanowieniami art. 186.

4. Komisja śledcza kończy swoje prace wraz z przedłożeniem sprawozdania w terminie nieprzekraczającym dwunastu miesięcy. Parlament może dwukrotnie zdecydować o przedłużeniu tego terminu o kolejne trzy miesiące.

Prawo do głosowania w komisji mają jedynie jej członkowie lub, w przypadku ich nieobecności, stali zastępcy.

5. Komisja śledcza wybiera swojego przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących oraz powołuje jednego lub kilku sprawozdawców. Komisja może ponadto powierzać swoim członkom konkretne zadania lub przekazać im kompetencje, przy czym są oni obowiązani składać szczegółowe sprawozdania.

W razie konieczności lub w pilnych przypadkach prezydium przejmuje czynności komisji pomiędzy jej posiedzeniami, z zastrzeżeniem ich zatwierdzenia na kolejnym posiedzeniu.

⁽¹⁸⁾ Zob. załącznik VII.

⁽¹⁹⁾ Zob. załącznik IX.

6. Jeżeli komisja śledcza uzna, że zostało naruszone jedno z jej praw, zwraca się do Przewodniczącego Parlamentu z propozycją podjęcia odpowiednich środków.

7. Komisja śledcza może zwrócić się do instytucji lub osób wymienionych w art. 3 decyzji, o której mowa w ust. 2, w celu przeprowadzenia przesłuchania lub uzyskania dokumentów.

Koszty przejazdu oraz pobytu członków i urzędników instytucji oraz organów Unii są pokrywane przez te organy i instytucje. Koszty przejazdu oraz pobytu pozostałych osób, które stają przed komisją śledczą, zwraca Parlament Europejski, zgodnie z zasadami stosowanymi do przesłuchań biegłych.

Każda osoba wezwana do złożenia zeznań przed komisją śledczą może powoływać się na prawa, które przysługiwałyby jej jako świadkowi przed sądem w kraju jej pochodzenia. Powinna ona zostać poinformowana o tych prawach przed rozpoczęciem przesłuchania.

W odniesieniu do języków używanych w komisji śledczej zastosowanie mają postanowienia art. 146. Jednakże prezydium komisji:

— może ograniczyć zakres tłumaczenia ustnego do języków urzędowych używanych przez osoby biorące udział w pracach, jeśli uzna to za niezbędne dla zachowania poufności, oraz

— podejmuje decyzje w sprawie tłumaczenia pisemnego otrzymanych dokumentów, tak aby komisja mogła szybko i skutecznie wywiązać się ze swoich obowiązków, przy zachowaniu wymaganej tajności i poufności.

8. Przewodniczący komisji śledczej czuwa wraz z jej prezydium nad przestrzeganiem tajnego lub poufnego charakteru prac i uprzedza w tym zakresie jej członków w odpowiednim czasie.

Przypomina on również wyraźnie o treści postanowień art. 2 ust. 2 wyżej wymienionej decyzji. Zastosowanie mają postanowienia części A załącznika VIII do Regulaminu.

9. Dokumenty tajne i poufne rozpatrywane są z zastosowaniem środków technicznych zapewniających osobisty dostęp do tych dokumentów wyłącznie posłom odpowiedzialnym za ich rozpatrywanie. Posłowie ci zobowiązują się uroczyście, że nie udostępnią żadnej innej osobie informacji tajnych lub poufnych w rozumieniu niniejszego artykułu oraz że użyją ich jedynie w celu przygotowania sprawozdania dla

komisji śledczej. Posiedzenia odbywają się w salach wyposażonych w ten sposób, aby obrady nie mogły być słyszane przez osoby nieupoważnione.

10. Po zakończeniu prac komisja śledcza przedstawia Parlamentowi sprawozdanie dotyczące ich wyników, uwzględniające w razie potrzeby opinie mniejszości, zgodnie z zasadami określonymi w art. 52. Sprawozdanie to jest publikowane.

Na wniosek komisji śledczej Parlament przeprowadza debatę nad sprawozdaniem w trakcie pierwszej sesji miesięcznej następującej po jego przedstawieniu.

Komisja śledcza może również przedłożyć Parlamentowi projekt zalecenia dla instytucji lub organów Wspólnot Europejskich albo państw członkowskich.

11. Przewodniczący Parlamentu zobowiązuje właściwą zgodnie z załącznikiem VII komisję do kontroli działań podjętych na podstawie wyników prac komisji śledczej i, w razie potrzeby, do przygotowania sprawozdania na ten temat. Podejmuje on wszelkie inne środki, jakie uzna za stosowne, w celu zapewnienia podjęcia konkretnych działań w związku z wynikami postępowania.

Zgodnie z art. 186 ust. 2 poprawki mogą być wnoszone wyłącznie do propozycji Konferencji Przewodniczących dotyczącej składu komisji śledczej (ust. 3).

Poprawki nie mogą dotyczyć przedmiotu postępowania ustalonego przez jedną czwartą członków Parlamentu (ust. 3) ani terminu wyznaczonego w ust. 4.

Artykuł 186

Skład komisji

1. Wybór członków komisji i komisji śledczych następuje po wyznaczeniu kandydatów przez grupy polityczne oraz posłów niezrzeszonych. Konferencja Przewodniczących przedstawia kandydatury Parlamentowi. Skład komisji odzwierciedla w miarę możliwości skład Parlamentu.

W przypadku gdy poseł zmienia grupę polityczną, zachowuje on miejsca w komisjach parlamentarnych do końca dwuipółrocznej kadencji. Jednakże jeżeli fakt zmiany grupy politycznej przez jednego z posłów zakłóca równowagę w zakresie reprezentacji różnych opcji politycznych w jednej z komisji, Konferencja Przewodniczących musi, zgodnie z procedurą, o której mowa w drugim zdaniu ust. 1, przedstawić nowe propozycje składu tej komisji, przy zachowaniu indywidualnych praw danego posła.

Proporcjonalność podziału miejsc w komisjach między grupami politycznymi nie powinna odbiegać od najbardziej odpowiedniej liczby całkowitej. Jeśli jakaś grupa postanowi nie zasiadać w komisji, miejsca w komisji pozostają wolne i wielkość komisji jest zmniejszona o odpowiednią liczbę. Nie należy zezwalać na wymianę miejsc między grupami politycznymi.

2. Poprawki do propozycji Konferencji Przewodniczących są dopuszczalne pod warunkiem, że przedstawi je co najmniej czterdziestu posłów. Parlament podejmuje decyzję dotyczącą poprawek w głosowaniu tajnym.

3. Za wybranych uznaje się posłów, których nazwiska figurują w propozycjach Konferencji Przewodniczących, ewentualnie zmienionych zgodnie z ust. 2.

4. Jeżeli grupa polityczna nie przedstawi zgodnie z ust. 1 kandydatów do komisji śledczej w terminie ustalonym przez Konferencję Przewodniczących, Konferencja przedstawia Parlamentowi jedynie te kandydatury, które zostały zgłoszone w terminie.

5. Jeżeli pojawią się wakaty, Konferencja Przewodniczących może podjąć tymczasową decyzję o zastąpieniu członków komisji za zgodą posłów, którzy mają objąć wakaty, oraz uwzględniając postanowienia ust. 1.

6. Zmiany te podlegają zatwierdzeniu przez Parlament na następnym posiedzeniu.

Artykuł 187

Zastępcy członków komisji

1. Grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni mogą wyznaczyć do każdej komisji stałych zastępców w tej samej liczbie, co liczba członków z poszczególnych grup politycznych oraz posłów niezrzeszonych w danej komisji. Przewodniczący musi zostać poinformowany o wyznaczeniu zastępców. Stali zastępcy są uprawnieni do uczestnictwa w posiedzeniach komisji, zabierania głosu, a także do głosowania w razie nieobecności członka komisji.

2. Ponadto, w razie nieobecności członka komisji oraz w przypadku, gdy nie wyznaczono jego stałych zastępców lub są oni nieobecni, członek komisji może wyznaczyć do zastępowania go na posiedzeniach innego posła z tej samej grupy politycznej, z prawem do głosowania. Należy zgłosić nazwisko zastępcy przewodniczącemu komisji przed rozpoczęciem głosowania.

Ustęp 2 stosuje się odpowiednio do posłów niezrzeszonych.

Uprzedniego zgłoszenia, o którym mowa w ostatnim zdaniu ust. 2, należy dokonać przed końcem debaty lub przed rozpoczęciem głosowania nad punktem (punktami) obrad, w odniesieniu do którego (których) członek komisji wyznaczył zastępcę.

* * *

Powyższe postanowienia obejmują dwie jasno określone w tekście zasady:

— grupa polityczna nie może mieć w danej komisji większej liczby stałych zastępców niż członków,

— stałych zastępców członków komisji mogą powoływać wyłącznie grupy polityczne, pod tym tylko warunkiem, że poinformują o tym Przewodniczącego Parlamentu.

Podsumowując:

— status stałego zastępcy zależy jedynie od przynależności do danej grupy politycznej,

— jeśli zmianie ulega liczba członków komisji reprezentujących w niej daną grupę polityczną, takiej samej zmianie ulega maksymalna liczba stałych zastępców, których grupa ta może powołać,

— jeśli poseł zmienia grupę polityczną, nie może on zachować funkcji stałego zastępcy powierzonej mu przez poprzednią grupę,

— członek komisji nie może w żadnym wypadku zastępować innego jej członka należącego do innej grupy politycznej.

Artykuł 188

Kompetencje komisji

1. Komisje stałe mają za zadanie rozpatrywanie spraw powierzonych im przez Parlament bądź, w przerwie między sesjami miesięcznymi, przez Przewodniczącego w imieniu Konferencji Przewodniczących. Zadania komisji specjalnych i komisji śledczych są określane w momencie ich powoływania. Komisje te nie mogą wydawać opinii dla innych komisji.

(Zob. wykładnię do art. 184.)

2. W przypadku gdy stała komisja uzna się za niewłaściwą do rozpatrzenia danej sprawy lub też w przypadku sporu kompetencyjnego pomiędzy dwiema lub więcej komisjami stałymi, sprawa przekazywana jest do Konferencji Przewodniczących w terminie czterech tygodni roboczych od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do komisji.

Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, jeśli takiego zalecenia nie otrzymuje, od jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie zalecenie uważa się za przyjęte.

Przewodniczący komisji mogą zawierać porozumienia z innymi przewodniczącymi komisji w sprawie przydzielania poszczególnej komisji jakiegoś punktu obrad, a porozumienia te wymagają, w miarę potrzeby, zgody na zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje zgodnie z art. 50.

3. Jeżeli w danej kwestii kompetentnych jest kilka komisji, wyznacza się jedną właściwą komisję oraz komisje opiniodawcze.

Liczba komisji zajmujących się jednocześnie tą samą sprawą nie może jednak przekroczyć trzech, chyba że, w uzasadnionych przypadkach, zapadnie decyzja o odstąpieniu od tej reguły, na warunkach określonych w ust. 1.

4. Dwie lub więcej komisji lub podkomisji mogą przystąpić do wspólnego rozpatrywania spraw leżących w zakresie ich kompetencji, jednak bez możliwości podejmowania decyzji.

5. Za zgodą Prezydium komisja może zlecić jednemu lub kilku swoim członkom misję badawczą lub informacyjną.

Artykuł 189

Komisja odpowiedzialna za weryfikację mandatów

Jedna z komisji powołanych w myśl niniejszego Regulaminu zajmuje się weryfikacją mandatów oraz przygotowaniem decyzji dotyczących sporów wyborczych.

Artykuł 190

Podkomisje

1. Za uprzednią zgodą Konferencji Przewodniczących każda komisja stała lub specjalna może, w celu lepszej organizacji swych prac, powołać w swoim obrębie jedną lub kilka podkomisji, określając ich skład zgodnie z art. 186, oraz kompetencje. Podkomisje składają sprawozdania komisji, która je powołała.

2. Procedurę przyjętą dla komisji stosuje się do podkomisji.

3. Zastępcy mogą zasiadać w podkomisjach na tych samych warunkach, jakie obowiązują w odniesieniu do komisji.

4. Stosowanie powyższych postanowień powinno zapewnić stosunek zależności między podkomisją a komisją, w obrębie której została ona utworzona. W tym celu wszyscy członkowie podkomisji są wybierani spośród członków komisji głównej.

Artykuł 191

Prezydium komisji

1. Na swoim pierwszym posiedzeniu po wyborze członków komisji zgodnie z art. 186, komisja wybiera przewodniczącego

oraz, w odrębnych głosowaniach, wiceprzewodniczących, którzy stanowią prezydium komisji. Liczbę wybieranych wiceprzewodniczących ustala Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących.

Niniejsze postanowienie nie zabrania przewodniczącemu głównej komisji włączania przewodniczących podkomisji w prace prezydium lub zezwalania im na prowadzenie obrad w trakcie debat dotyczących kwestii objętych właściwością danych podkomisji – w rzeczywistości zezwala na to – pod warunkiem, że ten sposób postępowania zostanie poddany do rozważenia przez całość prezydium i że prezydium wyrazi na niego zgodę.

2. Jeżeli liczba kandydatów odpowiada liczbie miejsc do obsadzenia, można dokonać wyboru przez aklamację.

W przeciwnym wypadku lub na wniosek jednej szóstej członków komisji odbywa się on w głosowaniu tajnym.

W przypadku tylko jednej kandydatury wyboru dokonuje się bezwzględną większością oddanych głosów, do których zalicza się głosy „za” i głosy „przeciw”.

W przypadku kilku kandydatur w pierwszej turze wyborów wybrany zostaje kandydat, który otrzymał bezwzględną większość oddanych głosów, zdefiniowaną w poprzednim akapicie. W drugiej turze wybrany zostaje kandydat, który otrzymał największą liczbę głosów. Przy równej liczbie głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

Jeżeli niezbędna jest druga tura wyborów, mogą być przedstawiane nowe kandydatury.

Artykuł 192

Koordynatorzy komisji i kontrsprawozdawcy

1. Grupy polityczne mogą mianować jednego ze swych członków koordynatorem.

2. W stosownych przypadkach koordynatorzy komisji są wzywani przez przewodniczącego komisji do przygotowania decyzji, które mają być podjęte przez komisję, w szczególności decyzji dotyczących procedury i mianowania sprawozdawców. Komisja może przekazać koordynatorom uprawnienia do podejmowania niektórych decyzji, z wyjątkiem decyzji dotyczących przyjęcia sprawozdań, opinii lub poprawek. Wiceprzewodniczący mogą zostać zaproszeni do udziału w roli doradców w posiedzeniach koordynatorów komisji. Koordynatorzy dążą do osiągnięcia konsensusu. Jeżeli nie można osiągnąć konsensusu, podejmują decyzję jedynie większością głosów wyraźnie reprezentującą zdecydowaną większość komisji, uwzględniając wielkość poszczególnych grup politycznych.

3. Grupy polityczne mogą wyznaczać kontrsprawozdawcę do każdego sprawozdania w celu śledzenia postępów w pracy nad danym sprawozdaniem oraz poszukiwania kompromisu w komisji w imieniu grupy politycznej. Nazwiska kontrsprawozdawców

podaje się do wiadomości przewodniczącemu. Na wniosek koordynatorów komisja może w szczególności zdecydować o włączeniu kontrsprawozdawców w poszukiwanie porozumienia z Radą w zwykłej procedurze ustawodawczej.

ROZDZIAŁ 2

Komisje – zasady funkcjonowania

Artykuł 193

Posiedzenia komisji

1. Posiedzenia komisji zwoływane są przez ich przewodniczących lub z inicjatywy Przewodniczącego Parlamentu.

2. Komisja i Rada mogą uczestniczyć w posiedzeniach komisji na zaproszenie przewodniczącego komisji wystosowane w jej imieniu.

Na podstawie specjalnej decyzji komisji każda inna osoba może zostać zaproszona do udziału w posiedzeniu i do zabrania głosu.

Analogicznie, decyzję dotyczącą uczestnictwa w posiedzeniach komisji osobistych asystentów posłów pozostawia się w gestii poszczególnych komisji.

Komisja, do której odesłano daną sprawę, może, po uzyskaniu zgody Prezydium, przeprowadzić przesłuchanie biegłych, jeśli uzna, że jest ono niezbędne dla właściwego przebiegu prac nad tą sprawą.

Komisje opiniodawcze mogą na własne życzenie uczestniczyć w przesłuchaniu.

Interpretacji przepisów zawartych w niniejszym ustępie dokonuje się zgodnie z pkt 50 porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską⁽²⁰⁾.

3. Z zastrzeżeniem art. 49 ust. 6 posłowie mogą uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, bez prawa głosu, o ile komisja nie postanowi inaczej.

Komisja może jednak zezwolić tym posłom na udział w jej pracach z głosem doradczym.

Artykuł 194

Protokoły posiedzeń komisji

Protokół każdego posiedzenia komisji jest doręczany wszystkim jej członkom i przedstawiany do zatwierdzenia przez komisję.

Artykuł 195

Głosowanie w komisji

1. Każdy poseł może złożyć poprawki do rozpatrzenia w komisji.

2. Głosowanie w komisji jest ważne, gdy jedna czwarta jej członków jest faktycznie obecna. Jeżeli jednak jedna szósta członków komisji złoży taki wniosek przed rozpoczęciem głosowania, jest ono ważne jedynie gdy uczestniczy w nim większość członków komisji.

3. W komisji głosuje się przez podniesienie ręki, chyba że jedna czwarta członków komisji zażąda głosowania imiennego. W takim przypadku głosowanie przeprowadza się zgodnie z art. 167 ust. 2.

4. Przewodniczący komisji może brać udział w debatach i w głosowaniu bez głosu rozstrzygającego.

5. W związku ze złożonymi poprawkami komisja, zamiast przystąpić do głosowania, może zwrócić się do sprawozdawcy o przedstawienie nowego projektu uwzględniającego możliwie jak największą liczbę poprawek. W takim przypadku ustalany jest nowy termin składania poprawek do tego projektu.

Artykuł 196

Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji

Do posiedzeń komisji stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, 13, 14, 17, 18, 36–44, 148, 149 ust. 2 i 10, 152, 154, 156–159, 161, 163 ust. 1, 164, 165, 168, 169, 171–174, 177 i art. 178.

Artykuł 197

Tura pytań w komisji

Jeśli komisja tak postanowi, tura pytań może zostać przeprowadzona w ramach komisji. Każda komisja sama ustala procedurę obowiązującą w trakcie tury pytań.

ROZDZIAŁ 3

Delegacje międzyparlamentarne

Artykuł 198

Powoływanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych

1. Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje stałe delegacje międzyparlamentarne

i ustala ich charakter oraz liczbę członków w zależności od zakresu ich uprawnień. Członkowie delegacji wybierani są podczas pierwszej lub drugiej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu na okres kadencji parlamentarnej.

⁽²⁰⁾ Zob. załącznik XIV.

2. Wybór członków delegacji odbywa się po przedstawieniu Konferencji Przewodniczących kandydatów przez grupy polityczne oraz przez posłów niezrzeszonych. Konferencja Przewodniczących przedkłada Parlamentowi propozycje uwzględniające, w miarę możliwości, potrzebę zapewnienia sprawiedliwej reprezentacji państw członkowskich oraz opcji politycznych. Zastosowanie ma art. 186 ust. 2, 3, 5 i 6.

3. Prezydium delegacji są powoływane z zastosowaniem procedury ustanowionej dla komisji stałych, zgodnie z art. 191.

4. Ogólne kompetencje poszczególnych delegacji są określone przez Parlament, który może je w każdej chwili rozszerzyć lub ograniczyć.

5. Postanowienia wykonawcze dotyczące działalności delegacji są przyjmowane przez Konferencję Przewodniczących na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Delegacji.

6. Przewodniczący delegacji składa sprawozdanie z jej prac komisji właściwej do spraw zagranicznych i bezpieczeństwa.

7. Przewodniczący delegacji ma możliwość wypowiedzenia się przed komisją, jeśli w porządku dziennym jest punkt dotyczący zakresu kompetencji delegacji. Ma to zastosowanie również podczas posiedzeń delegacji do przewodniczącego lub sprawozdawcy tej komisji.

Artykuł 199

Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy

1. Organy Parlamentu, w szczególności komisje, współpracują ze swoimi odpowiednikami w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania zwłaszcza w celu zwiększenia efektywności prac oraz uniknięcia dublowania działań.

2. Tryb wprowadzenia w życie powyższych postanowień ustala Konferencja Przewodniczących w porozumieniu z właściwymi organami Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

Artykuł 200

Wspólne komisje parlamentarne

1. Parlament może powoływać wspólne komisje parlamentarne z parlamentami państw stowarzyszonych z Unią lub parlamentami państw, z którymi zostały rozpoczęte negocjacje akcesyjne.

Komisje te mogą sporządzać zalecenia pod adresem reprezentowanych w nich parlamentów. Zalecenia skierowane do Parlamentu Europejskiego są przekazywane właściwej komisji, która przedstawia propozycje działań wynikających z otrzymanych zaleceń.

2. Ogólny zakres kompetencji poszczególnych wspólnych komisji parlamentarnych jest określany przez Parlament Europejski oraz przez umowy z państwami trzecimi.

3. Działalność wspólnych komisji parlamentarnych jest regulowana przez procedury przewidziane w danej umowie. Opierają się one na zasadzie równej reprezentacji delegacji Parlamentu Europejskiego i parlamentu partnerskiego.

4. Wspólne komisje parlamentarne przyjmują swój regulamin i przedkładają go do zatwierdzenia przez Prezydium Parlamentu Europejskiego oraz parlamentu partnerskiego.

5. Wybór członków delegacji Parlamentu Europejskiego do wspólnych komisji parlamentarnych, jak również powoływanie prezydiów tych delegacji, odbywają się według procedury ustalonej dla delegacji międzyparlamentarnych.

TYTUŁ VIII

PETYCJE

Artykuł 201

Prawo do składania petycji

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej, jak również każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w państwie członkowskim ma prawo kierowania, indywidualnie lub wspólnie z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu w sprawach objętych zakresem działalności Unii Europejskiej, które dotyczą ich bezpośrednio.

2. Petycje do Parlamentu muszą zawierać nazwisko, obywatelstwo oraz miejsce zamieszkania każdej z osób składających petycję.

3. W przypadku gdy pod petycją złożyło podpis kilka osób fizycznych lub prawnych, sygnatariusze wyznaczają przedstawiciela i jego zastępców, którzy są uznawani za składających petycję do celów niniejszego tytułu.

W przypadku gdy przedstawiciel lub jego zastępca nie zostali wyznaczeni, pierwszy sygnatariusz lub inna odpowiednia osoba jest uznawana za składającego petycję.

4. Każda osoba składająca petycję może w każdej chwili wycofać poparcie dla petycji.

Po wycofaniu poparcia przez wszystkich składających petycję petycja staje się bezprzedmiotowa.

5. Petycje muszą być sporządzone w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej.

Petycje sporządzone w innych językach będą rozpatrywane tylko wówczas, gdy składający petycję dołączy ich tłumaczenie na jeden z języków urzędowych. W korespondencji ze składającym petycję Parlament używa języka urzędowego, w którym zostało sporządzone tłumaczenie.

Prezydium może podjąć decyzję, zgodnie z którą petycje i korespondencja ze składającym petycję mogą być sporządzane w innych językach używanych w danym państwie członkowskim.

6. Petycje, które spełniają warunki przewidziane w ust. 2, są wpisywane do rejestru ogólnego w kolejności ich wpływania. Jeżeli nie spełniają powyższych warunków, umieszcza się je w aktach, nie nadając im dalszego biegu. Uzasadnienie decyzji podaje się do wiadomości składającemu petycję.

7. Przewodniczący przekazuje petycje wpisane do rejestru ogólnego właściwej komisji, która orzeka o dopuszczalności lub niedopuszczalności petycji zgodnie z art. 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Jeżeli właściwa komisja nie osiąga konsensusu w sprawie dopuszczalności petycji, petycja ogłaszana jest jako dopuszczalna na wniosek co najmniej jednej czwartej członków komisji.

8. Petycje uznane przez komisję za niedopuszczalne umieszcza się w aktach, pozostawiając bez dalszego biegu. Decyzja wraz z uzasadnieniem doręczana jest składającemu petycję. W miarę możliwości zaleca się składającemu petycję inne drogi odwoławcze.

9. Petycje wpisane do rejestru zasadniczo posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament.

10. Bez względu na postanowienia zawarte w powyższym ust. 9 składający petycję może zwrócić się z wnioskiem o utajnienie jego nazwiska w celu ochrony swojej prywatności. W takim przypadku Parlament zobowiązany jest przychylić się do tego wniosku.

W przypadku gdy w związku ze skargą składającego petycję nie może zostać wszczęte postępowanie z powodu anonimowości, składający petycję konsultowany jest w sprawie kroków, które mają zostać podjęte w następstwie tej skargi.

11. Składający petycję może zwrócić się z wnioskiem, by jego petycja została rozpatrzona w trybie poufnym; w takim przypadku Parlament podejmuje odpowiednie środki ostrożności gwarantujące, że treść petycji nie zostanie udostępniona do wiadomości publicznej. Składający petycję będzie informowany o szczegółowych warunkach zastosowania powyższego przepisu.

12. Jeżeli komisja uzna to za stosowne, może przedłożyć kwestię Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

13. Petycje kierowane do Parlamentu przez osoby fizyczne lub prawne, które nie są obywatelami Unii Europejskiej oraz które nie zamieszkują lub nie mają swojej statutowej siedziby na terenie państwa członkowskiego, są rejestrowane oraz przechowywane osobno. Co miesiąc Przewodniczący przekazuje zestawienie otrzymanych w poprzednim miesiącu petycji wraz z ich tematami komisji właściwej do rozpatrywania petycji. Komisja może zwrócić się o udostępnienie jej tych petycji, których rozpatrzenie uważa za stosowne.

Artykuł 202

Rozpatrywanie petycji

1. Petycje, które uznano za dopuszczalne, rozpatrywane są przez właściwą komisję w ramach jej zwyczajowej działalności w formie debaty na posiedzeniu zwyczajnym, bądź też w formie procedury pisemnej. Jeżeli petycja ma zostać poddana debacie lub składający petycję sam wyrazi takie życzenie, może on zostać zaproszony na posiedzenie komisji. Przewodniczący według swego uznania może udzielić prawa głosu składającemu petycję.

2. Komisja może, w związku z dopuszczalną petycją, postanowić o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy zgodnie z art. 48 ust. 1 Regulaminu lub o złożeniu Parlamentowi zwięzłego projektu rezolucji pod warunkiem braku sprzeciwu Konferencji Przewodniczących. Takie projekty rezolucji wpisywane są do projektu porządku dziennego sesji, która będzie miała miejsce najpóźniej osiem tygodni po ich przyjęciu w komisji. Projekty rezolucji poddawane są pod jedno głosowanie bez debaty, chyba że Konferencja Przewodniczących postanowi w drodze wyjątku zastosować art. 139.

Zgodnie z art. 49 i załącznikiem VII komisja może zasięgnąć opinii innych komisji właściwych do rozpatrywania spraw będących przedmiotem petycji.

3. Zwłaszcza jeśli sprawozdanie dotyczy stosowania lub wykładni prawa unijnego lub proponowanych zmian do istniejących przepisów, angażuje się komisję przedmiotowo właściwą zgodnie z art. 49 ust. 1 oraz art. 50 tiret pierwsze i drugie. Właściwa komisja przyjmuje bez głosowania propozycje komisji przedmiotowo właściwej dotyczące części projektu rezolucji, odnoszących się do stosowania lub wykładni prawa unijnego lub zmian do istniejących przepisów. Jeśli właściwa komisja nie przyjmie tych propozycji, komisja zaangażowana może zgłosić je bezpośrednio Parlamentowi.

4. Tworzy się elektroniczny rejestr umożliwiający obywatelom przyłączenie się do składającego petycję poprzez złożenie podpisu elektronicznego pod uznaną za dopuszczalną oraz wpisana do rejestru petycją lub wycofanie poparcia dla petycji.

5. W ramach analizowania petycji, ustalania stanu faktycznego lub poszukiwania rozwiązań komisja może zorganizować misje informacyjne do państwa członkowskiego lub regionu, o którym jest mowa w petycji.

Sprawozdania z wizyt sporządzane są przez ich uczestników. Są one przekazywane Przewodniczącemu po zatwierdzeniu przez komisję.

6. Komisja może zwrócić się do Komisji o udzielenie jej pomocy, zwłaszcza poprzez przedstawienie szczegółowych informacji dotyczących stosowania lub poszanowania prawa Unii, a także poprzez przekazanie wszelkich informacji i dokumentów związanych z przedmiotem petycji. Przedstawiciele Komisji Europejskiej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji.

7. Komisja Petycji może zwrócić się do przewodniczącego o przekazanie swojej opinii lub zalecenia Komisji, Radzie lub zainteresowanym organom państwa członkowskiego w celu podjęcia przez nich działań lub udzielenia odpowiedzi.

8. Co sześć miesięcy komisja informuje Parlament o swoich pracach.

W szczególności komisja informuje Parlament o środkach podjętych przez Radę lub Komisję w związku z petycjami przekazanymi im przez Parlament.

9. Składającemu petycję przekazywana jest informacja o decyzji podjętej przez komisję oraz uzasadnienie tej decyzji.

Po zakończeniu rozpatrywania petycji uznanej za dopuszczalną procedura jest zamykana, a wiadomość o jej zamknięciu przekazywana jest składającemu petycję.

Artykuł 203

Jawność petycji

1. Petycje wpisane do rejestru ogólnego, o którym mowa w art. 201 ust. 6, jak również najważniejsze podjęte decyzje dotyczące trybu ich rozpatrywania, są ogłaszane na posiedzeniu plenarnym. Komunikaty te zamieszczane są w protokole posiedzenia.

2. Tytuł i streszczenie petycji wpisanych do rejestru ogólnego, jak również opinie wydane w wyniku rozpatrywania petycji oraz najistotniejsze decyzje, umieszczane są w publicznie dostępnej bazie danych, o ile składający petycję wyrażą na to zgodę. Petycje rozpatrywane w trybie poufnym są umieszczane w archiwum Parlamentu, gdzie są dostępne dla posłów.

TYTUŁ IX

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Artykuł 204

Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Na początku każdej kadencji Przewodniczący, niezwłocznie po swoim wyborze lub w przypadkach przewidzianych w ust. 8, wzywa do zgłaszania kandydatur na stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich i wyznacza termin ich składania. Wezwanie to jest ogłaszane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Kandydatury muszą mieć poparcie co najmniej czterdziestu posłów wywodzących się z co najmniej dwóch państw członkowskich.

Każdy poseł może udzielić poparcia tylko jednej kandydaturze.

Do kandydatury powinny być dołączone wszelkie dokumenty pozwalające stwierdzić w sposób niebudzący wątpliwości, że kandydat spełnia warunki określone w postanowieniach i ogólnych warunkach wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

3. Kandydatury są przekazywane właściwej komisji, która może wnioskować o przesłuchanie kandydatów.

Przesłuchania te są otwarte dla wszystkich posłów.

4. Alfabetyczna lista dopuszczonych kandydatur przedkładana jest następnie Parlamentowi do głosowania.

5. Głosowanie jest tajne, a wyboru dokonuje się większością oddanych głosów.

Jeżeli żaden kandydat nie zostanie wybrany w dwóch pierwszych turach głosowania, do następnej przechodzą dwaj kandydaci, którzy otrzymali największą liczbę głosów w drugiej turze.

W razie równej liczby otrzymanych głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

6. Przed otwarciem głosowania Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa członków Parlamentu.

7. Wybrany kandydat jest niezwłocznie wzywany do złożenia ślubowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

8. Z wyjątkiem przypadków śmierci lub odwołania Rzecznik Praw Obywatelskich sprawuje swój urząd do momentu przejścia obowiązków przez jego następcę.

Artykuł 205

Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Decyzja dotycząca postanowień i ogólnych warunków wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich oraz postanowienia wykonawcze przyjęte na jej podstawie przez Rzecznika Praw Obywatelskich stanowią załącznik do niniejszego Regulaminu ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Zob. załącznik XI.

2. Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 wyżej wymienionej decyzji Rzecznik Praw Obywatelskich informuje Parlament o ujawnionych przez siebie przypadkach niewłaściwego administrowania. Właściwa komisja może sporządzić sprawozdanie na ich temat. Ponadto przedstawia on Parlamentowi na koniec każdej sesji roczne sprawozdanie o wynikach przeprowadzonych postępowań, zgodnie z art. 3 ust. 8 wspomnianej decyzji. Właściwa komisja sporządza sprawozdanie, które jest przedstawiane Parlamentowi w celu poddania pod dyskusję.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich może również przekazywać właściwej komisji informacje, jeśli wystąpi ona z takim wnioskiem, lub z własnej inicjatywy zabierać przed nią głos.

Artykuł 206

Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Jedna dziesiąta posłów do Parlamentu może złożyć wniosek o odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich, jeżeli przestał on spełniać warunki konieczne do wykonywania jego funkcji lub jeżeli dopuścił się poważnego uchybienia.

2. Wniosek jest przekazywany Rzecznikowi Praw Obywatelskich i właściwej komisji, która w przypadku, gdy większość jej członków uzna wymienione powody odwołania za uzasadnione, przedstawia Parlamentowi sprawozdanie. Na swój wniosek Rzecznik Praw Obywatelskich zostaje wysłuchany przed poddaniem sprawozdania pod głosowanie w Parlamencie. Po przeprowadzeniu debaty Parlament podejmuje decyzję w głosowaniu tajnym.

3. Przed otwarciem głosowania Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa członków Parlamentu.

4. Jeżeli w głosowaniu poparto odwołanie, a Rzecznik Praw Obywatelskich nie zastosuje się do tej decyzji, Przewodniczący, najpóźniej w trakcie pierwszej po głosowaniu sesji miesięcznej, zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o niezwłoczne wydanie orzeczenia o odwołaniu Rzecznika Praw Obywatelskich.

Rezygnacja Rzecznika Praw Obywatelskich powoduje przerwanie procedury.

TYTUŁ X

SEKRETARIAT PARLAMENTU

Artykuł 207

Sekretariat Generalny

1. Sekretarz Generalny powoływany przez Prezydium wspomaga Parlament w jego pracach.

Sekretarz Generalny zobowiązuje się uroczyście przed Prezydium do wykonywania swoich obowiązków sumiennie i z zachowaniem całkowitej bezstronności.

2. Sekretarz Generalny Parlamentu kieruje sekretariatem, o którego składzie i organizacji stanowi Prezydium.

3. Prezydium sporządza schemat organizacyjny Sekretariatu Generalnego oraz ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego i finansowego urzędników i innych pracowników.

Prezydium ustala również kategorie urzędników i pracowników, do których stosują się, w części lub w całości, art. 11–13 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje niezbędne informacje właściwym instytucjom Unii Europejskiej.

TYTUŁ XI

UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO PARTII POLITYCZNYCH NA POZIOMIE EUROPEJSKIM

Artykuł 208

Kompetencje Przewodniczącego

Przewodniczący reprezentuje Parlament w stosunkach z partiami politycznymi na poziomie europejskim, zgodnie z art. 20 ust. 4.

Artykuł 209

Kompetencje Prezydium

1. Prezydium podejmuje decyzje w sprawie wniosków o finansowanie złożonych przez partie polityczne na poziomie europejskim oraz w sprawie podziału środków pomiędzy korzystające z nich partie. Prezydium sporządza listę partii korzystających ze środków.

2. Prezydium stanowi o ewentualnym zawieszeniu lub ograniczeniu finansowania oraz o ewentualnym ściągnięciu nienależnych kwot.

3. Po zakończeniu roku budżetowego Prezydium zatwierdza końcowe sprawozdania z działalności i końcowe sprawozdania finansowe partii politycznych korzystających ze środków.

4. Na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady Prezydium może przyznać pomoc techniczną partiom politycznym na poziomie europejskim zgodnie z ich propozycjami. Prezydium może delegować na Sekretarza Generalnego uprawnienie do podejmowania niektórych decyzji dotyczących przyznawania pomocy technicznej.

5. We wszystkich przypadkach określonych w ustępach poprzedzających Prezydium podejmuje decyzje na podstawie propozycji Sekretarza Generalnego. Z wyłączeniem przypadków określonych w ust. 1 i 4 Prezydium przed podjęciem decyzji wysłuchuje przedstawicieli zainteresowanej partii politycznej. Prezydium w każdym momencie może zwrócić się do Konferencji Przewodniczących o opinię.

6. Jeżeli Parlament po zbadaniu sprawy stwierdzi, że partia polityczna na poziomie europejskim przestała respektować zasady wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka, wolności podstawowych i państwa prawa, Prezydium podejmuje decyzję o zaprzestaniu finansowania tej partii.

Artykuł 210

Kompetencje właściwej komisji i Parlamentu na posiedzeniu plenarnym

1. Na wniosek jednej czwartej członków Parlamentu reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne Przewodniczący, po zasięgnięciu opinii Konferencji Przewodniczących, zwraca się do właściwej komisji o sprawdzenie, czy partia polityczna na poziomie europejskim nadal przestrzega w swoim programie i działalności zasad, na których opiera się Unia Europejska, to znaczy zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, jak również państwa prawa.

TYTUŁ XII

STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU

Artykuł 211

Stosowanie Regulaminu

1. W przypadku wątpliwości dotyczących stosowania lub wykładni niniejszego Regulaminu Przewodniczący może przekazać kwestię właściwej komisji do rozpatrzenia.

Przewodniczący komisji mogą postąpić w ten sam sposób w przypadku pojawienia się takich wątpliwości w trakcie prac komisji i w związku z nimi.

2. Właściwa komisja podejmuje decyzję co do konieczności zaproponowania wprowadzenia zmian w Regulaminie. W takim przypadku stosuje ona procedurę przewidzianą w art. 212.

3. Jeśli właściwa komisja zadecyduje, że wystarczające będzie dokonanie wykładni obowiązującego Regulaminu, przekazuje ona swoją wykładnię Przewodniczącemu, który informuje o niej Parlament w czasie następnej sesji miesięcznej.

4. Jeżeli grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów nie zgadza się z wykładnią właściwej komisji, kwestię przedkłada się Parlamentowi, który podejmuje decyzję większością oddanych głosów w obecności co najmniej jednej trzeciej członków Parlamentu. W razie odrzucenia sprawa przekazywana jest ponownie do komisji.

2. Przed przedstawieniem wniosku dotyczącego decyzji Parlamentowi właściwa komisja wysłuchuje przedstawicieli danej partii politycznej, zwraca się o opinię do komitetu złożonego z niezależnych osobistości przewidzianą w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozważa tę opinię.

3. Parlament większością oddanych głosów przyjmuje wniosek dotyczący decyzji stwierdzającej, że dana partia polityczna przestrzega zasad, o których mowa w ust. 1, lub że ich nie przestrzega. Poprawki nie są dopuszczalne. W obu przypadkach, jeżeli wniosek dotyczący decyzji nie uzyska większości, uznaje się za przyjętą decyzję przeciwną.

4. Decyzja Parlamentu wywołuje skutki, począwszy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

5. Przewodniczący reprezentuje Parlament w Komitecie złożonym z niezależnych osobistości.

6. Właściwa komisja opracowuje i przedstawia na posiedzeniu plenarnym sprawozdanie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania tego rozporządzenia, jak również finansowanych działań.

5. Wykładnie, które nie wzbudziły żadnych sprzeciwów, jak również te, które zostały przyjęte przez Parlament, wpisuje się kursywą w formie uwag do odpowiedniego artykułu lub artykułów Regulaminu.

6. Wykładnie te stanowią precedensy dla przyszłego stosowania i wykładni artykułów, których dotyczą.

7. Regulamin oraz wykładnie są poddawane regularnemu przeglądowi przez właściwą komisję.

8. Jeżeli postanowienia Regulaminu przyznają pewne prawa określonej liczbie posłów, liczba ta zostanie zmieniona z urzędu na najbliższą liczbę całkowitą odpowiadającą temu samemu odsetkowi posłów w przypadku, gdy wzrośnie liczba posłów, w szczególności w związku z rozszerzeniem Unii Europejskiej.

Artykuł 212

Zmiany w Regulaminie

1. Każdy poseł może zaproponować wprowadzenie zmian w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego, dodając, w razie potrzeby, związane uzasadnienia.

Projekty zmian są tłumaczone, drukowane i doręczane, a także przekazywane właściwej komisji, która rozpatruje je i decyduje w kwestii ich przedłożenia Parlamentowi.

Dla potrzeb stosowania art. 156, 157 i art. 161 do rozpatrywania tych propozycji na posiedzeniu plenarnym zawarte w tych artykułach odniesienia do „tekstu pierwotnego” lub do „wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego” rozumie się jako odnoszące się do obowiązujących postanowień.

2. Poprawki do niniejszego Regulaminu są przyjmowane większością głosów członków Parlamentu.

3. O ile podczas głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszej sesji miesięcznej następującej po ich przyjęciu.

TYTUŁ XIII

POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 213

Symbole Unii

1. Parlament uznaje i przyjmuje następujące symbole Unii:

— flagę przedstawiającą krąg dwunastu złotych gwiazd na niebieskim tle,

— hymn pochodzący z „Ody do radości” z IX Symfonii Ludwiga van Beethovena,

— dewizę brzmiącą: „Zjednoczona w różnorodności”.

2. Parlament obchodzi Dzień Europy 9 maja.

3. Flaga podnoszona jest we wszystkich budynkach Parlamentu i z okazji oficjalnych wydarzeń. Flaga wywieszana jest we wszystkich salach posiedzeń Parlamentu.

4. Hymn odgrywany jest przed każdym posiedzeniem inauguracyjnym oraz na innych uroczystych posiedzeniach, w szczególności na powitanie głów państw lub szefów rządów bądź na powitanie nowych państw po rozszerzeniu Unii.

5. Dewizę umieszcza się na oficjalnych dokumentach Parlamentu.

6. Prezydium rozważy dalsze przypadki używania symboli w Parlamencie. Prezydium określa szczegółowe przepisy dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego artykułu.

Artykuł 214

Sprawy w toku

Z końcem ostatniej przed wyborami sesji miesięcznej Parlamentu wszelkie sprawy będące w toku uznaje się za zamknięte, z zastrzeżeniem postanowień akapitu drugiego niniejszego artykułu.

Na początku każdej kadencji Konferencja Przewodniczących rozstrzyga w sprawie uzasadnionych wniosków komisji parlamentarnych i innych instytucji dotyczących wznowienia lub dalszego rozpatrywania tych spraw.

Postanowień tych nie stosuje się do petycji ani do tekstów niewymagających decyzji.

Artykuł 215

Układ załączników

Załączniki do niniejszego Regulaminu pogrupowane są w następujących czterech kategoriach:

a) postanowienia wykonawcze do przewidzianych w Regulaminie procedur przyjęte większością oddanych głosów (załącznik VII);

b) postanowienia przyjęte w zastosowaniu szczegółowych norm Regulaminu i według przewidzianych w nich procedur i zasad dotyczących wymaganej większości (załączniki I, II, III, IV, VI, VIII część A, C i D oraz X);

c) porozumienia międzyinstytucjonalne i inne postanowienia podjęte na podstawie traktatów i mające zastosowanie w Parlamencie lub istotne dla jego funkcjonowania. O załączeniu takich postanowień do Regulaminu stanowi Parlament większością oddanych głosów na podstawie propozycji właściwej komisji (załączniki VIII część B, IX, XI, XII, XIII, XIV, XV, XIX i XX);

d) wytyczne i kodeksy postępowania przyjęte przez właściwe organy Parlamentu (załączniki XVI, XVII, XVIII i XXI).

Artykuł 216

Sprostowanie

1. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament Przewodniczący przekazuje, w stosownych przypadkach, projekt sprostowania właściwej komisji.

2. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament i uzgodnionym z innymi instytucjami, Przewodniczący, zanim postąpi zgodnie z ust. 1, dąży do osiągnięcia porozumienia z tymi instytucjami w sprawie niezbędnych zmian.

3. Właściwa komisja rozpatruje projekt sprostowania i przedkłada go Parlamentowi, jeżeli dojdzie do przekonania, że błąd, który wystąpił, można usunąć w proponowany sposób.

4. Sprostowanie ogłasza się na kolejnej sesji miesięcznej. Uważa się je za zatwierdzone, chyba że nie później niż 48 godzin po jego ogłoszeniu grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów złoży wniosek o poddanie go głośno-

wanie. Jeżeli sprostowanie nie zostanie przyjęte, odsyła się je do właściwej komisji, która może zaproponować zmienione sprostowanie albo zakończyć postępowanie.

5. Przyjęte sprostowania publikuje się w ten sam sposób jak dokument, którego dotyczą. Stosuje się odpowiednio art. 72, 73 i 74.

ZAŁĄCZNIK I

PRZEPISY WYKONAWCZE DO ART. 9 UST. 1 – PRZEJRZYSTOŚĆ I INTERESY FINANSOWE POSŁÓW*Artykuł 1*

1. Poseł, który ma bezpośredni interes finansowy w sprawie będącej przedmiotem dyskusji, zgłasza ustnie ten fakt zanim zabierze głos przed Parlamentem lub jednym z jego organów albo gdy zostanie wyznaczony do pełnienia funkcji sprawozdawcy.
2. Przed oficjalnym objęciem mandatu w Parlamencie lub w jednym z jego organów, zgodnie z art. 13, 191 lub art. 198 ust. 2 Regulaminu, lub też przed wzięciem udziału w oficjalnej delegacji, zgodnie z art. 68 lub art. 198 ust. 2 Regulaminu, poseł jest zobowiązany do należytego wypełnienia oświadczenia, o którym mowa w art. 2.

Artykuł 2

Kwestorzy prowadzą rejestr, w którym posłowie składają osobiste, szczegółowe oświadczenia dotyczące:

- a) ich działalności zawodowej oraz każdej innej funkcji lub działalności, z tytułu której otrzymują wynagrodzenie;
- b) wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprawowania mandatu w innym parlamencie;
- c) wsparcia finansowego w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu, niezależnego od środków przyznanych przez Parlament, udzielonego posłom w ramach ich działalności politycznej przez osoby trzecie, ze wskazaniem tożsamości tych osób.

W czasie wykonywania mandatu posłowie wstrzymują się od przyjmowania prezentów lub czerpania innych korzyści.

Oświadczenia do rejestru są składane na osobistą odpowiedzialność posłów i muszą być co roku aktualizowane.

Prezydium może okresowo sporządzać spis elementów, które powinny być jego zdaniem ujęte w rejestrze.

Jeżeli po otrzymaniu stosownego wezwania poseł nie wywiązuje się z obowiązku złożenia oświadczenia określonego lit. a) i b), Przewodniczący wzywa go ponownie do jego dostarczenia w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli poseł nie złoży oświadczenia w tym terminie, jego nazwisko wraz z adnotacją o dopuszczeniu się uchybienia zostanie wymienione w protokole z pierwszego dnia każdej sesji miesięcznej następującej po przekroczeniu terminu. Jeśli po opublikowaniu adnotacji o uchybieniu poseł nadal odmawia złożenia oświadczenia, Przewodniczący stosuje postanowienia zawarte w art. 153 Regulaminu w celu zawieszenia go w pełnieniu funkcji.

Przewodniczący zespołów poselskich, zarówno międzypartyjnych, jak i innych nieformalnych grup poselskich, mają obowiązek składania oświadczeń dotyczących każdego rodzaju wsparcia, czy to w formie pieniężnej, czy w naturze (np. wykonywania prac sekretarskich), które, gdyby zostało udzielone posłowi indywidualnie, wymagałoby zgłoszenia na mocy niniejszego artykułu.

Kwestorzy są zobowiązani do prowadzenia rejestru i ustalania zasad zgłaszania przez zespoły oświadczeń dotyczących każdego rodzaju wsparcia z zewnątrz.

Artykuł 3

Rejestr jest jawny.

Rejestr może być udostępniony do wglądu w formie elektronicznej.

Artykuł 4

W sprawach związanych z oświadczeniami majątkowymi posłowie podlegają przepisom obowiązującym w państwach członkowskich, w których zostali wybrani.

ZAŁĄCZNIK II

PRZEBIEG TURU PYTAŃ PRZEWIDZIANEJ W ART. 116**A. WYTYCZNE**

1. Pytania są dopuszczalne, pod warunkiem że:

- są związane i sformułowane w sposób pozwalający na udzielenie krótkiej odpowiedzi,
- dotyczą uprawnień i obowiązków Komisji i Rady oraz mają związek z interesem ogólnym,
- nie wymagają od instytucji, do której są skierowane, uprzedniego wykonywania analiz ani szeroko zakrojonych badań,
- są precyzyjnie sformułowane i odnoszą się do konkretnej sprawy,
- nie zawierają żadnego twierdzenia ani oceny,
- nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym,
- nie mają na celu uzyskania dokumentów lub informacji statystycznych,
- są przedstawione w formie pytającej.

2. Nie jest dopuszczalne pytanie w sprawie wpisanej już do porządku dziennego i mającej być przedmiotem dyskusji z udziałem zainteresowanej instytucji.

3. Pytanie nie jest dopuszczalne, jeżeli identyczne lub podobne pytanie zostało już postawione i udzielono na nie odpowiedzi w ciągu ostatnich trzech miesięcy lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych, chyba że pojawią się nowe fakty lub autor pytania chce otrzymać dodatkowe informacje. W pierwszym przypadku autorowi przekazuje się kopię pytania i odpowiedzi.

Pytania uzupełniające

4. Po uzyskaniu odpowiedzi każdy poseł może zadać pytanie uzupełniające do każdego pytania. Poseł może zadać najwyżej dwa pytania uzupełniające.

5. Pytania uzupełniające muszą spełniać warunki dopuszczalności zawarte w niniejszych wytycznych.

6. Przewodniczący podejmuje decyzję o dopuszczalności pytań uzupełniających i ogranicza ich liczbę w taki sposób, aby każdy poseł mógł otrzymać odpowiedź na zadane pytanie.

Przewodniczący nie ma obowiązku dopuszczania pytań uzupełniających nawet, gdy spełniają one wymienione wyżej warunki dopuszczalności, jeżeli:

- a) pytanie mogłoby zakłócić prawidłowy przebieg tury pytań; lub
- b) kwestia główna, do której odnosi się pytanie uzupełniające, została wystarczająco wyjaśniona przez inne pytania uzupełniające; lub
- c) pytanie uzupełniające nie ma bezpośredniego związku z pytaniem głównym.

Odpowiedzi na pytania

7. Instytucja, do której skierowano pytania, dba o to, aby jej odpowiedzi były związane i rzeczowe.

8. Jeśli treść pytań na to pozwala, Przewodniczący, po uprzednim zasięgnięciu opinii autorów pytań, może zdecydować, że instytucja powinna udzielić na nie odpowiedzi łącznej.

9. Odpowiedzi na pytania udziela się wyłącznie w obecności ich autora, chyba że przed rozpoczęciem tury pytań autor przekaże Przewodniczącemu na piśmie nazwisko swojego zastępcy.

10. Jeśli autor pytania lub jego zastępca są nieobecni, pytanie pozostawia się bez odpowiedzi.

11. Jeśli poseł złożył pytanie, ale ani on, ani jego zastępca nie są obecni podczas tury pytań, Przewodniczący przypomina posłowi pisemnie o obowiązku stawienia się lub zapewnienia zastępcy. Jeśli w ciągu dwunastu miesięcy Przewodniczący jest zmuszony wystosować takie upomnienie trzykrotnie, poseł traci na sześć miesięcy prawo do składania pytań w ramach tury pytań.

12. Na pytania, na które nie udzielono odpowiedzi z braku czasu, odpowiada się zgodnie z art. 117 ust. 4 akapit pierwszy, chyba że autor pytania wnioskuje o zastosowanie art. 117 ust. 3.

13. Do procedury dotyczącej odpowiedzi pisemnych stosuje się postanowienia art. 117 ust. 3 i 5.

Terminy

14. Pytania powinny być złożone najpóźniej na tydzień przed rozpoczęciem tury pytań. Pytania, które nie zostały złożone w tym terminie, mogą być rozpatrywane w trakcie tury pytań o ile instytucja, do której są skierowane, wyrazi na to zgodę.

Dopuszczone pytania są doręczane posłom i przekazywane instytucjom, do których są skierowane.

B. ZALECENIA

(wyciąg z rezolucji Parlamentu z dnia 13 listopada 1986 r.)

Parlament Europejski,

1. pragnie, aby wytyczne dotyczące przebiegu tury pytań zawarte w art. 43 ⁽¹⁾ Regulaminu, a w szczególności w ust. 1 wytycznych dotyczącym warunków dopuszczalności pytań, były ściślej stosowane;

2. zaleca częstsze korzystanie z uprawnienia przyznanego Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego na mocy art. 43 ust. 3 ⁽²⁾ Regulaminu do tematycznego grupowania pytań przewidzianych na turę pytań; uważa jednak, że tego typu grupowaniu powinny podlegać wyłącznie pytania umieszczone w pierwszej części listy pytań złożonych w trakcie danej sesji miesięcznej;

3. odnośnie do pytań uzupełniających zaleca, aby Przewodniczący przyjął za ogólną zasadę przyznanie autorowi pytania głównego prawa do jednego pytania uzupełniającego, natomiast posłom, w szczególności tym, którzy wywodzą się z innej grupy politycznej lub państwa członkowskiego niż autor pytania głównego, do jednego lub co najwyżej dwóch pytań uzupełniających; przypomina również, że pytania uzupełniające powinny być zwięzłe i przedstawione w formie pytającej oraz zaleca, aby nie przekraczały one 30 sekund;

4. zachęca Komisję i Radę do dbania o zwięzłość i rzeczowość odpowiedzi, zgodnie z ust. 7 wytycznych.

⁽¹⁾ Obecnie art. 116.

⁽²⁾ Obecnie art. 116 ust. 3.

ZAŁĄCZNIK III

WYTYCZNE DO PYTAŃ WYMAGAJĄCYCH ODPOWIEDZI NA PIŚMIE NA MOCY ART. 117 I 118

1. Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie:

- wyraźnie określają adresata, któremu mają zostać dostarczone zwyczajowymi międzyinstytucjonalnymi drogami przekazu,
- wchodzą w zakres uprawnień i obowiązków adresata oraz mają związek z interesem ogólnym,
- są związane i zawierają pytanie zredagowane w zrozumiały sposób,
- nie zawierają obraźliwych sformułowań,
- nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym.

2. W przypadku braku zgodności pytania z powyższymi wytycznymi Sekretariat przedstawia autorowi pytania odpowiednie sugestie, w jaki sposób pytanie może zostać sformułowane, aby zostało uznane za dopuszczalne.

3. W przypadku gdy identyczne lub podobne pytanie zostało już zadane w trakcie poprzednich sześciu miesięcy i udzielono na nie odpowiedzi lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie. Nowego pytania nie przekazuje się adresatowi, dopóki autor nie powoła się na nowe istotne fakty lub nie zażąda dalszych informacji.

4. Jeżeli pytanie dotyczy informacji rzeczowych lub statystycznych, które są już udostępnione bibliotece Parlamentu, biblioteka informuje o tym posła, który może wycofać pytanie.

5. Na pytania dotyczące powiązanych ze sobą spraw można udzielać wspólnej odpowiedzi.

ZAŁĄCZNIK IV

WYTYCZNE I OGÓLNE KRYTERIA WYBORU TEMATÓW WPISYWANYCH DO PORZĄDKU DZIENNEGO DEBAT NAD PRZYPADKAMI ŁAMANIA PRAW CZŁOWIEKA, ZASAD DEMOKRACJI I PAŃSTWA PRAWA, PRZEWIDZIANYCH W ART. 122**Zasady podstawowe**

1. Za priorytetowe uznaje się projekty rezolucji umożliwiające Parlamentowi wyrażenie poprzez głosowanie stanowiska w odniesieniu do Rady, Komisji, państw członkowskich, innych państw lub organizacji międzynarodowych na temat określonego wydarzenia, o ile jedyną sesją miesięczną Parlamentu Europejskiego, w czasie której może się odbyć głosowanie zanim wydarzenie nastąpi, jest bieżąca sesja miesięczna.
2. Projekty rezolucji nie mogą przekraczać pięciuset słów.
3. Tematy mające związek z kompetencjami Unii Europejskiej przewidzianymi w Traktatach uznaje się za priorytetowe, pod warunkiem że są to tematy najwyższej wagi.
4. Liczba wybranych tematów musi umożliwiać dyskusję odpowiednią do ich znaczenia i nie może przekraczać trzech, włącznie z podrozdziałami.

Kryteria

5. Kryteria pierwszeństwa, wedle których ustala się listę tematów do wpisania do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa są przekazywane do wiadomości Parlamentu i grup politycznych.

Ograniczanie i przydzielanie czasu wypowiedzi

6. Dla lepszego wykorzystania czasu pozostającego do dyspozycji Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, uzgadnia z Radą i Komisją ograniczenie czasu przewidzianego na ewentualne wypowiedzi tych dwóch instytucji w trakcie debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Termin składania poprawek

7. Termin składania poprawek do projektów rezolucji ustala się w taki sposób, aby pomiędzy doręczeniem tekstu poprawek w językach urzędowych a dyskusją nad projektami rezolucji posłowie i grupy polityczne mieli czas na należyte zapoznanie się z poprawkami.

ZAŁĄCZNIK V

(skreślony)

ZAŁĄCZNIK VI

PROCEDURA ROZPATRYWANIA I PODEJMOWANIA DECYZJI W SPRAWIE UDZIELENIA ABSOLUTORIUM BUDŻETOWEGO*Artykuł 1***Dokumenty**

1. Drukowane i doręczane są następujące dokumenty:
 - a) księgi dochodów i wydatków, analiza zarządzania finansami oraz bilans, dostarczone przez Komisję;
 - b) sprawozdanie roczne oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego, wraz z odpowiedziami instytucji;
 - c) dostarczone przez Trybunał Obrachunkowy na podstawie art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oświadczenie zapewniające o wiarygodności ksiąg dochodów i wydatków oraz legalności i prawidłowości zawartych w nich operacji finansowych;
 - d) zalecenie Rady.
2. Dokumenty te są przesyłane właściwej komisji. Każda zainteresowana komisja może wydać swoją opinię.
3. Przewodniczący wyznacza termin, w jakim komisje, które zamierzają wydać opinię, powinny ją przekazać właściwej komisji.

*Artykuł 2***Rozpatrywanie sprawozdania**

1. Zgodnie z wymogami rozporządzenia finansowego Parlament analizuje sprawozdanie właściwej komisji dotyczące udzielenia absolutorium budżetowego najpóźniej do dnia 30 kwietnia roku następującego po przyjęciu rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego.
2. Jeżeli przepisy niniejszego załącznika nie stanowią inaczej, zastosowanie mają artykuły Regulaminu Parlamentu odnoszące się do poprawek oraz głosowania.

*Artykuł 3***Treść sprawozdania**

1. Sporządzone przez właściwą komisję sprawozdanie dotyczące absolutorium budżetowego zawiera:
 - a) projekt decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego lub o odroczeniu decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego (głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej) lub projekt decyzji o udzieleniu lub o odmowie udzielenia absolutorium budżetowego (głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej);
 - b) projekt decyzji o zamknięciu ksiąg dochodów i wydatków, jak też aktywów i pasywów Unii;
 - c) propozycję rezolucji zawierającą uwagi do projektu decyzji, o którym mowa w lit. a), obejmującą zarówno ocenę zarządzania finansami przez Komisję w bieżącym roku budżetowym, jak i uwagi na temat realizacji wydatków w przyszłości;
 - d) w załączeniu: listę dokumentów otrzymanych od Komisji oraz dokumentów, o które wnioskowano, a które nie zostały dostarczone;
 - e) opinie zainteresowanych komisji.
2. W przypadku gdy właściwa komisja proponuje odroczenie decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego, propozycja rezolucji dodatkowo określa między innymi:
 - a) przyczyny odroczenia decyzji;
 - b) dodatkowe działania, których podjęcia oczekuje się od Komisji i ich terminy;
 - c) dokumenty niezbędne Parlamentowi do podjęcia decyzji z pełnym rozeznaniem.

*Artykuł 4***Rozpatrywanie i głosowanie w Parlamencie**

1. Sprawozdanie właściwej komisji dotyczące absolutorium budżetowego jest wpisywane do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej po jego złożeniu.
2. Dopuszczalne są jedynie poprawki do propozycji rezolucji złożonej zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c).
3. Projekty decyzji oraz propozycja rezolucji są poddawane pod głosowanie w kolejności ustalonej w art. 3, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień art. 5.

4. Parlament stanowi większością oddanych głosów, zgodnie z art. 231 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Warianty procedury

1. Głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej

W pierwszej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia absolutorium lub odroczenia decyzji w sprawie absolutorium.

- a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość głosów, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie księgi dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium nie uzyska większości, decyzję w sprawie absolutorium uznaje się za odroczoną, a właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

- b) Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium zostanie przyjęta, właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium. W tym przypadku zamknięcie księgi dochodów i wydatków zostaje także odroczone, a propozycja w tej kwestii jest ponownie przedkładana wraz z nowym sprawozdaniem.

Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem księgi dochodów i wydatków. Propozycja rezolucji nadal może zostać poddana pod głosowanie.

2. Głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej

W drugiej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

- a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie księgi dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium budżetowego nie uzyska większości, oznacza to odmowę udzielenia absolutorium. W czasie następnej sesji miesięcznej, na której przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia księgi dochodów i wydatków za bieżący rok budżetowy, Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia.

- b) Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium uzyska większość, w czasie następnej sesji miesięcznej, w trakcie której Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia, przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia księgi dochodów i wydatków za bieżący rok budżetowy.

Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium budżetowego nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem księgi dochodów i wydatków. Propozycja rezolucji nadal może zostać poddana pod głosowanie.

3. Jeśli propozycja rezolucji lub propozycja odnosząca się do zamknięcia księgi dochodów i wydatków zawiera postanowienia sprzeczne z wynikiem głosowania Parlamentu w sprawie absolutorium, Przewodniczący, po zasięgnięciu opinii przewodniczącego właściwej komisji, może odroczyć głosowanie i ustalić nowy termin składania poprawek.

Artykuł 6

Wdrażanie decyzji odnoszących się do absolutorium

1. Przewodniczący przekazuje Komisji i każdej innej instytucji wszystkie decyzje i rezolucje Parlamentu przyjęte zgodnie z art. 3 oraz zarządza ich ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w serii L (ustawodawczej).

2. Właściwa komisja przygotowuje co najmniej raz do roku sprawozdanie dla Parlamentu dotyczące działań podjętych przez instytucje w następstwie uwag towarzyszących decyzji w sprawie absolutorium oraz innych uwag zawartych w rezolucjach Parlamentu dotyczących realizacji wydatków.

3. Działając w imieniu Parlamentu, Przewodniczący może wystąpić, na podstawie sprawozdania komisji właściwej ds. kontroli budżetowej, do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ze skargą przeciwko danej instytucji o niewykonanie zobowiązań wynikających z uwag do decyzji w sprawie absolutorium lub z innych rezolucji dotyczących realizacji wydatków, zgodnie z art. 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK VII

UPRAWNIENIA STAŁYCH KOMISJI PARLAMENTARNYCH ⁽¹⁾**I. Komisja Spraw Zagranicznych**

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO). W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw bezpieczeństwa i obrony;
- 2) stosunków z innymi instytucjami i organami UE, z ONZ oraz z innymi organizacjami międzynarodowymi i zgromadzeniami międzyparlamentarnymi w sprawach z zakresu jej kompetencji;
- 3) wzmocnienia stosunków politycznych z krajami trzecimi, w szczególności z krajami leżącymi w bezpośrednim sąsiedztwie Unii, poprzez szeroko zakrojone programy współpracy i pomocy lub poprzez porozumienia międzynarodowe, takie jak porozumienia stowarzyszeniowe i umowy o partnerstwie;
- 4) otwierania, monitorowania oraz finalizowania negocjacji dotyczących przystąpienia państw europejskich do Unii;
- 5) kwestii dotyczących praw człowieka, ochrony mniejszości i promowania wartości demokratycznych w krajach trzecich. W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw praw człowieka. Posłowie z innych komisji i organów właściwych w tym zakresie są zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach tej podkomisji, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów.

Komisja ta zapewnia koordynację prac mieszanych komisji parlamentarnych i parlamentarnych komisji do spraw współpracy, jak też delegacji międzyparlamentarnych, delegacji *ad hoc* i misji obserwacji wyborów objętych zakresem jej kompetencji.

II. Komisja Rozwoju

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) wspierania, realizacji i monitorowania polityki rozwoju i współpracy Unii, a zwłaszcza:
 - a) dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się, zarówno dwustronnego, jak i w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych i na płaszczyźnie międzyparlamentarnej;
 - b) pomocy dla krajów rozwijających się i porozumień o współpracy z nimi;
 - c) promowania wartości demokratycznych, dobrego zarządzania i praw człowieka w krajach rozwijających się;
- 2) kwestii związanych z umową o partnerstwie AKP-UE i stosunków z właściwymi organami;
- 3) udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

Komisja koordynuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i delegacji *ad hoc* objętych zakresem jej kompetencji.

III. Komisja Handlu Międzynarodowego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

kwestii związanych z tworzeniem i wdrażaniem wspólnej polityki handlowej Unii oraz jej zewnętrznymi stosunkami gospodarczymi, a w szczególności:

- 1) stosunków finansowych, gospodarczych i handlowych z krajami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
- 2) środków harmonizacji technicznej lub standaryzacji w dziedzinach objętych instrumentami prawa międzynarodowego;
- 3) stosunków z właściwymi organizacjami międzynarodowymi oraz z organizacjami wspierającymi integrację gospodarczą i handlową na poziomie regionalnym poza Unią;

⁽¹⁾ Przyjęte decyzją Parlamentu z dnia 6 maja 2009 r.

4) stosunków ze Światową Organizacją Handlu, również w jej wymiarze parlamentarnym.

Komisja pozostaje w kontakcie z właściwymi delegacjami międzyparlamentarnymi i delegacjami *ad hoc* w zakresie gospodarczych i handlowych aspektów stosunków z krajami trzecimi.

IV. Komisja Budżetowa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) wieloletnich ram finansowych dochodów i wydatków Unii oraz systemu środków własnych Unii;
- 2) prerogatyw budżetowych Parlamentu, a mianowicie budżetu Unii, jak również negocjowania i wdrażania porozumień międzyinstytucjonalnych w tej dziedzinie;
- 3) preliminarzy Parlamentu, zgodnie z procedurami określonymi w Regulaminie;
- 4) budżetu organów zdecentralizowanych;
- 5) działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
- 6) włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, z zastrzeżeniem uprawnień komisji właściwej w zakresie umowy o partnerstwie AKP-UE;
- 7) skutków finansowych oraz zgodności wszystkich aktów prawnych Unii z wieloletnimi Ramami Finansowymi, z zastrzeżeniem uprawnień właściwych komisji;
- 8) śledzenia i oceny wykonania bieżącego budżetu niezależnie od postanowień artykułu 78 ust. 1, przenoszenia środków finansowych, procedur dotyczących schematów organizacyjnych, środków administracyjnych oraz opinii w sprawach związanych z projektami budowlanymi o znaczących skutkach finansowych;
- 9) rozporządzenia finansowego, z wyłączeniem kwestii dotyczących wykonywania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

V. Komisja Kontroli Budżetowej

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) kontroli wykonania budżetu Unii i Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz podejmowanych przez Parlament decyzji w kwestii absolutorium, w tym także wewnętrznych procedur dotyczących absolutorium i wszelkich innych środków towarzyszących podejmowaniu takich decyzji bądź je wdrażających;
- 2) zamknięcia, przedstawienia i kontroli rachunków i bilansów Unii, jej instytucji i wszelkich innych finansowanych przez nią organów, w tym ustalania środków finansowych do przeniesienia i bilansowania sald;
- 3) kontroli działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
- 4) monitorowania efektywności pod względem kosztów różnych form finansowania przez Unię wdrażania polityk Unii;
- 5) badania nadużyć i nieprawidłowości w wykonywaniu budżetu Unii, działań w zakresie prewencji i ścigania oraz ogólnej ochrony interesów finansowych Unii;
- 6) stosunków z Trybunałem Obrachunkowym, mianowania jego członków i oceny jego sprawozdań;
- 7) rozporządzenia finansowego w zakresie wykonania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) polityki gospodarczej i pieniężnej Unii, funkcjonowania unii gospodarczo-walutowej oraz europejskiego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z właściwymi instytucjami i organizacjami);
- 2) swobodnego przepływu kapitału i płatności (płatności transgraniczne, jednolity obszar płatniczy, bilansowanie płatności, polityka przepływu kapitału oraz udzielania i zaciągania pożyczek, kontrola przepływu kapitału pochodzącego z krajów trzecich, środki stymulujące eksport kapitału unijnego);
- 3) międzynarodowego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z instytucjami i organizacjami finansowymi i walutowymi);
- 4) uregulowań w zakresie konkurencji oraz pomocy państwowej i publicznej;

- 5) przepisów podatkowych;
- 6) wydawania przepisów i nadzorowania usług, instytucji i rynków finansowych, w tym także sprawozdawczości finansowej, audytu, zasad rachunkowości, ładu korporacyjnego i innych zagadnień prawa spółek dotyczących usług finansowych.

VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) polityki zatrudnienia i wszelkich aspektów polityki społecznej, takich jak warunki pracy, ubezpieczenia społeczne i ochrona socjalna;
- 2) środków mających na celu ochronę zdrowia i zapewnienie bezpieczeństwa w miejscu pracy;
- 3) Europejskiego Funduszu Społecznego;
- 4) polityki szkoleń zawodowych, w tym także podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
- 5) swobodnego przepływu pracowników i emerytów;
- 6) dialogu społecznego;
- 7) wszelkich form dyskryminacji w miejscu pracy i na rynku pracy, z wyjątkiem dyskryminacji ze względu na płeć;
- 8) stosunków z:
 - Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop),
 - Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
 - Europejską Fundacją ds. Kształcenia,
 - Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;oraz stosunków z innymi właściwymi organami UE i organizacjami międzynarodowymi.

VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) polityki dotyczącej środowiska naturalnego i środków ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) zanieczyszczenia powietrza, gleby i wody, gospodarowania odpadami i ich powtórnego wykorzystania, niebezpiecznych substancji i produktów, poziomu hałasu, zmian klimatycznych, ochrony bioróżnorodności;
 - b) trwałego rozwoju;
 - c) działań i porozumień na szczeblu międzynarodowym i regionalnym podjętych w celu ochrony środowiska;
 - d) naprawiania szkód powstałych w środowisku;
 - e) obrony cywilnej;
 - f) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska;
 - g) Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- 2) zdrowia publicznego, a w szczególności:
 - a) programów i działań szczególnych w dziedzinie zdrowia publicznego;
 - b) produktów farmaceutycznych i kosmetycznych;
 - c) związanych ze zdrowiem aspektów bioterroryzmu;
 - d) Europejskiej Agencji Oceny Produktów Medycznych i Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób;

- 3) kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, w szczególności:
- znakowania i bezpieczeństwa produktów spożywczych;
 - przepisów weterynaryjnych dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami; kontroli artykułów spożywczych i systemów produkcji spożywczej w aspekcie zdrowia publicznego;
 - Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejskiego Urzędu ds. Żywności i Weterynarii.

IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- polityki przemysłowej Unii i zastosowania nowych technologii, w tym także środków dotyczących średnich i małych przedsiębiorstw;
- polityki naukowej Unii, w tym także rozpowszechniania i wykorzystania wyników badań naukowych;
- polityki kosmicznej;
- działalności Wspólnego Centrum Badawczego i Centralnego Ośrodka Pomiarów Jądrowych, jak również JET, ITER i innych projektów z tej dziedziny;
- środków Unii dotyczących ogólnie polityki energetycznej, bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię i efektywności energetycznej, w tym także tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury energetyki;
- traktatu Euratom i Agencji Zaopatrzenia Euratom, bezpieczeństwa nuklearnego, wyłączania urządzeń i usuwania odpadów w sektorze nuklearnym;
- społeczeństwa informacyjnego i technologii informacyjnych, w tym także tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury telekomunikacji.

X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- koordynacji na szczeblu Unii krajowych systemów ustawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego i w zakresie unii celnej, a zwłaszcza:
 - swobodnego przepływu towarów, w tym harmonizacji standardów technicznych;
 - swobody przedsiębiorczości;
 - swobody świadczenia usług, z wyjątkiem sektora finansowego i pocztowego;
- środków mających na celu identyfikowanie i usuwanie potencjalnych barier w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego;
- wspierania i ochrony interesów gospodarczych konsumentów w kontekście ustanowienia rynku wewnętrznego, z wyjątkiem obszarów zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności.

XI. Komisja Transportu i Turystyki

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- środków dotyczących rozwoju wspólnej polityki transportu kolejowego, drogowego, śródlądowego, morskiego i powietrznego, a zwłaszcza:
 - wspólnych reguł dotyczących transportu w ramach Unii Europejskiej;
 - tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury transportu;
 - świadczenia usług transportowych i stosunków z krajami trzecimi w dziedzinie transportu;
 - bezpieczeństwa transportu;
 - stosunków z międzynarodowymi organizacjami do spraw transportu;
- usług pocztowych;
- turystyki.

XII. Komisja Rozwoju Regionalnego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

polityki regionalnej i polityki spójności, a zwłaszcza:

- a) Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i innych unijnych instrumentów polityki regionalnej;
- b) oceny wpływu innych polityk unijnych na spójność gospodarczą i społeczną;
- c) koordynacji unijnych instrumentów strukturalnych;
- d) regionów peryferyjnych i wysp, jak również współpracy transgranicznej i międzyregionalnej;
- e) stosunków z Komitetem Regionów, organizacjami współpracy międzyregionalnej oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rolnej;
- 2) rozwoju wsi, w tym działań w ramach odpowiednich instrumentów finansowych;
- 3) ustawodawstwa w zakresie:
 - a) zagadnień weterynaryjnych i fitosanitarnych oraz pasz zwierzęcych, o ile środki takie nie mają na celu ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami;
 - b) hodowli i dobrostanu zwierząt;
- 4) poprawy jakości produktów rolnych;
- 5) zaopatrzenia w surowce rolnicze;
- 6) Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin;
- 7) leśnictwa.

XIV. Komisja Rybołówstwa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa oraz zarządzania nią;
- 2) zachowania zasobów rybnych;
- 3) wspólnej organizacji rynku produktów rybnych;
- 4) polityki strukturalnej w sektorze rybołówstwa i upraw wodnych, w tym instrumentów finansowych orientacji w dziedzinie rybołówstwa;
- 5) umów międzynarodowych dotyczących rybołówstwa.

XV. Komisja Kultury i Edukacji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) aspektów kulturalnych Unii Europejskiej, a zwłaszcza:
 - a) pogłębiania wiedzy oraz upowszechniania kultury;
 - b) ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej;
 - c) zachowania i ochrony dziedzictwa kulturalnego, wymiany kulturalnej i twórczości artystycznej;
- 2) polityki edukacyjnej Unii, w tym także europejskiego szkolnictwa wyższego, wspierania systemu szkół europejskich i kształcenia ustawicznego;
- 3) polityki audiowizualnej oraz kulturalnych i edukacyjnych aspektów społeczeństwa informacyjnego;
- 4) polityki dotyczącej młodzieży oraz rozwoju polityki w zakresie sportu, wypoczynku i rozrywki;

- 5) polityki informacyjnej i środków przekazu;
- 6) współpracy z krajami trzecimi w obszarze sportu i edukacji oraz stosunków z właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi.

XVI. Komisja Prawna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) wykładni i stosowania prawa unijnego i zgodności aktów unijnych z prawem pierwotnym, a w szczególności wyboru podstawy prawnej oraz przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności;
- 2) wykładni oraz stosowania prawa międzynarodowego w zakresie, w jakim dotyczy ono Unii Europejskiej;
- 3) uproszczenia prawa Unii, zwłaszcza wniosków ustawodawczych mających na celu jego oficjalne skodyfikowanie;
- 4) ochrony prawnej praw i prerogatyw Parlamentu, w tym także udziału Parlamentu w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- 5) aktów Unii mających wpływ na porządek prawny państw członkowskich, w następujących dziedzinach:
 - a) prawa cywilnego i handlowego;
 - b) prawa spółek;
 - c) prawa własności intelektualnej;
 - d) prawa procesowego;
- 6) środków dotyczących współpracy sądowej i administracyjnej w sprawach cywilnych;
- 7) odpowiedzialności w zakresie ochrony środowiska i sankcji za przestępstwa przeciw środowisku;
- 8) kwestii etycznych związanych z nowymi technologiami, przy zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje;
- 9) statutu posła do Parlamentu Europejskiego i regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej;
- 10) przywilejów i immunitetów, jak również weryfikacji mandatów poselskich;
- 11) organizacji i statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- 12) Urzędu ds. Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) ochrony, na terytorium Unii, praw obywatelskich, praw człowieka i praw podstawowych, w tym także ochrony mniejszości, zgodnie z postanowieniami traktatów i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- 2) środków niezbędnych do zwalczania wszelkich form dyskryminacji oprócz dyskryminacji ze względu na płeć oraz dyskryminacji w miejscu pracy bądź na rynku pracy;
- 3) ustawodawstwa w obszarze przejrzystości oraz ochrony osób fizycznych pod kątem przetwarzania danych osobowych;
- 4) utworzenia i rozwijania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a w szczególności:
 - a) środków dotyczących wjazdu i przepływu osób, azylu i migracji;
 - b) środków dotyczących zintegrowanego zarządzania wspólnymi granicami;
 - c) środków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych;

- 5) Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europolu, Eurojustu, Cepolu i innych organów i agencji działających w tym obszarze;
- 6) stwierdzenia istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich.

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) instytucjonalnych aspektów procesu integracji europejskiej, zwłaszcza w ramach przygotowania i przebiegu konwencji i konferencji międzyrządowych;
- 2) stosowania Traktatu UE i oceny jego funkcjonowania;
- 3) konsekwencji dla instytucji wynikających z negocjacji w sprawie rozszerzenia Unii;
- 4) stosunków międzyinstytucjonalnych, w tym także analizy porozumień międzyinstytucjonalnych, o których mowa w art. 127 ust. 2 Regulaminu, w celu ich zatwierdzenia przez Parlament;
- 5) jednolitej procedury wyborczej;
- 6) partii politycznych na poziomie europejskim, z zastrzeżeniem kompetencji Prezydium;
- 7) stwierdzenia poważnego i stałego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich;
- 8) wykładni i stosowania Regulaminu oraz propozycji zmian.

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) definiowania, wspierania i ochrony praw kobiet w Unii oraz środków wspólnotowych w tym zakresie;
- 2) wspierania praw kobiet w krajach trzecich;
- 3) polityki równych szans, w tym równości między kobietami i mężczyznami w dostępie do rynku pracy i w sposobie traktowania w pracy;
- 4) likwidacji wszelkich form dyskryminacji ze względu na płeć;
- 5) realizacji i dalszego włączania zasady równości szans we wszystkie dziedziny polityki;
- 6) nadzorowania oraz realizacji umów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw kobiet;
- 7) polityki informacyjnej dotyczącej kobiet.

XX. Komisja Petycji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1) petycji;
 - 2) stosunków z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

DOKUMENTY ORAZ INFORMACJE POUFNE I SENSYTYWNE**A. Rozpatrywanie dokumentów poufnych przekazanych Parlamentowi**

Procedura stosowana przy rozpatrywaniu dokumentów poufnych przekazanych Parlamentowi Europejskiemu ⁽¹⁾

1. Przez dokumenty poufne rozumie się dokumenty oraz informacje, do których można odmówić powszechnego dostępu na mocy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady, w tym dokumenty sensytywne określone w art. 9 wyżej wymienionego rozporządzenia.

W przypadku wyrażonej przez jedną z instytucji wątpliwości co do poufnego charakteru otrzymanych przez Parlament dokumentów, sprawa jest kierowana do komitetu międzyinstytucjonalnego utworzonego zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Jeżeli dokumenty poufne zostaną przekazane Parlamentowi z zastrzeżeniem rozpatrzenia ich w sposób poufny, przewodniczący właściwej komisji Parlamentu stosuje z urzędu tryb poufny przewidziany w pkt 3.

2. Na pisemny lub ustny wniosek jednego ze swoich członków każda komisja Parlamentu Europejskiego jest uprawniona do zastosowania trybu poufnego w stosunku do wskazanego dokumentu lub informacji. Dla podjęcia decyzji o postępowaniu trybie poufnym wymagana jest większość dwóch trzecich głosów obecnych członków.

3. Jeżeli przewodniczący komisji zarządził postępowanie w trybie poufnym, w posiedzeniu mogą uczestniczyć jedynie członkowie komisji, urzędnicy oraz, o ile jest to niezbędne, wyznaczeni wcześniej przez przewodniczącego biegli.

Ponumerowane dokumenty są rozdawane na początku posiedzenia i odbierane po jego zakończeniu. Zabronione jest sporządzanie notatek oraz wykonywanie kserokopii.

Protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która była rozpatrywana w trybie poufnym. W protokole może znaleźć się jedynie decyzja, o ile została podjęta.

4. Trzech członków komisji, która obradowała w trybie poufnym, może wnioskować o rozpatrzenie przypadków niezachowania poufności. Wniosek może być wpisany do porządku dziennego. Większość członków komisji może zadecydować, że rozpatrywanie przypadku niezachowania poufności zostanie włączone do porządku dziennego pierwszego posiedzenia następującego po złożeniu przewodniczącemu komisji powyższego wniosku.

5. Sankcje: w przypadku niezachowania poufności przewodniczący komisji postępuje zgodnie z art. 9 ust. 2, art. 152, 153 i 154.

B. Dostęp Parlamentu do informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony

Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą, dotyczące dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽²⁾

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 21 Traktatu o Unii Europejskiej przewiduje, że Prezydencja Rady zasięga opinii Parlamentu odnośnie do głównych aspektów i podstawowych kierunków w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz czuwa nad tym, aby poglądy Parlamentu Europejskiego były należycie uwzględniane. Ten sam artykuł przewiduje obowiązek regularnego informowania Parlamentu przez Prezydencję Rady oraz Komisję o kierunkach rozwoju w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wskazane jest stworzenie mechanizmu zapewniającego wdrożenie powyższych zasad.

⁽¹⁾ Przyjęta decyzją Parlamentu z dnia 15 lutego 1989 r. i zmieniona jego decyzją z dnia 13 listopada 2001 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1.

- (2) Z uwagi na specyfikę oraz szczególnie sensytywną treść niektórych ściśle poufnych informacji w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony, istnieje konieczność stworzenia specjalnego systemu postępowania z dokumentami zawierającymi takie informacje.
- (3) Zgodnie z art. 9 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. dotyczącego publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾ Rada jest zobowiązana do udzielania Parlamentowi Europejskiemu informacji na temat sensytywnych dokumentów określonych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia, stosownie do uzgodnień dokonanych przez instytucje.
- (4) W większości państw członkowskich istnieją pomiędzy rządami i parlamentami narodowymi specyficzne mechanizmy przekazywania i postępowania z informacjami opatrzonymi klauzulami poufności. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne powinno zapewnić Parlamentowi Europejskiemu model postępowania z informacjami zgodny z najlepszymi praktykami obowiązującymi w państwach członkowskich,

ZAWARŁY NINIEJSZE POROZUMIENIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE:

1. Zakres stosowania

- 1.1. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne reguluje dostęp Parlamentu Europejskiego do będących w posiadaniu Rady informacji sensytywnych z zakresu polityki bezpieczeństwa i obrony, opatrzonych klauzulą: „TRÈS SECRET/TOP SECRET” (ŚCIŚLE TAJNE), „SECRET” (TAJNE) lub „CONFIDENTIEL” (POUFNE), niezależnie od ich pochodzenia, nośnika lub stopnia zaawansowania, jak również postępowanie z takimi dokumentami.
- 1.2. Informacje pochodzące z państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przekazywane są za ich zgodą.

Jeżeli informacje pochodzące z państwa członkowskiego zostały przekazane Radzie bez jednoznacznej wzmianki o ograniczeniu ich rozpowszechniania w innych instytucjach, innej niż wzmianka mówiąca o ich utajnieniu, zastosowanie mają zasady zamieszczone w sekcji 2 i 3 niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego. W przeciwnym wypadku informacje te przekazywane są za zgodą danego państwa członkowskiego.

W przypadkach gdy Rada odmawia przekazania informacji pochodzących z kraju trzeciego, organizacji międzynarodowej lub państwa członkowskiego, podaje ona powody swojej odmowy.

- 1.3. Postanowienia niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego stosuje się zgodnie z obowiązującymi przepisami, z zastrzeżeniem decyzji 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. dotyczącej uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾ oraz z zastrzeżeniem istniejących porozumień, szczególnie porozumienia instytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 6 maja 1999 r., dotyczącego dyscypliny budżetowej oraz usprawnienia procedury budżetowej ⁽³⁾.

2. Zasady ogólne

- 2.1. Obydwie instytucje działają zgodnie z obustronnym zobowiązaniem lojalnej współpracy i w duchu wzajemnego zaufania, przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów. Przekazywanie informacji oraz postępowanie z informacjami, których dotyczy niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne, odbywa się z poszanowaniem interesów, których ochronę zapewnia ich utajnienie, w tym szczególnie interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa i obronności Unii Europejskiej, jednego lub kilku państw członkowskich, lub w zakresie zbrojnego i pokojowego postępowania w sytuacjach kryzysowych.
- 2.2. Na wniosek jednego z podmiotów określonych w pkt 3.1, prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel przekazują, z zachowaniem wszelkiej ostrożności, informacje sensytywne niezbędne dla umożliwienia Parlamentowi Europejskiemu właściwego wykonywania nadanych mu przez Traktat o Unii Europejskiej uprawnień w zakresie objętym niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym, uwzględniając interes publiczny w zakresie bezpieczeństwa i obronności Unii Europejskiej, jednego lub kilku państw członkowskich bądź w zakresie zbrojnego i pokojowego postępowania w sytuacjach kryzysowych, zgodnie z zasadami określonymi w sekcji 3.

3. Zasady dostępu do informacji sensytywnych i postępowania z nimi

- 3.1. W ramach niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej Parlamentu Europejskiego może wnioskować, by Prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel dostarczyli wymienionej komisji informacji dotyczących kierunków rozwoju w zakresie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym informacji sensytywnych, do których odnosi się pkt 3.3.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. C 172 z 18.6.1999, s. 1.

- 3.2. W sytuacjach kryzysowych lub na wniosek Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego albo przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej, powyższe informacje są dostarczane bez zbędnej zwłoki.
- 3.3. W tym kontekście, Przewodniczący Parlamentu Europejskiego, oraz złożona z czterech członków wyznaczonych przez Konferencję Przewodniczących komisja specjalna pod przewodnictwem przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej, są powiadamiani przez Prezydencję Rady lub Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela o treści informacji sensytywnych, jeżeli są one niezbędne dla wykonywania przez Parlament Europejski nadanych mu przez Traktat o Unii Europejskiej uprawnień w zakresie objętym niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i komisja specjalna mogą wnioskować o wgląd do wyżej wymienionych dokumentów w siedzibie Rady.

Jeżeli charakter i treść informacji lub dokumentów na to pozwalają, są one przekazywane do dyspozycji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, który wybiera jedną z następujących możliwości:

- a) przeznaczenie informacji dla przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej;
- b) ograniczenie dostępu do informacji jedynie do członków Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki i Obronnej;
- c) rozpatrywanie przy drzwiach zamkniętych w Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej, na zasadach, które mogą się zmieniać zależnie od stopnia poufności danego dokumentu;
- d) udostępnienie dokumentów, z których zostały usunięte poszczególne części w zależności od wymaganego stopnia poufności.

Rozwiązań tych nie stosuje się do informacji sensytywnych opatrzonych klauzulą: „TRÈS SECRET/TOP SECRET” (ŚCIŚLE TAJNE).

W przypadku informacji lub dokumentów „SECRET” (TAJNYCH) lub „CONFIDENTIAL” (POUFNYCH) Przewodniczący Parlamentu Europejskiego porozumiewa się z Radą co do wyboru jednego z powyższych rozwiązań.

Informacje lub dokumenty, o których mowa, nie są publikowane ani przekazywane innym odbiorcom.

4. Postanowienia końcowe

- 4.1. Parlament Europejski i Rada, każda z instytucji w dotyczącym jej zakresie, podejmują wszelkie niezbędne środki mające na celu wdrożenie niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego, w tym środki niezbędne do ustanowienia procedury sprawdzania wobec zainteresowanych osób.
- 4.2. Obydwie instytucje wyrażają gotowość do podjęcia dyskusji na temat podobnych porozumień międzyinstytucjonalnych, które mogłyby dotyczyć informacji niejawnych w innych dziedzinach działalności Rady z tym, że postanowienia niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego nie tworzą precedensu dla innych dziedzin działalności Unii lub Wspólnoty oraz nie będą miały wpływu na treść innych porozumień międzyinstytucjonalnych.
- 4.3. Na wniosek jednej z tych instytucji po dwóch latach dokonuje się przeglądu niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego w świetle doświadczenia nabytego podczas jego wdrażania.

ZAŁĄCZNIK

Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne jest wdrażane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a szczególnie z zasadą, według której zgoda podmiotu będącego źródłem informacji jest niezbędnym warunkiem dla przekazania informacji niejawnych, zgodnie z pkt 1.2.

Członkowie komisji specjalnej Parlamentu Europejskiego zapoznają się z dokumentami sensytywnymi w zabezpieczonej sali, w siedzibie Rady.

Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne wchodzi w życie po przyjęciu przez Parlament Europejski wewnętrznych środków bezpieczeństwa zgodnych z zasadami, o których mowa w pkt 2.1 i porównywalnych ze środkami przyjętymi w innych instytucjach, w celu zapewnienia jednakowego poziomu zabezpieczenia informacji sensytywnych.

C. Wdrożenie porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2002 r. w sprawie wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽¹⁾

PARLAMENT EUROPEJSKI,

uwzględniając art. 9, w szczególności ust. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r., dotyczącego publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽²⁾,

uwzględniając załącznik VII ⁽³⁾, część A, pkt 1 Regulaminu,

uwzględniając art. 20 decyzji Prezydium z dnia 28 listopada 2001 r., dotyczącej publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego ⁽⁴⁾,

uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony,

uwzględniając propozycję Prezydium,

uwzględniając specyficzny charakter oraz szczególnie sensytywną treść niektórych wysoce poufnych informacji w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rada jest obowiązana do dostarczania Parlamentowi Europejskiemu informacji dotyczących dokumentów sensytywnych, zgodnie z postanowieniami przyjętymi przez obie instytucje,

członkowie Parlamentu Europejskiego wchodzący w skład komisji specjalnej, ustanowionej na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego, muszą przejść postępowanie sprawdzające, aby uzyskać dostęp do informacji sensytywnych, przy zastosowaniu zasady „wiedzy niezbędnej”,

powinny zostać ustanowione specjalne procedury otrzymywania informacji sensytywnych pochodzących od Rady, państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, postępowania z nimi oraz ich zabezpieczenia,

POSTANAWIA, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja ma na celu przyjęcie dodatkowych środków niezbędnych do wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony.

Artykuł 2

Wniosek Parlamentu Europejskiego o umożliwienie dostępu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych jest rozpatrywany przez Radę zgodnie z obowiązującymi ją przepisami. Jeżeli dokumenty, o które wnioskuje Parlament, zostały sporządzone przez inne instytucje, państwa członkowskie, państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe, są one przekazywane za ich zgodą.

Artykuł 3

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego jest odpowiedzialny za wdrożenie porozumienia międzyinstytucjonalnego w Parlamencie.

W tym celu podejmuje on wszelkie niezbędne środki, by zagwarantować poufność postępowania z informacjami otrzymanymi bezpośrednio od przewodniczącego Rady lub od Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela lub z informacjami uzyskanymi w trakcie badania dokumentów sensytywnych w siedzibie Rady.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽³⁾ Obecnie załącznik VIII.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 374 z 29.12.2001, s. 1.

Artykuł 4

Jeżeli na wniosek Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego lub przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych, Praw Człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej, Prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel zostaną poproszeni o udostępnienie informacji sensytywnych specjalnej komisji ustanowionej na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego, są one przekazywane bez zbędnej zwłoki. Parlament Europejski wyposaża specjalną salę dla organizacji zebrań dotyczących dokumentów sensytywnych. Przy wyborze sali bierze się pod uwagę konieczność zapewnienia poziomu bezpieczeństwa, odpowiadającego poziomowi przewidzianemu dla tego rodzaju zebrań w decyzji Rady 2001/264/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie przyjęcia przepisów dotyczących bezpieczeństwa ⁽¹⁾.

Artykuł 5

Zebranie informacyjne, któremu przewodniczy Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący wyżej wymienionej komisji, odbywa się z wyłączeniem jawności.

Z wyjątkiem czterech członków wyznaczonych przez Konferencję Przewodniczących prawo wstępu do sali zebrań mają jedynie urzędnicy, którzy przeszli postępowanie sprawdzające i otrzymali odpowiednie upoważnienie z racji pełnienia swoich obowiązków lub z racji potrzeby operacyjnej, przy zachowaniu zasady „wiedzy niezbędnej”.

Artykuł 6

Jeżeli, zgodnie z ust. 3.3 porozumienia międzyinstytucjonalnego, Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący wyżej wymienionej komisji złożą wniosek o prawo wglądu do dokumentów zawierających informacje sensytywne, zapoznanie się z dokumentami odbywa się w siedzibie Rady.

Na miejscu udostępniane są dokumenty w dostępnej wersji lub wersjach.

Artykuł 7

Członkowie Parlamentu Europejskiego, którzy mają uczestniczyć w zebraniach informacyjnych lub zapoznawać się z dokumentami sensytywnymi są poddawani postępowaniu sprawdzającemu, analogicznemu do postępowania stosowanego wobec członków Rady i członków Komisji. W tym celu Przewodniczący Parlamentu Europejskiego podejmuje odpowiednie kroki w stosunku do właściwych organów krajowych.

Artykuł 8

Urzędnicy, którzy mają zapoznać się z informacjami sensytywnymi, są poddawani postępowaniu sprawdzającemu zgodnie z przepisami ustanowionymi dla pozostałych instytucji. Poddani sprawdzeniu urzędnicy są wzywani do uczestnictwa w wyżej wymienionych zebraniach informacyjnych lub do zapoznania się z rozpatrywanymi informacjami, przy zachowaniu zasady „wiedzy niezbędnej”. W związku z tym, po otrzymaniu od właściwych organów państw członkowskich opinii sporządzonych na podstawie wyników postępowania sprawdzającego przeprowadzonego przez te organy, Sekretarz Generalny udziela upoważnienia.

Artykuł 9

Otrzymane w trakcie zebrań lub w wyniku wglądu do dokumentów w siedzibie Rady informacje nie mogą być ujawniane, rozpowszechniane ani powielane w całości lub częściowo, niezależnie od ich nośnika. Niedozwolone jest także rejestrowanie informacji sensytywnych dostarczonych przez Radę.

Artykuł 10

Członkowie Parlamentu Europejskiego wyznaczeni przez Konferencję Przewodniczących do zapoznania się z informacjami sensytywnymi są zobowiązani do zachowania tajemnicy. Poseł, który nie dotrzyma tego zobowiązania, jest zastępowany w specjalnej komisji przez innego posła wyznaczonego przez Konferencję Przewodniczących. Przed wykluczeniem z komisji specjalnej poseł, który nie dotrzymał tajemnicy, może być wysłuchany przez Konferencję Przewodniczących w trakcie specjalnego posiedzenia odbywającego się z wyłączeniem jawności. Niezależnie od wykluczenia z komisji specjalnej w sprawie posła odpowiedzialnego za wydostanie się informacji może być wszczęte postępowanie sądowe, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Artykuł 11

Urzędnicy, którzy przeszli odpowiednie postępowanie sprawdzające w związku z dostępem do informacji sensytywnych, przy zastosowaniu zasady „wiedzy niezbędnej”, są zobowiązani do zachowania tajemnicy. Przeciwno urzędnikowi, który nie dotrzymał tajemnicy, przeprowadza się dochodzenie pod nadzorem Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz, w razie potrzeby, postępowanie dyscyplinarne zgodnie z regulaminem pracowniczym. Gdy zachodzą okoliczności uzasadniające wszczęcie postępowania sądowego, Przewodniczący podejmuje odpowiednie środki pozwalające właściwym organom krajowym na zastosowanie odpowiednich procedur.

Artykuł 12

Prezydium jest właściwe do wprowadzania ewentualnych dostosowań, nowelizacji lub wykładni niezbędnych do stosowania niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 11.4.2001, s. 1.

Artykuł 13

Niniejsza decyzja stanowi załącznik do Regulaminu Parlamentu Europejskiego i wchodzi w życie w dniu ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

D. Osobisty konflikt interesów

Za zgodą Prezydium można drogą umotywowanej decyzji odmówić posłowi dostępu do dokumentu Parlamentu, jeżeli Prezydium po wysłuchaniu posła stwierdzi, że udzielenie dostępu wpłynęłoby negatywnie na interes instytucjonalny Parlamentu lub na interes publiczny w stopniu, który byłby nie do przyjęcia, oraz że poseł pragnie dostępu ze względów prywatnych i osobistych. Poseł może wnieść na piśmie umotywowany sprzeciw wobec tej decyzji w terminie jednego miesiąca od powiadomienia o niej. Decyzję w przedmiocie sprzeciwu podejmuje Parlament bez debaty w trakcie pierwszego posiedzenia po wniesieniu sprzeciwu.

ZAŁĄCZNIK IX

ZASADY WYKONYWANIA UPRAWNIENÍ ŚLEDZCZYCH PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI**Decyzja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. dotycząca zasad wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski ⁽¹⁾**

PARLAMENT EUROPEJSKI, RADA I KOMISJA,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, w szczególności art. 20 B,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 193,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności art. 107b, a także mając na uwadze, co następuje:

należy ustalić szczegółowe zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski w poszanowaniu postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie,

tymczasowe komisje śledcze powinny dysponować środkami niezbędnymi do wykonywania ich zadań; ważne jest, by w tym celu państwa członkowskie, jak również instytucje i organy Wspólnot Europejskich, podjęły wszelkie środki w celu ułatwienia wykonywania tych zadań,

tajny oraz poufny charakter prac tymczasowych komisji śledczych musi być chroniony,

na wniosek jednej z trzech zainteresowanych instytucji przepisy dotyczące wykonywania uprawnień śledczych mogą zostać znowelizowane w świetle nabytego doświadczenia po zakończeniu bieżącej kadencji Parlamentu,

WSPÓLNIE POSTANAWIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Na podstawie art. 20b Traktatu EWWiS, art. 193 Traktatu WE oraz art. 107b Traktatu EWEA niniejsza decyzja określa zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski.

Artykuł 2

1. Na warunkach oraz w granicach określonych przez Traktaty wymienione w art. 1 oraz w ramach wykonywania swoich zadań, na wniosek jednej czwartej swoich członków Parlament Europejski może powołać tymczasową komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania w stosowaniu prawa wspólnotowego przez jedną z instytucji lub jeden z organów Wspólnot Europejskich, organy administracji publicznej jednego z państw członkowskich bądź przez osoby upoważnione przez prawo wspólnotowe do stosowania go.

Parlament Europejski określa skład oraz regulamin wewnętrzny tymczasowych komisji śledczych.

Decyzja o powołaniu tymczasowej komisji śledczej określająca w szczególności zadania komisji i termin złożenia sprawozdania, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Tymczasowa komisja śledcza pełni swoje funkcje w poszanowaniu kompetencji nadanych przez Traktaty instytucjom i organom Wspólnot Europejskich.

Członkowie tymczasowej komisji śledczej i każda osoba, która wykonując swoje obowiązki, powzięła wiadomość o faktach, informacjach, wiedzy, dokumentach lub przedmiotach objętych tajemnicą na mocy przepisów przyjętych przez państwo członkowskie lub jedną z instytucji Wspólnoty, są zobowiązani do zachowania tajemnicy w stosunku do każdej niepowołanej osoby oraz opinii publicznej, również po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków.

Posiedzenia i przesłuchania są jawne. Na wniosek jednej czwartej członków komisji śledczej, organów wspólnotowych lub krajowych bądź też w przypadku, gdy tymczasowa komisja śledcza rozpatruje informacje tajne, postępowanie odbywa się z wyłączeniem jawności. Świadkowie i biegli mają prawo do składania zeznań i przedstawiania opinii z wyłączeniem jawności.

3. Tymczasowa komisja śledcza nie może badać spraw, które są przedmiotem postępowania przed sądami krajowymi lub wspólnotowymi, dopóki postępowanie sądowe nie zostanie zakończone.

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

W terminie dwóch miesięcy od dnia publikacji dokonanej zgodnie z ust. 1 lub od powiadomienia Komisji o podniesionym przed tymczasową komisją śledczą zarzucie naruszenia prawa wspólnotowego przez państwo członkowskie, Komisja może poinformować Parlament Europejski, iż sprawa rozpatrywana przez tymczasową komisję śledczą jest przedmiotem wspólnotowego postępowania pozasądowego. W takim przypadku tymczasowa komisja śledcza podejmuje wszelkie niezbędne środki, by umożliwić Komisji pełne wykonywanie przyznanych jej przez Traktaty uprawnień.

4. Tymczasowa komisja śledcza kończy działalność wraz ze złożeniem sprawozdania w terminie określonym w momencie jej powołania, najpóźniej po upływie dwunastu miesięcy od daty jej powołania, a w każdym przypadku wraz z upływem kadencji Parlamentu.

Parlament Europejski może dwukrotnie podjąć umotywowaną decyzję o przedłużeniu terminu dwunastu miesięcy o trzy miesiące. Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Tymczasowa komisja śledcza nie może zostać powołana lub zebrać się ponownie dla zbadania spraw, które były już przedmiotem postępowania tymczasowej komisji śledczej, jeżeli od złożenia sprawozdania dotyczącego tego postępowania lub od zakończenia działalności komisji nie minęło dwanaście miesięcy i jeżeli nie wyszły na jaw nowe fakty.

Artykuł 3

1. Tymczasowa komisja śledcza prowadzi postępowania niezbędne dla zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania przy stosowaniu prawa wspólnotowego, na określonych niżej warunkach.

2. Tymczasowa komisja śledcza może zwrócić się do instytucji lub organu Wspólnot Europejskich albo do rządu jednego z państw członkowskich, o wyznaczenie ich członka do uczestnictwa w pracach komisji.

3. Na uzasadniony wniosek tymczasowej komisji śledczej zainteresowane państwa członkowskie, jak również instytucje lub organy Wspólnot Europejskich, wyznaczają urzędnika lub innego pracownika, którego upoważniają do wystąpienia przed tymczasową komisją śledczą, chyba że sprzeciwia się temu konieczność zachowania tajemnicy lub względy bezpieczeństwa publicznego lub narodowego wynikające z prawa Wspólnot lub państwa członkowskiego.

Wyznaczeni urzędnicy lub inni pracownicy wypowiadają się w imieniu rządu lub instytucji, które reprezentują oraz przestrzegają otrzymanych od nich instrukcji. Są oni związani przepisami wynikającymi z obowiązujących ich regulaminów.

4. Na wniosek tymczasowej komisji śledczej lub z własnej inicjatywy władze państw członkowskich oraz instytucje lub organy Wspólnot Europejskich dostarczają komisji śledczej dokumenty niezbędne do wykonywania jej obowiązków, chyba że sprzeciwia się temu konieczność zachowania tajemnicy albo względy bezpieczeństwa publicznego lub narodowego wynikające z prawa Wspólnot lub państwa członkowskiego.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie uchybiają przepisom obowiązującym w państwach członkowskich zabraniającym urzędnikom występowania przed organami sądowymi lub przekazywania dokumentów.

Parlament Europejski jest informowany przez przedstawiciela upoważnionego do zaciągania zobowiązań w imieniu instytucji lub rządu zainteresowanego państwa członkowskiego o przeszkodzie wynikającej z konieczności zachowania tajemnicy ze względów bezpieczeństwa publicznego lub narodowego lub też z przepisów wymienionych w akapicie pierwszym.

6. Instytucje lub organy Wspólnot Europejskich nie udostępniają tymczasowej komisji śledczej dokumentów pochodzących z państwa członkowskiego bez wcześniejszego poinformowania tego państwa.

Dokumenty, o których mowa w ust. 5, nie są udostępniane bez zgody państwa członkowskiego.

7. Postanowienia ust. 3, 4 i 5 stosują się do osób fizycznych lub prawnych uprawnionych przez prawo wspólnotowe do jego stosowania.

8. Tymczasowa komisja śledcza może wezwać każdą osobę do złożenia zeznań, o ile jest to niezbędne do wypełnienia zadań komisji. Tymczasowa komisja śledcza informuje osobę, której nazwisko zostało wymienione w związku z okolicznościami postępowania, gdy fakt ten może wyrządzić jej szkodę. Komisja przesłuchuje tę osobę na jej wniosek.

Artykuł 4

1. Informacje uzyskane przez tymczasową komisję śledczą są przeznaczone wyłącznie do wypełnienia jej zadań i nie mogą być podawane do wiadomości publicznej, jeżeli zawierają informacje tajne lub poufne albo jeżeli wymieniają osoby z nazwiska.

Parlament Europejski podejmuje wszelkie środki administracyjne i prawne w celu ochrony tajnego i poufnego charakteru prac tymczasowych komisji śledczych.

2. Sprawozdanie tymczasowej komisji śledczej jest przedkładane Parlamentowi Europejskiemu, który może zdecydować o jego opublikowaniu, z zastrzeżeniem ust. 1.

3. Parlament Europejski może przekazywać instytucjom lub organom Wspólnot Europejskich oraz państwom członkowskim zalecenia przyjęte na podstawie sprawozdania tymczasowej komisji śledczej. Podmioty te wyciągają odpowiednie wnioski z otrzymanych zaleceń.

Artykuł 5

Wszelkie komunikaty w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji są przekazywane władzom państw członkowskich za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw przy Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji powyższe zasady mogą zostać znowelizowane w świetle nabytego doświadczenia, po zakończeniu bieżącej kadencji Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ZAŁĄCZNIK X

PRZEPISY WYKONAWCZE DO ART. 9 UST. 4 – LOBBING W PARLAMENCIE EUROPEJSKIM*Artykuł 1***Identyfikator**

1. Identyfikator jest plastikową kartą ze zdjęciem jej posiadacza, jego nazwiskiem i imionami oraz nazwą przedsiębiorstwa, organizacji lub osoby, dla której pracuje.

W obrębie Parlamentu posiadacz identyfikatora jest obowiązany nosić go stale w widocznym miejscu. Nieprzestrzeganie tego obowiązku może skutkować odebraniem identyfikatora.

Identyfikatory różnią się kształtem i kolorem od kart wstępu wydawanych gościom.

2. Ważność identyfikatorów jest przedłużana, jeżeli ich posiadacze spełniają obowiązki określone w art. 9 ust. 4 Regulaminu.

Zastrzeżenia zgłoszone przez posła co do działalności przedstawiciela lub grupy lobbingowej są przekazywane kwestorom, którzy rozpatrują sprawę oraz mogą orzec o utrzymaniu lub odebraniu identyfikatora.

3. Identyfikatory nie uprawniają w żadnym wypadku ich posiadaczy do uczestnictwa w posiedzeniach Parlamentu lub jego organów innych niż te, które są otwarte dla publiczności, oraz nie upoważniają wówczas do odstępstw od zasad regulujących wstęp do instytucji, które stosują się do każdego obywatela Unii Europejskiej.

*Artykuł 2***Asystenci**

1. Na początku każdej kadencji kwestorzy ustalają maksymalną liczbę asystentów, których może akredytować każdy poseł.

Przy obejmowaniu stanowiska akredytowani asystenci składają pisemne oświadczenie na temat ich działalności zawodowej oraz każdej innej odpłatnej działalności lub funkcji.

2. Asystenci mają wstęp do Parlamentu Europejskiego na tych samych warunkach, co pracownicy Sekretariatu Generalnego lub grup politycznych.

3. Inne osoby, włączając osoby bezpośrednio współpracujące z posłami, mają prawo wstępu do Parlamentu na warunkach przewidzianych w art. 9 ust. 4 Regulaminu.

*Artykuł 3***Kodeks postępowania**

1. Osoby wymienione w rejestrze, o którym mowa w art. 9 ust. 4, w kontaktach z Parlamentem obowiązane są:

- a) przestrzegać postanowień art. 9 Regulaminu oraz niniejszego załącznika;
- b) przedstawić posłom, ich pracownikom oraz urzędnikom Parlamentu interesy, jakie reprezentują;
- c) wystrzegać się wszelkich kroków mających na celu nieuczciwe pozyskanie informacji;
- d) nie powoływać się na oficjalne stosunki z Parlamentem w swoich kontaktach z osobami trzecimi;
- e) nie rozprowadzać w celach zarobkowych wśród osób trzecich kopii dokumentów otrzymanych w Parlamencie;
- f) ściśle stosować się do postanowień załącznika I art. 2 akapit drugi;
- g) upewnić się, iż wszelka pomoc objęta postanowieniami załącznika I art. 2 jest zgłaszana do przewidzianego w tym celu rejestru;
- h) stosować się do postanowień regulaminu pracowniczego w przypadku zatrudniania byłych urzędników instytucji;
- i) stosować się do ustanowionych przez Parlament zasad dotyczących praw i obowiązków byłych posłów;
- j) dla wykluczenia ewentualnego konfliktu interesów uzyskać wcześniejszą zgodę zainteresowanego(-ych) posła(-ów) co do wszelkich stosunków umownych z asystentami lub co do zatrudnienia asystentów oraz upewnić się, że fakty te zostały zgłoszone do rejestru, o którym mowa w art. 9 ust. 4 Regulaminu.

2. Jakikolwiek uchybienie postanowieniom niniejszego kodeksu postępowania może skutkować odebraniem identyfikatora zainteresowanym osobom oraz, w razie potrzeby, także ich przedsiębiorstwu.

ZAŁĄCZNIK XI

WYKONYWANIE ZADAŃ PRZEZ RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

A. Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie postanowień i ogólnych warunków wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich ⁽¹⁾

PARLAMENT EUROPEJSKI,

uwzględniając Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie, w szczególności art. 195 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz 107d ust. 4 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając opinię Komisji,

uwzględniając akceptację Rady,

a także mając na uwadze, co następuje:

postanowienia i ogólne warunki pełnienia funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich powinny być określone zgodnie z postanowieniami Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie,

należy określić warunki składania skarg do Rzecznika Praw Obywatelskich oraz relacje między wykonywaniem zadań przez Rzecznika a postępowaniem sądowym lub administracyjnym,

Rzecznik Praw Obywatelskich, który może także działać z inicjatywy własnej, musi dysponować wszelkimi środkami niezbędnymi dla właściwego wykonywania swoich zadań; w tym celu instytucje i organy wspólnotowe są zobowiązane dostarczać Rzecznikowi Praw Obywatelskich wszelkich informacji, których zażąda, z zastrzeżeniem obowiązku nieujawniania informacji przez Rzecznika; dostęp do dokumentów lub informacji niejawnych, w szczególności do dokumentów sensytywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾, następuje zgodnie z zasadami bezpieczeństwa zainteresowanej instytucji lub zainteresowanego organu Wspólnoty; zgodnie z art. 3 ust. 2 akapit pierwszy instytucje lub organy przekazujące niejawne informacje lub dokumenty powiadamiają Rzecznika Praw Obywatelskich o takim utajnieniu; do celów realizacji przepisów określonych w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy Rzecznik Praw Obywatelskich uzgadnia wcześniej z zainteresowaną instytucją lub zainteresowanym organem warunki postępowania z dokumentami lub informacjami niejawnymi lub z innymi informacjami objętymi obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej; w przypadku gdy Rzecznik Praw Obywatelskich nie otrzyma żądanej pomocy, informuje o tym Parlament Europejski, który podejmuje odpowiednie działania,

należy ustanowić procedury działania w sytuacjach, gdy dochodzenie Rzecznika Praw Obywatelskich ujawni przypadki niewłaściwego administrowania; należy także ustanowić przepisy dotyczące składania przez Rzecznika Praw Obywatelskich całościowego sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu na zakończenie każdej sesji rocznej,

Rzecznik Praw Obywatelskich oraz jego pracownicy zobowiązani są do zachowania dyskrekcji co do wszelkich informacji, które uzyskali w ramach wykonywania swoich obowiązków; jednakże Rzecznik informuje właściwe organy w przypadkach, gdy w trakcie prowadzonego dochodzenia poweźmie wiadomość o faktach, które jego zdaniem mogą pociągać za sobą odpowiedzialność karną,

przepisy umożliwiające współpracę między Rzecznikiem Praw Obywatelskich a podobnymi organami istniejącymi w niektórych państwach członkowskich powinny zostać ustanowione zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi,

do Parlamentu należy mianowanie Rzecznika Praw Obywatelskich na początku każdej kadencji parlamentarnej na okres jej trwania spośród osób, które są obywatelami Unii oraz dają wszelkie gwarancje niezależności i kompetencji,

należy określić warunki zakończenia wykonywania funkcji przez Rzecznika Praw Obywatelskich,

Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje funkcje w sposób w pełni niezależny, zgodnie ze ślubowaniem złożonym przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przy obejmowaniu obowiązków; należy określić rodzaje działalności niepołączalne z wykonywaniem funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich oraz wynagrodzenie, przywileje i immunitety Rzecznika,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Parlament dnia 9 marca 1994 r. (Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15), zmieniona jego decyzjami z dnia 14 marca 2002 r. (Dz.U. L 92 z 9.4.2002, s. 13) oraz z dnia 18 czerwca 2008 r. (Dz.U. L 189 z 17.7.2008, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

należy ustanowić przepisy dotyczące wspomagających Rzecznika Praw Obywatelskich urzędników i pracowników sekretariatu oraz jego budżetu; siedzibą Rzecznika Praw Obywatelskich jest siedziba Parlamentu Europejskiego,

do Rzecznika Praw Obywatelskich należy przyjęcie przepisów wykonawczych do niniejszej decyzji; należy również ustanowić niektóre przepisy przejściowe dotyczące pierwszego Rzecznika Praw Obywatelskich, który zostanie mianowany po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Niniejsza decyzja określa postanowienia i ogólne warunki wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie art. 195 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 107d ust. 4 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
2. Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje zadania w poszanowaniu uprawnień nadanych przez Traktaty instytucjom i organom wspólnotowym.
3. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może brać udziału w postępowaniach sądowych ani kwestionować zasadności orzeczeń sądowych.

Artykuł 2

1. Na warunkach i w ramach określonych w powyższych Traktatach Rzecznik Praw Obywatelskich przyczynia się do ujawniania przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji i organów wspólnotowych z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji wykonujących swoje funkcje sądowe, a także wydaje zalecenia w celu jego zaprzestania. Działalność jakichkolwiek innych organów lub osób nie może być przedmiotem skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich.
2. Każdy obywatel Unii oraz każda osoba fizyczna i prawna, mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę na terenie państwa członkowskiego Unii, może bezpośrednio lub za pośrednictwem członka Parlamentu Europejskiego złożyć skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącą przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych, z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości oraz Sądu Pierwszej Instancji wykonujących swoje funkcje sądowe. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje właściwy organ lub instytucję niezwłocznie po otrzymaniu skargi.
3. Skarga powinna umożliwić stwierdzenie tożsamości osoby, która ją złożyła oraz przedmiotu skargi. Skarżący może żądać, aby skarga została zakwalifikowana jako poufna.
4. Skarga musi zostać złożona w terminie dwóch lat od daty powzięcia przez skarżącego informacji o faktach będących przedmiotem skargi. Jej złożenie musi być poprzedzone odpowiednimi działaniami administracyjnymi wobec instytucji i organów, których dotyczy.
5. Rzecznik Praw Obywatelskich może doradzić wnoszącemu skargę, aby skierował ją do innego organu.
6. Złożenie skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich nie ma wpływu na bieg terminów do wnoszenia środków odwoławczych w postępowaniu sądowym i administracyjnym.
7. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich orzekł o niedopuszczalności skargi albo zaprzestał jej rozpatrywania z powodu toczącego się lub zakończonego postępowania sądowego dotyczącego zarzutów podniesionych w skardze, wyniki dotychczasowego postępowania Rzecznika są rejestrowane bez dalszych czynności.
8. Skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące stosunku pracy między instytucjami i organami Wspólnot a ich urzędnikami lub innymi pracownikami są dopuszczalne jedynie wówczas, gdy zainteresowany wyczerpał możliwości składania zażaleń i skarg przewidziane w wewnętrznych przepisach administracyjnych, w szczególności procedury określone w art. 90 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego oraz gdy upłynął termin udzielenia odpowiedzi przez organ lub instytucję.
9. Rzecznik Praw Obywatelskich niezwłocznie informuje skarżącego o działaniach podjętych w związku ze skargą.

Artykuł 3

1. Rzecznik Praw Obywatelskich z inicjatywy własnej lub w wyniku skargi wszczyna wszelkie dochodzenia, które uzna za uzasadnione, w celu wyjaśnienia jakichkolwiek podejrzeń o niewłaściwe administrowanie w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje o dochodzeniu zainteresowaną instytucję lub organ, które mogą przekazywać mu wszelkie użyteczne uwagi.
2. Instytucje i organy Wspólnoty zobowiązane są dostarczyć Rzecznikowi Praw Obywatelskich wszelkie informacje, których od nich żądał, oraz umożliwić mu dostęp do odpowiednich akt. Dostęp do dokumentów lub informacji niejawnych, w szczególności do dokumentów sensorywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, następuje zgodnie z zasadami bezpieczeństwa zainteresowanej instytucji lub zainteresowanego organu Wspólnoty.

Zgodnie z poprzednim akapitem instytucje lub organy przekazujące niejawne informacje lub dokumenty powiadają Rzecznika Praw Obywatelskich o takim utajeniu.

Do celów realizacji przepisów określonych w akapicie pierwszym Rzecznik Praw Obywatelskich uzgadnia wcześniej z zainteresowaną instytucją lub zainteresowanym organem warunki postępowania z dokumentami lub informacjami niejawnymi lub z innymi dokumentami objętymi obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

Instytucje i organy wspólnotowe udostępniają dokumenty pochodzące z państw członkowskich, opatrzone na podstawie przepisów ustawowych lub wykonawczych klauzulą tajności, wyłącznie za uprzednią zgodą tego państwa.

Inne dokumenty pochodzące z państw członkowskich są udostępniane przez instytucje i organy wspólnotowe po poinformowaniu państwa członkowskiego.

W obu przypadkach, zgodnie z art. 4, Rzecznik Praw Obywatelskich nie może ujawniać treści tych dokumentów.

Urzędnicy oraz inni pracownicy instytucji i organów wspólnotowych są zobowiązani do składania zeznań na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich. Są wówczas związani odpowiednimi postanowieniami regulaminu pracowniczego, w szczególności tajemnicą służbową.

3. Na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich złożony za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw państw członkowskich przy Wspólnotach Europejskich organy państw członkowskich są zobowiązane do dostarczania mu wszelkich informacji, które mogą posłużyć do wyjaśnienia przypadków niewłaściwego administrowania w instytucjach lub organach wspólnotowych, chyba że informacje te objęte są przepisami ustawowymi lub wykonawczymi dotyczącymi zachowania tajemnicy lub zakazującymi ich przekazywania. Jednakże w ostatnim przypadku zainteresowane państwo członkowskie może zezwolić Rzecznikowi na zapoznanie się z treścią tych informacji, pod warunkiem że zobowiąże się on do nieujawniania ich treści.

4. W przypadku gdy pomoc, której żądał Rzecznik Praw Obywatelskich, nie zostanie mu udzielona, informuje on Parlament Europejski, który podejmuje odpowiednie środki.

5. W miarę możliwości Rzecznik Praw Obywatelskich poszukuje wspólnie z zainteresowaną instytucją lub organem rozwiązania pozwalającego na wyeliminowanie niewłaściwego administrowania i na pozytywne rozstrzygnięcie skargi.

6. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich ujawni przypadek niewłaściwego administrowania, przedkłada on zainteresowanej instytucji lub organowi projekty zaleceń. Instytucja lub organ w terminie trzech miesięcy przekazuje Rzecznikowi szczegółową opinię.

7. Rzecznik Praw Obywatelskich przekazuje następnie sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz zainteresowanej instytucji lub organowi. Sprawozdanie może zawierać zalecenia. Osoba, która złożyła skargę, jest informowana przez Rzecznika o wynikach dochodzenia, o opinii wyrażonej przez zainteresowaną instytucję lub organ, jak również o ewentualnych zaleceniach Rzecznika.

8. Na zakończenie każdej sesji rocznej Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie dotyczące wyników jego dochodzeń.

Artykuł 4

1. Rzecznik Praw Obywatelskich oraz jego personel, do których stosuje się art. 287 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 194 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, są zobowiązani do nierozpowszechniania informacji i dokumentów, z którymi zapoznali się w ramach przeprowadzanych dochodzeń. Osoby te są zobowiązane w szczególności nie ujawniać żadnych dokumentów ani informacji niejawnych dostarczonych Rzecznikowi Praw Obywatelskich, w szczególności dokumentów sensytywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ani dokumentów, które wchodzą w zakres zastosowania przepisów wspólnotowych dotyczących ochrony danych osobowych, ani też żadnych informacji, które mogłyby zaszkodzić skarżącemu lub każdej innej zainteresowanej osobie, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli w ramach prowadzonego dochodzenia Rzecznik Praw Obywatelskich powziął wiadomość o faktach, które jego zdaniem mogą pociągać za sobą odpowiedzialność karną, natychmiast informuje o tym, za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw Państw Członkowskich przy Wspólnotach Europejskich, właściwe organy krajowe, jak również w przypadku, gdy należy to do jego kompetencji, właściwą instytucję, służbę lub właściwy organ Wspólnoty odpowiedzialny za zwalczanie nadużyć finansowych; w stosownym przypadku Rzecznik Praw Obywatelskich powiadamia również instytucję wspólnotową lub organ wspólnotowy, sprawujące władzę zwierzchnią nad urzędnikiem lub pracownikiem, którego dotyczy dana sprawa. Mogą one zastosować art. 18 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Rzecznik Praw Obywatelskich może także poinformować zainteresowaną instytucję lub organ wspólnotowy o niewłaściwym z punktu widzenia dyscyplinarnego postępowaniu jednego z podlegających im urzędników lub pracowników.

Artykuł 4a

Rzecznik Praw Obywatelskich i jego personel zajmują się wnioskami o publiczny dostęp do dokumentów innych niż te, o których mowa w art. 4 ust. 1, na warunkach i w granicach określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001.

Artykuł 5

1. Rzecznik Praw Obywatelskich może współpracować z podobnymi organami istniejącymi w niektórych państwach członkowskich, w poszanowaniu odpowiednich przepisów prawa krajowego, o ile może się to przyczynić do zwiększenia skuteczności jego dochodzeń oraz do zapewnienia lepszej ochrony praw i interesów osób składających skargi. Rzecznik nie może żądać tą drogą dokumentów, do których nie miałby dostępu na mocy art. 3.

2. W ramach swojego zakresu obowiązków określonego w art. 195 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w art. 107d Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz unikając powielania działań innych instytucji lub organów, Rzecznik Praw Obywatelskich może – na tych samych warunkach – współpracować z instytucjami i organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za promowanie i ochronę praw podstawowych.

Artykuł 6

1. Rzecznik Praw Obywatelskich jest mianowany po każdych wyborach do Parlamentu Europejskiego, na okres jego kadencji. Rzecznik Praw Obywatelskich może być mianowany ponownie.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich jest wybierany spośród osób, które są obywatelami Unii, korzystają z pełni praw cywilnych i politycznych, dają pełne gwarancje niezależności oraz spełniają warunki wymagane w kraju ich pochodzenia do sprawowania najwyższych stanowisk sądowych lub posiadają doświadczenie i uznane kompetencje do sprawowania urzędu Rzecznika Praw Obywatelskich.

Artykuł 7

1. Rzecznik Praw Obywatelskich kończy sprawowanie swoich funkcji wraz z upływem swojej kadencji, a także z powodu rezygnacji lub odwołania.

2. Z wyjątkiem odwołania go z urzędu Rzecznik Praw Obywatelskich pełni swoje obowiązki do momentu wyznaczenia jego następcy.

3. W przypadku wcześniejszego zakończenia wykonywania funkcji przez Rzecznika Praw Obywatelskich następcą zostaje mianowany w terminie trzech miesięcy od momentu wystąpienia wakat, na okres pozostający do zakończenia kadencji Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 8

Rzecznik Praw Obywatelskich, który przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia, może zostać odwołany przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na żądanie Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 9

1. Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje funkcje w sposób w pełni niezależny, w interesie ogólnym Wspólnot i obywateli Unii. W wykonywaniu swoich funkcji Rzecznik nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu lub innego organu oraz wstrzymuje się od wszelkich działań sprzecznych z charakterem jego funkcji.

2. Przy obejmowaniu funkcji Rzecznik Praw Obywatelskich uroczyście zobowiązuje się przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do całkowicie niezależnego i bezstronnego sprawowania swoich funkcji oraz do przestrzegania w trakcie kadencji i po jej zakończeniu zobowiązań, które z nich wynikają, a w szczególności obowiązku uczciwości i roztropności przy przyjmowaniu niektórych funkcji lub korzyści po zakończeniu mandatu.

Artykuł 10

1. Podczas swojej kadencji Rzecznik Praw Obywatelskich nie może sprawować żadnych innych funkcji politycznych lub administracyjnych oraz prowadzić żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej.

2. W kwestiach wynagrodzenia, dodatków i emerytury Rzecznik Praw Obywatelskich ma ten sam status co sędzia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

3. Artykuły 12–15 i art. 18 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich stosują się także do Rzecznika Praw Obywatelskich oraz urzędników i pracowników jego sekretariatu.

Artykuł 11

1. Rzecznik Praw Obywatelskich wspomagany jest przez sekretariat. Rzecznik Praw Obywatelskich mianuje osobę odpowiedzialną za sekretariat.

2. Urzędnicy i pracownicy sekretariatu Rzecznika Praw Obywatelskich podlegają regulaminom i przepisom stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich. Ich liczba jest ustalana co rok w ramach procedury budżetowej.

3. Wyznaczeni do pracy w sekretariacie Rzecznika Praw Obywatelskich urzędnicy Wspólnot Europejskich oraz państw członkowskich zostają oddelegowani w interesie służbowym, z gwarancją powrotu do macierzystej instytucji.

4. W kwestiach związanych z personelem Rzecznik Praw Obywatelskich ma ten sam status co instytucje w rozumieniu art. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Artykuł 12

(skreślony)

Artykuł 13

Siedzibą Rzecznika Praw Obywatelskich jest siedziba Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 14

Rzecznik Praw Obywatelskich przyjmuje przepisy wykonawcze do niniejszej decyzji.

Artykuł 15

Pierwszy Rzecznik Praw Obywatelskich po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej zostaje mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji Parlamentu.

Artykuł 16

(skreślony)

Artykuł 17

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

B. Decyzja Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich ustanawiająca przepisy wykonawcze ⁽¹⁾

Artykuł 1

Definicje

W niniejszych przepisach wykonawczych termin:

- a) „instytucja, której dotyczy skarga” oznacza instytucję lub organ wspólnotowy, który jest przedmiotem skargi lub dochodzenia podjętego z inicjatywy Rzecznika;
- b) „Statut” oznacza przepisy i ogólne warunki wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich.
- c) w odniesieniu do dokumentów i informacji „poufne” oznacza „nie ujawniać”.

Artykuł 2

Przyjmowanie skarg

- 2.1. Skargi są identyfikowane, rejestrowane i numerowane w chwili ich przyjęcia.
- 2.2. Skarżącemu wysyła się potwierdzenie przyjęcia skargi wraz z oznaczeniem numeru rejestracyjnego skargi i urzędnika zajmującego się sprawą.
- 2.3. Petycja przekazana Rzecznikowi Praw Obywatelskich przez Parlament Europejski za zgodą wnioskodawcy traktowana jest jako skarga.
- 2.4. W uzasadnionych przypadkach i za zgodą skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich może przekazać skargę Parlamentowi Europejskiemu w celu jej rozpatrzenia jako petycji.
- 2.5. W uzasadnionych przypadkach i za zgodą skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich może przekazać skargę innym właściwym organom.

⁽¹⁾ Przyjęta dnia 8 lipca 2002 r. i zmieniona decyzjami Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 5 kwietnia 2004 r. i 3 grudnia 2008 r.

Artykuł 3

Dopuszczalność skarg

3.1. Na podstawie kryteriów określonych w Traktacie i Statucie Rzecznik Praw Obywatelskich ustala, czy skarga wchodzi w zakres jego kompetencji i jeśli tak, to czy jest dopuszczalna; przed podjęciem decyzji Rzecznik może zażądać od skarżącego dostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów.

3.2. Jeśli skarga nie wchodzi w zakres kompetencji Rzecznika lub nie została zakwalifikowana jako dopuszczalna, Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę. Informuje on skarżącego o swojej decyzji wraz z uzasadnieniem. Rzecznik może poradzić skarżącemu zwrócenie się do innych organów.

Artykuł 4

Dochodzenie w sprawie dopuszczalnych skarg

4.1. Rzecznik Praw Obywatelskich podejmuje decyzję, czy istnieją dostateczne podstawy uzasadniające podjęcie dochodzenia w sprawie dopuszczalnej skargi.

4.2. W razie braku dostatecznych podstaw uzasadniających wszczęcie dochodzenia Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę i informuje o tym fakcie skarżącego. Rzecznik może również powiadomić o sprawie zainteresowaną instytucję.

4.3. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że istnieją dostateczne podstawy uzasadniające wszczęcie dochodzenia, informuje o tym skarżącego i instytucję, której skarga dotyczy. Rzecznik przekazuje instytucji kopię skargi i wzywa ją do złożenia opinii w określonym terminie, który na ogół wynosi maksymalnie trzy miesiące. Wezwanie skierowane do instytucji może określać, które aspekty skargi lub zagadnienia powinny zostać omówione w opinii.

4.4. Opinia nie powinna zawierać żadnych informacji ani dokumentów, które instytucja uznała za poufne.

4.5. Instytucja, której dotyczy skarga, może zażądać ujawnienia niektórych części swojej opinii jedynie skarżącemu. Instytucja dokona wyraźnego oznaczenia części, o których mowa powyżej, i przedstawi uzasadnienie swojego żądania.

4.6. Rzecznik Praw Obywatelskich wysyła opinię instytucji do skarżącego. Skarżący ma możliwość zgłosić Rzecznikowi swoje uwagi w określonym terminie, który na ogół wynosi maksymalnie jeden miesiąc.

4.7. Jeżeli Rzecznik uzna to za stosowne, przeprowadzi dalsze dochodzenie. Punkty 4.3–4.6 dotyczą dalszych dochodzeń, biorąc pod uwagę, że okres czasu na udzielenie odpowiedzi przez instytucję, której dotyczy skarga, zwykle wynosi miesiąc.

4.8. W stosownym przypadku Rzecznik może skorzystać z uproszczonego postępowania w celu uzyskania szybkiego rozwiązania.

4.9. Wraz z zakończeniem dochodzeń Rzecznik zamyka sprawę, wydając decyzję z uzasadnieniem, informując przy tym skarżącego i instytucję, której skarga dotyczy.

Artykuł 5

Uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia

5.1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w Statucie Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od instytucji i organów wspólnotowych oraz organów państw członkowskich dostarczenia w stosownym terminie informacji lub dokumentów na potrzeby prowadzonego dochodzenia. Wszelkie informacje lub dokumenty uznane przez nie za poufne powinny być wyraźnie oznaczone.

5.2. Rzecznik Praw Obywatelskich może dokonać kontroli akt instytucji, której skarga dotyczy. Instytucja, której dotyczy skarga, dokona jasnego oznaczenia dokumentów w aktach, które uważa za poufne. Rzecznik może zrobić kopie całych akt lub określonych dokumentów w nich zawartych. Rzecznik informuje skarżącego o przeprowadzeniu kontroli.

5.3. Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od urzędników lub innych pracowników instytucji lub organów wspólnotowych złożenia zeznań na warunkach określonych w Statucie. Rzecznik może podjąć decyzję o utajnieniu procedury składania dowodów.

5.4. Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od instytucji i organów wspólnotowych poczynienia przygotowań dla celów przeprowadzania przez niego dochodzenia na miejscu.

5.5. Rzecznik Praw Obywatelskich może zlecić wykonanie badań lub ekspertyz, które uważa za niezbędne dla powodzenia prowadzonego dochodzenia.

Artykuł 6

Rozwiązania polubowne

6.1. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich znajdzie dowody niewłaściwego administrowania, we współpracy z instytucją, której skarga dotyczy, podejmie on jak najszerzej zakrojone działania mające na celu znalezienie polubownego rozwiązania eliminującego niewłaściwe administrowanie i satysfakcjonujące skarżącego.

6.2. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że współpraca z instytucją, której dotyczy skarga, była skuteczna, zamyka sprawę, podejmując decyzję z uzasadnieniem. O podjętej decyzji informuje skarżącego i instytucję, której dotyczy skarga.

6.3. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że polubowne rozwiązanie sprawy jest niemożliwe lub że próby znalezienia polubownego rozwiązania są nieskuteczne, wówczas albo zamyka sprawę, podejmując decyzję z uzasadnieniem, która może zawierać krytyczną uwagę, albo sporządza sprawozdanie zawierające zalecenia wstępne.

Artykuł 7

Uwagi krytyczne

7.1. Rzecznik Praw Obywatelskich udziela krytycznej uwagi, jeśli uzna, że:

- a) instytucja, której skarga dotyczy, nie jest już w stanie dłużej wyeliminować zaistniałego przypadku niewłaściwego administrowania; oraz
- b) przypadek niewłaściwego administrowania nie ma skutków o charakterze ogólnym.

7.2. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę z uwagą krytyczną, informuje o tym skarżącego i instytucję, której dotyczy skarga.

Artykuł 8

Sprawozdania i zalecenia

8.1. Rzecznik Praw Obywatelskich sporządza sprawozdanie z zaleceniami wstępnymi dla instytucji, której dotyczy skarga, jeśli uzna, że:

- a) instytucja, której dotyczy skarga, może wyeliminować zaistniały przypadek niewłaściwego administrowania; albo
- b) przypadek niewłaściwego administrowania powoduje skutki o charakterze ogólnym.

8.2. Rzecznik Praw Obywatelskich wysyła egzemplarz swojego sprawozdania oraz zalecenia wstępne do instytucji, której dotyczy skarga oraz do skarżącego.

8.3. Instytucja, której dotyczy skarga, przekazuje Rzecznikowi Praw Obywatelskich szczegółową opinię w terminie trzech miesięcy. Opinia ta może zawierać akceptację decyzji Rzecznika oraz określać środki podjęte w celu wdrożenia zaleceń wstępnych.

8.4. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że szczegółowa opinia nie jest satysfakcjonująca, może sporządzić specjalne sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego w związku ze stwierdzonym przypadkiem niewłaściwego administrowania. Sprawozdanie może zawierać zalecenia. Rzecznik wysyła egzemplarz sprawozdania instytucji, której dotyczy skarga, oraz skarżącemu.

Artykuł 9

Dochodzenie z własnej inicjatywy

9.1. Rzecznik Praw Obywatelskich może zdecydować o podjęciu dochodzenia z własnej inicjatywy.

9.2. Uprawnienia Rzecznika w związku z prowadzonym z własnej inicjatywy dochodzeniem są takie same, jak w przypadku dochodzenia podjętego na skutek wniesienia skargi.

9.3. Procedura stosowana w trakcie dochodzenia podjętego w wyniku wniesienia skargi jest analogicznie stosowana w trakcie dochodzenia podjętego przez Rzecznika z własnej inicjatywy.

Artykuł 10

Kwestie proceduralne

10.1. Na wniosek skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich zobowiązany jest do zakwalifikowania skargi jako poufnej. Jeśli Rzecznik uważa, że konieczna jest ochrona interesów skarżącego lub strony trzeciej, może on z własnej inicjatywy zakwalifikować skargę jako poufną.

10.2. Jeśli Rzecznik uzna to za stosowne, może podjąć działania umożliwiające rozpatrzenie danej skargi w pierwszeństwie przed innymi.

10.3. W przypadku wszczęcia postępowania sądowego dotyczącego sprawy będącej przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez Rzecznika Rzecznik zamyka sprawę. Dotychczasowe wyniki dochodzenia zostają złożone do akt i nie podejmuje się żadnych dalszych działań.

10.4. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje właściwe władze krajowe i, odpowiednio, instytucję lub organ wspólnotowy o wszelkich sprawach podlegających prawu karnemu, o jakich dowiedział się w trakcie prowadzonego dochodzenia. Rzecznik Praw Obywatelskich może ponadto poinformować instytucję lub organ wspólnotowy o faktach, które jego zdaniem mogą uzasadniać wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Artykuł 11

Sprawozdania składane Parlamentowi Europejskiemu

11.1. Rzecznik Praw Obywatelskich składa Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie z ogółu swojej działalności, zawierające także wyniki prowadzonych przez siebie dochodzeń.

11.2. Oprócz sprawozdań specjalnych, o których mowa w art. 8.4 powyżej, Rzecznik Praw Obywatelskich może także przedstawić Parlamentowi Europejskiemu inne specjalne sprawozdania, jeśli jego zdaniem prowadzą one do wypełnienia obowiązków Rzecznika określonych w Traktatach i Statucie.

11.3. Sprawozdanie roczne i sprawozdania specjalne Rzecznika Praw Obywatelskich mogą zawierać zalecenia, które jego zdaniem przyczyniają się do wypełnienia obowiązków Rzecznika określonych w Traktatach i Statucie.

Artykuł 12

Współpraca z rzecznikami praw obywatelskich i podobnymi instytucjami w państwach członkowskich

Rzecznik Praw Obywatelskich może współpracować z rzecznikami praw obywatelskich i innymi podobnymi instytucjami w państwach członkowskich w celu zwiększenia skuteczności zarówno prowadzonego przez siebie dochodzenia, jak i postępowania prowadzanego przez rzeczników praw obywatelskich i podobne instytucje w państwach członkowskich oraz w celu skuteczniejszego zabezpieczenia praw i interesów zgodnie z prawem Unii Europejskiej i Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 13

Prawo skarżącego do wglądu w akta

13.1. Z zastrzeżeniem postanowień art. 13.3 skarżący jest uprawniony do wglądu w akta Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące jego skargi.

13.2. Skarżący może na miejscu skorzystać z prawa wglądu w akta. Może on zażądać od Rzecznika dostarczenia kopii całych akt lub określonych dokumentów z akt.

13.3. Skarżący nie będzie miał dostępu do:

- a) dokumentów lub informacji uzyskanych na mocy art. 5.1 lub 5.2 powyżej, które zostały przekazane Rzecznikowi jako poufne;
- b) dowodów udzielonych w poufności zgodnie z art. 5.3 powyżej.

Artykuł 14

Publiczny dostęp do dokumentów przechowywanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich

14.1. Do dokumentów niezwiązanych z dochodzeniami przechowywanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich zagwarantowany jest publiczny dostęp z zastrzeżeniem takich samych warunków i ograniczeń, jak określone w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾ w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej.

14.2. Do dokumentów związanych z dochodzeniami może być zapewniony publiczny dostęp, pod warunkiem że skarga nie została zakwalifikowana jako poufna na żądanie skarżącego lub przez Rzecznika na podstawie art. 10.1 powyżej. Dostęp nie zostanie udzielony do:

- a) dokumentów lub informacji uzyskanych na mocy art. 5.1 lub 5.2 powyżej, które zostały przekazane Rzecznikowi jako poufne;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego oraz Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej (Dz.U. L 145 z 31.05.2001, s. 43).

- b) dowodów złożonych w poufności zgodnie z art. 5.3 powyżej;
- c) tych części opinii i odpowiedzi odnoszących się do dalszych dochodzeń, które zgodnie z art. 4.5 powyżej, na żądanie instytucji, której sprawa dotyczy, powinny zostać ujawnione jedynie skarżącemu. Wnioskodawca zostanie powiadomiony o podstawie żądania wysuniętego przez instytucję, której sprawa dotyczy;
- d) dokumentu, którego ujawnienie zagroziłoby rzetelności prowadzonego dochodzenia.

14.3. Wnioski o dostęp do dokumentów należy składać w formie pisemnej (listownie, faksem lub pocztą elektroniczną) z dostatecznie precyzyjnymi informacjami umożliwiającymi identyfikację dokumentów.

14.4. Dostęp udzielany jest na miejscu lub poprzez dostarczenie kopii. Rzecznik Praw Obywatelskich może naliczyć uzasadnione opłaty za dostarczenie kopii. Metoda naliczania opłat jest objaśniona.

14.5. Decyzje dotyczące wniosków o udzielenie publicznego dostępu należy podjąć w terminie 15 dni roboczych, licząc od dnia ich wpływu. W wyjątkowych sytuacjach ten okres czasu może być przedłużony o 15 dni roboczych; wnioskodawca jest powiadamiany z wyprzedzeniem o fakcie przedłużenia ze szczegółowym podaniem przyczyn.

14.6. W przypadku odmownego rozpatrzenia wniosku o dostęp do dokumentu – w całości lub w części – należy podać uzasadnienie odmowy.

Artykuł 15

Ustalenia odnoszące się do języków

15.1. Skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich można składać w dowolnym z języków Traktatu. Rzecznik nie ma obowiązku rozpatrywania skarg złożonych w innych językach.

15.2. Dochodzenie jest prowadzone przez Rzecznika w jednym języku Traktatu; w przypadku skargi – w języku, w którym jest złożona.

15.3. Rzecznik Praw Obywatelskich określa, które dokumenty mają być sporządzone w języku, w którym prowadzone jest postępowanie.

Artykuł 16

Publikowanie sprawozdań

16.1. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zamieszcza w Dzienniku Urzędowym zawiadomienie o przyjęciu sprawozdania rocznego i sprawozdań specjalnych oraz wskazuje, w jaki sposób każda zainteresowana osoba może uzyskać dostęp do pełnej wersji tekstu dokumentu.

16.2. Wszelkie sprawozdania oraz streszczenia decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących skarg poufnych są publikowane w formie uniemożliwiającej identyfikację tożsamości skarżącego.

Artykuł 17

Wejście decyzji w życie

17.1. Przepisy wykonawcze przyjęte dnia 16 października 1997 r. tracą moc.

17.2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

17.3. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego zostanie poinformowany o przyjęciu niniejszej decyzji. Stosowne zawiadomienie zostanie także opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

ZAŁĄCZNIK XII

DOCHODZENIA WEWNĘTRZNE W ZAKRESIE WALKI Z PRZESTĘPCZOŚCIĄ FINANSOWĄ, KORUPCJĄ ORAZ WSZELKĄ NIELEGALNĄ DZIAŁALNOŚCIĄ SZKODLIWĄ DLA INTERESÓW WSPÓLNOT

Decyzja Parlamentu Europejskiego dotycząca warunków oraz trybu prowadzenia dochodzeń wewnętrznych w zakresie walki z przestępstwami finansowymi, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot ⁽¹⁾

PARLAMENT EUROPEJSKI,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 199,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, w szczególności art. 25,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności art. 112,

uwzględniając Regulamin, w szczególności art. 186 lit. c) ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, jak również rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999 Rady ⁽⁴⁾ dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych, przewidują, że Urząd otwiera i prowadzi dochodzenia administracyjne w ramach instytucji, organów i organizacji utworzonych Traktatami WE i Euratom lub na ich podstawie;

W zakresie odpowiedzialności Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych ustanowionego przez Komisję wchodzi, oprócz ochrony interesów finansowych, ogół działań związanych z ochroną interesów wspólnotowych przed nieprawidłowymi zachowaniami, które mogłyby zostać objęte postępowaniem administracyjnym lub karnym;

Należy zwiększyć zasięg oraz skuteczność walki z przestępstwami finansowymi poprzez korzystanie z istniejących doświadczeń w dziedzinie dochodzeń administracyjnych;

W konsekwencji wszystkie instytucje, organy oraz organizacje, na podstawie swojej autonomii administracyjnej, powinny powierzyć Urzędowi prowadzenie wewnętrznych dochodzeń administracyjnych, mających na celu wykrycie poważnych uchybień związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych, które mogą stanowić naruszenie obowiązków urzędników lub innych pracowników Wspólnot, określonych w art. 11, art. 12 akapit drugi i trzeci, w art. 13, 14, 16 oraz w art. 17 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz przepisów stosujących się do pozostałych pracowników Wspólnot Europejskich (dalej określanych jako statut), szkodliwe dla interesów Wspólnot i podlegające postępowaniu dyscyplinarnemu lub w określonych przypadkach postępowaniu karnemu albo wykrycie poważnych uchybień, o których mowa w art. 22 statutu, lub naruszenia analogicznych obowiązków przez posłów lub pracowników Parlamentu Europejskiego, którzy nie podlegają przepisom statutu;

Dochodzenia muszą być prowadzone z poszanowaniem odpowiednich postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, a w szczególności protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów, tekstów przyjętych na ich podstawie i statutu;

Dochodzenia muszą być prowadzone we wszystkich instytucjach, organach oraz organizacjach wspólnotowych na jednakowych warunkach, a powierzenie tego zadania Urzędowi nie narusza kompetencji własnych instytucji, organów i organizacji ani nie ogranicza ochrony prawnej osób, których te dochodzenia dotyczą;

W oczekiwaniu na zmianę statutu powinny zostać ustalone praktyczne zasady, według których członkowie instytucji i organów, osoby kierujące nimi, jak i ich urzędnicy oraz inni pracownicy, udzielą pomocy w celu umożliwienia prawidłowego przebiegu dochodzeń wewnętrznych,

⁽¹⁾ Przyjęta dnia 18 listopada 1999 r.

⁽²⁾ Obecnie art. 215 lit. c).

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 8.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Obowiązek współpracy z Urzędem

Sekretarz Generalny, poszczególne działy, jak również każdy urzędnik lub inny pracownik Parlamentu Europejskiego są zobowiązani do ścisłej współpracy z pracownikami Urzędu oraz do udzielenia wszelkiej pomocy niezbędnej do przeprowadzenia dochodzenia. W tym celu udzielają oni pracownikom Urzędu wszelkich przydatnych informacji i wyjaśnień.

Z zastrzeżeniem odpowiednich postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, szczególnie protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów, jak również przepisów przyjętych na ich podstawie, posłowie w pełni współpracują z Urzędem.

Artykuł 2

Obowiązek informowania

Każdy urzędnik lub inny pracownik Parlamentu Europejskiego, który powziął wiadomość o okolicznościach wskazujących na fakt dopuszczenia się przestępstwa finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innego nielegalnego działania na szkodę interesów Wspólnot lub też o poważnych uchybieniach w wykonywaniu obowiązków służbowych, mogących stanowić naruszenie obowiązków urzędników i innych pracowników Wspólnot lub też pracowników, którzy nie podlegają regulaminowi, zagrożonych postępowaniem dyscyplinarnym, a w niektórych przypadkach karnym, niezwłocznie informuje o tym swojego przełożonego lub dyrektora generalnego, albo, jeżeli uzna to za właściwe, Sekretarza Generalnego lub bezpośrednio Urząd, w przypadku gdy uchybienie dotyczy urzędnika, innego pracownika, lub pracownika niepodlegającego regulaminowi, lub Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, w przypadku gdy uchybienia dopuścił się poseł.

Przewodniczący, Sekretarz Generalny, dyrektorzy generalni oraz kierownicy działów Parlamentu Europejskiego niezwłocznie przekazują do Urzędu wszelkie znane im dowody wskazujące na zaistnienie nieprawidłowości, o których mowa w akapicie pierwszym.

Urzednicy i inni pracownicy Parlamentu Europejskiego nie mogą być w żadnym wypadku przedmiotem niesprawiedliwego lub dyskryminującego traktowania z powodu ujawnienia informacji, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim.

Posłowie, którzy powzięli wiadomość o okolicznościach, o których mowa w akapicie pierwszym, informują o tym Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego lub, jeżeli uznają to za właściwe, bezpośrednio Urząd.

Niniejszy artykuł stosuje się z zastrzeżeniem wymogów zachowania poufności, przewidzianych w przepisach prawnych lub w Regulaminie Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 3

Pomoc biura ochrony

Na wniosek dyrektora Urzędu biuro ochrony Parlamentu Europejskiego udziela pracownikom Urzędu pomocy w prowadzeniu dochodzeń.

Artykuł 4

Immunitet oraz prawo do odmowy zeznań

Zasady odnoszące się do immunitetu parlamentarnego oraz do prawa posłów do odmowy zeznań pozostają niezmiennione.

Artykuł 5

Informowanie zainteresowanego

W przypadku zaistnienia prawdopodobieństwa osobistego udziału posła, urzędnika lub innego pracownika w danej sprawie zainteresowany powinien zostać natychmiast poinformowany o tym fakcie, o ile nie wywoła to negatywnych konsekwencji dla dochodzenia. Jednakże po zakończeniu dochodzenia w żadnym wypadku nie mogą być sporządzane wnioski wymieniające z nazwiska posła, urzędnika lub innego pracownika Parlamentu Europejskiego, bez umożliwienia mu uprzedniego złożenia wyjaśnień na temat wszystkich dotyczących go faktów.

W przypadkach gdy dla dobra dochodzenia wymagane jest zachowanie całkowitej tajemnicy oraz przeprowadzenie śledztwa należącego do kompetencji organów krajowych, obowiązek umożliwienia posłowi, urzędnikowi lub innemu pracownikowi Parlamentu Europejskiego złożenia wyjaśnień może zostać przesunięty w czasie, za zgodą Przewodniczącego, jeżeli chodzi o posła, lub za zgodą Sekretarza Generalnego, jeżeli chodzi o urzędnika lub innego pracownika.

*Artykuł 6***Informacja o umorzeniu dochodzenia**

Jeżeli po zakończeniu dochodzenia wewnętrznego podejrzanemu o udział w sprawie posłowi, urzędnikowi lub innemu pracownikowi Parlamentu Europejskiego nie zostanie postawiony żaden zarzut, dotyczące go dochodzenie wewnętrzne umarza się na mocy decyzji dyrektora Urzędu, który informuje o niej zainteresowanego na piśmie.

*Artykuł 7***Uchylenie immunitetu**

Wszelkie wnioski krajowych organów policyjnych lub sądowych, dotyczące uchylenia immunitetu sądowego urzędnika lub innego pracownika Parlamentu Europejskiego w związku z ewentualnymi przypadkami popełnienia przestępstwa finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innej nielegalnej działalności, są przekazywane dyrektorowi Urzędu w celu uzyskania opinii. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu dotyczy posła do Parlamentu Europejskiego, Urząd zostaje o tym poinformowany.

*Artykuł 8***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia przez Parlament Europejski.

ZAŁĄCZNIK XIII

POROZUMIENIE POMIĘDZY PARLAMENTEM EUROPEJSKIM I KOMISJĄ W SPRAWIE PROCEDUR WPROWADZANIA W ŻYCIĘ DECYZJI RADY 1999/468/WE USTANAWIAJĄCEJ WARUNKI WYKONYWANIA UPRAWNIENÍ WYKONAWCZYCH PRZYZNANYCH KOMISJI, ZMIENIONEJ DECYZJĄ 2006/512/WE**Informowanie Parlamentu Europejskiego**

1. Na mocy art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ⁽¹⁾ Komisja regularnie informuje Parlament Europejski o działaniach komitetów ⁽²⁾ w sposób zapewniający przejrzysty i skuteczny obieg dokumentów i pozwalający zidentyfikować przekazane informacje oraz poszczególne etapy procedury. W tym celu Parlament otrzymuje w tym samym czasie i na tych samych warunkach co członkowie komitetów projekty porządków obrad komitetów propozycje środków wykonawczych przedłożone tym komitetom na mocy aktów podstawowych przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu, wyniki głosowań, streszczenia sprawozdań z posiedzeń oraz wykazy organów, do których należą członkowie komitetów, wyznaczeni przez państwa członkowskie.

Rejestr

2. Komisja utworzy rejestr zawierający wszystkie dokumenty przekazane Parlamentowi Europejskiemu ⁽³⁾. Parlament Europejski będzie posiadał bezpośredni dostęp do tego rejestru. Zgodnie z art. 7 ust. 5 decyzji 1999/468/WE dane bibliograficzne wszystkich dokumentów przesłanych do Parlamentu Europejskiego zostaną udostępnione publicznie.

3. Zgodnie ze zobowiązaniami pojętymi przez Komisję w jej oświadczeniu dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ⁽⁴⁾ oraz po dokonaniu stosownych ustaleń technicznych rejestr przewidziany w ust. 2 umożliwi w szczególności:

- jednoznaczną identyfikację dokumentów podlegających tej samej procedurze i wszelkich zmian środka wykonawczego na poszczególnych etapach procedury,
- wskazanie etapu procedury oraz harmonogramu,
- jednoznaczne rozróżnienie między projektami środków otrzymanymi przez Parlament Europejski w tym samym czasie co członkowie komitetów zgodnie z prawem do informacji a ostatecznym projektem po wydaniu przez dany komitet opinii, który jest przekazywany Parlamentowi Europejskiemu,
- jednoznaczną identyfikację wszelkich zmian w stosunku do dokumentów przekazanych już Parlamentowi Europejskiemu.

4. Kiedy po okresie przejściowym rozpoczynającym się wraz z wejściem w życie niniejszego porozumienia Parlament Europejski i Komisja stwierdzą, że system funkcjonuje w sposób zadowalający, przekazywanie dokumentów Parlamentowi Europejskiemu odbywać się będzie w formie elektronicznego powiadomienia z podaniem łącza do rejestru, o którym mowa w ust. 2. Decyzja ta winna zostać podjęta w formie wymiany pism między przewodniczącymi obydwu instytucji. W okresie przejściowym dokumenty będą przekazywane Parlamentowi Europejskiemu jako załączniki do korespondencji elektronicznej.

5. Ponadto Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi Europejskiemu, dla celów informacyjnych i na wniosek przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, projektów szczególnych środków mających na celu wykonanie aktów podstawowych, które, pomimo że nie zostały przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, mają szczególne znaczenie dla Parlamentu Europejskiego. Środki te zostają wprowadzone do rejestru, o którym mowa w ust. 2, z jednoczesnym powiadomieniem o tym fakcie Parlamentu Europejskiego.

6. Poza wnioskami z posiedzeń, o których mowa w ust. 1, Parlament Europejski może żądać dostępu do protokołów posiedzeń komitetów ⁽⁵⁾. Komisja rozpatrzy każdy wniosek indywidualnie zgodnie z zasadami zachowania poufności określonymi w załączniku 1 do porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

⁽²⁾ Do celów niniejszego porozumienia termin „komitet” oznacza komitety ustanowione zgodnie z decyzją 1999/468/WE, chyba że wyraźnie zaznaczono, iż chodzi o inną komisję.

⁽³⁾ Planowanym terminem utworzenia rejestru jest 31 marca 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 171 z 22.7.2006, s. 21.

⁽⁵⁾ Zob. wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie T-188/97 Rothmans przeciwko Komisji [1999] ECR, s. II-2463.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, s. 123.

Dokumenty poufne

7. Dokumenty poufne będą przetwarzane zgodnie z wewnętrznymi procedurami administracyjnymi sporządzonymi przez każdą instytucję w celu zapewnienia niezbędnych gwarancji.

Rezolucje Parlamentu Europejskiego na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE

8. Na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE Parlament Europejski może oświadczyć w uzasadnionej rezolucji, że projekt środków wykonawczych do aktu podstawowego, przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w tym akcie podstawowym.

9. Parlament Europejski przyjmuje takie rezolucje zgodnie ze swoim Regulaminem, w okresie jednego miesiąca od daty otrzymania ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom danego komitetu.

10. Parlament Europejski i Komisja uznają za stosowne stałe określenie krótszego terminu w przypadku niektórych rodzajów pilnych środków wykonawczych, w sprawie których przez wzgląd na zasady należytego zarządzania konieczne jest podjęcie decyzji w krótszym terminie. Dotyczy to w szczególności niektórych rodzajów środków związanych z działaniem zewnętrznym, w tym pomocą humanitarną i nadzwyczajną, ochroną zdrowia i bezpieczeństwa, bezpieczeństwem transportu oraz odstąpieniem od zasad zamówień publicznych. Wspomniane rodzaje środków i obowiązujące terminy zostaną określone w porozumieniu między członkiem Komisji a przewodniczącym przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej. Porozumienie takie może zostać odwołane w dowolnym momencie przez którąkolwiek ze stron.

11. Z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w ust. 10, termin będzie krótszy w sprawach pilnych oraz w przypadku środków odnoszących się do codziennych spraw administracyjnych i/lub posiadających ograniczony termin ważności. Termin ten może być bardzo krótki w wyjątkowo pilnych sprawach, w szczególności uzasadnionych względami zdrowia publicznego. Właściwy członek Komisji określa stosowny termin oraz podaje jego uzasadnienie. W takich przypadkach Parlament Europejski może zastosować procedurę polegającą na przekazaniu kompetencji w zakresie stosowania art. 8 decyzji 1999/468/WE przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, która w odpowiednim terminie może przesłać odpowiedź Komisji.

12. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy ust. 10 i 11, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych. Bezpośrednio po przedłożeniu wstępnego projektu środków członkom komitetu służby Komisji powiadomią sekretariat komisji parlamentarnej lub komisji parlamentarnych o ich pilnym charakterze oraz terminach, które będą obowiązywać po przedłożeniu ostatecznego projektu.

13. Po przyjęciu przez Parlament Europejski rezolucji, o której mowa w ust. 8, lub po odpowiedzi, o której mowa w ust. 11, właściwy członek Komisji informuje Parlament Europejski lub – w stosownych przypadkach – przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną o działaniach, które w związku z tym Komisja zamierza podjąć.

14. Dane, o których mowa w ust. 10–13, zostaną wprowadzone do rejestru.

Procedura regulacyjna połączona z kontrolą

15. W przypadkach gdy zastosowanie ma procedura regulacyjna połączona z kontrolą, po głosowaniu w Komitecie Komisja poinformuje Parlament Europejski o obowiązujących terminach. Z zastrzeżeniem ust. 16 bieg tych terminów rozpoczyna się dopiero po otrzymaniu przez Parlament Europejski wszystkich wersji językowych.

16. W przypadku obowiązywania terminów krótszych (art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji 1999/468/WE) oraz w sprawach pilnych (art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE) bieg terminów rozpoczyna się w dniu otrzymania przez Parlament Europejski ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komitetu, chyba że przewodniczący komisji parlamentarnej wyrazi sprzeciw. W każdym przypadku Komisja podejmie starania w celu jak najszybszego przekazania Parlamentowi Europejskiemu wszystkich wersji językowych. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy art. 5a ust. 5 lit. b) lub art. 5a ust. 6, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych.

Usługi finansowe

17. Zgodnie z oświadczeniem Komisji dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE w odniesieniu do usług finansowych Komisja zobowiązuje się do:

- dopilnowania, aby na wniosek Parlamentu Europejskiego urzędnik Komisji przewodniczący posiedzeniom komitetu po każdym jego posiedzeniu informował Parlament Europejski o wszelkich dyskusjach na temat projektów środków wykonawczych, które zostały przedłożone temu komitetowi,
- udzielenia ustnej lub pisemnej odpowiedzi na wszelkie pytania dotyczące dyskusji na temat projektów środków wykonawczych przedłożonych danemu komitetowi.

Wreszcie, Komisja dopilnuje, aby zobowiązania podjęte na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 5 lutego 2002 r. ⁽¹⁾ i potwierdzone na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 31 marca 2004 r. ⁽²⁾ oraz zobowiązania, o których mowa w pkt 1–7 pisma komisarza Bolkesteina do przewodniczącego Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2001 r. ⁽³⁾, były przestrzegane w odniesieniu do całego sektora usług finansowych (w tym papierów wartościowych, banków, ubezpieczeń, emerytur oraz rachunkowości).

Kalendarz prac parlamentarnych

18. Z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie mają terminy krótsze, i z wyjątkiem spraw pilnych przy przekazywaniu projektów środków wykonawczych na mocy niniejszego porozumienia Komisja uwzględni okres wakacji Parlamentu Europejskiego (zima, lato i wybory do Parlamentu Europejskiego), tak aby zapewnić Parlamentowi możliwość wykonywania jego prerogatyw w terminach, o których mowa w decyzji 1999/468/WE i w niniejszym porozumieniu.

Współpraca między Parlamentem Europejskim i Komisją

19. Obydwe instytucje wyrażają gotowość wzajemnej pomocy w celu zapewnienia pełnej współpracy w sprawach związanych ze szczególnymi środkami wykonawczymi. W tym celu nawiązane zostaną odpowiednie kontakty na szczeblu administracyjnym.

Poprzednie porozumienie

20. Porozumienie z 2000 r. między Parlamentem Europejskim a Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ⁽⁴⁾ zostaje niniejszym zastąpione. Parlament Europejski i Komisja uznają następujące porozumienia za nieważne i z tego powodu nieposiadające mocy prawnej, o ile ich to dotyczy: porozumienie Plumb/Delors z 1988 r., porozumienie Samland/Williamson z 1996 r. oraz *modus vivendi* z 1994 r. ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 446 oraz pełny zapis sprawozdania (CRE) z posiedzenia plenarnego Parlamentu z dnia 31 marca 2004 r., część „Głosowanie”.

⁽³⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 83.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 256 z 10.10.2000, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 1.

ZAŁĄCZNIK XIV

POROZUMIENIE RAMOWE W SPRAWIE STOSUNKÓW MIĘDZY PARLAMENTEM EUROPEJSKIM I KOMISJĄ EUROPEJSKĄ

PARLAMENT EUROPEJSKI ⁽¹⁾ I KOMISJA EUROPEJSKA (ZWANE DALEJ „OBIEMA INSTYTUCJAMI”),

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 295, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (zwane dalej „Traktatami”),
 - uwzględniając porozumienia międzyinstytucjonalne oraz teksty regulujące stosunki pomiędzy obiema instytucjami,
 - uwzględniając Regulamin Parlamentu ⁽²⁾, w szczególności jego art. 105, 106 i 127 oraz załączniki VIII i XIV do niego,
 - uwzględniając wydane wytyczne polityczne i odnośne oświadczenia złożone przez przewodniczącego-elekta Komisji w dniu 15 września 2009 r. i w dniu 9 lutego 2010 r., a także oświadczenia złożone przez poszczególnych kandydatów na członków Komisji w czasie ich przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi,
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński wzmacnia demokratyczną legitymację procesu decyzyjnego w Unii,
- B. mając na uwadze, że obie instytucje przywiązują najwyższą wagę do skutecznej transpozycji i stosowania prawa Unii,
- C. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe nie narusza uprawnień ani kompetencji Parlamentu, Komisji ani żadnej innej instytucji lub organu Unii, lecz ma na celu zapewnienie, że te uprawnienia i kompetencje są wykonywane w możliwie najskuteczniejszy i najbardziej przejrzysty sposób,
- D. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe powinno być interpretowane zgodnie z ramami instytucjonalnymi, które zostały sformułowane w Traktatach,
- E. mając na uwadze, że Komisja będzie należycie uwzględniać rolę przyznaną Parlamentowi i Radzie na mocy Traktatów, w szczególności w odniesieniu do podstawowej zasady równego traktowania określonej w pkt 9,
- F. mając na uwadze, że należy dokonać aktualizacji porozumienia ramowego zawartego w maju 2005 r. ⁽³⁾ i zastąpić je niniejszym tekstem,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE POROZUMIENIE RAMOWE:

I. ZAKRES STOSOWANIA

1. W celu lepszego odzwierciedlenia nowego „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją obie instytucje przyjmują następujące środki w celu wzmocnienia odpowiedzialności politycznej i zasadności działań Komisji, rozszerzenia konstruktywnego dialogu i poprawy przepływu informacji pomiędzy obiema instytucjami oraz ulepszenia współpracy dotyczącej procedur i planowania.

Przyjmują one również postanowienia szczególne dotyczące:

- spotkań Komisji z ekspertami krajowymi, jak określono w załączniku 1,
- przekazywania informacji poufnych Parlamentowi, jak określono w załączniku 2,
- prowadzenia negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, jak określono w załączniku 3, oraz
- programu prac Komisji, jak określono w załączniku 4.

II. ODPOWIEDZIALNOŚĆ POLITYCZNA

2. Po nominacji przez Radę Europejską kandydat na przewodniczącego Komisji przedstawi Parlamentowi wytyczne polityczne na okres swojej kadencji w celu umożliwienia merytorycznej wymiany poglądów z Parlamentem, zanim zostanie on wybrany w drodze głosowania.

3. Zgodnie z art. 106 Regulaminu Parlament konsultuje się z wybranym przewodniczącym Komisji w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem procedur związanych z zatwierdzeniem nowego składu Komisji. Parlament uwzględni uwagi wyrażone przez wybranego przewodniczącego.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu z dnia 20 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 44 z 15.2.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, s. 125.

Kandydaci na członków Komisji zapewniają pełne ujawnienie wszelkich istotnych informacji zgodnie z obowiązkiem niezależności określonym w art. 245 TFUE.

Procedury są ukształtowane w sposób gwarantujący jawność, sprawiedliwość i spójność oceny całej desygnowanej Komisji.

4. Bez uszczerbku dla zasady kolegialności Komisji, każdy z członków Komisji ponosi odpowiedzialność polityczną za działania podejmowane w zakresie swoich kompetencji.

Przewodniczący Komisji ponosi całkowitą odpowiedzialność za stwierdzenie jakiegokolwiek konfliktu interesów, który uniemożliwiłby danemu członkowi Komisji pełnienie obowiązków.

Przewodniczący Komisji jest też odpowiedzialny za wszelkie dalsze działania podjęte w powyższych okolicznościach i niezwłocznie informuje o tym na piśmie Przewodniczącego Parlamentu.

Udział członków Komisji w kampaniach wyborczych reguluje kodeks postępowania komisarzy.

Członkowie Komisji biorący aktywny udział w kampaniach wyborczych jako kandydaci w wyborach do Parlamentu Europejskiego powinni wziąć bezpłatny urlop wyborczy ze skutkiem od końca ostatniej sesji miesięcznej poprzedzającej wybory.

Przewodniczący Komisji w odpowiednim czasie informuje Parlament o swojej decyzji dotyczącej przyznania takiego urlopu, wskazując który członek Komisji przejmie stosowne obowiązki na czas trwania urlopu.

5. W przypadku gdy Parlament zwróci się do przewodniczącego Komisji o wycofanie poparcia wobec któregoś z członków Komisji, przewodniczący poważnie rozważy, czy zażądać rezygnacji tego członka zgodnie z art. 17 ust. 6 TUE; przewodniczący zażąda rezygnacji tego członka lub wyjaśni Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie najbliższej sesji miesięcznej.

6. W przypadku gdy konieczne staje się zastąpienie członka Komisji w okresie trwania jego kadencji zgodnie z art. 246 akapit drugi TFUE, przewodniczący Komisji poważnie rozważy wynik konsultacji z Parlamentem przed wyrażeniem zgody na decyzję Rady.

Parlament zapewnia jak najsprawniejszy przebieg swoich procedur, aby umożliwić przewodniczącemu Komisji poważne rozważenie opinii Parlamentu przed powołaniem nowego członka Komisji.

Podobnie, zgodnie z art. 246 akapit trzeci TFUE, w przypadku gdy okres pozostający do zakończenia kadencji Komisji jest krótki, przewodniczący Komisji poważnie rozważy stanowisko Parlamentu.

7. Jeżeli przewodniczący Komisji ma zamiar dokonać zmian w rozdziale obowiązków członków Komisji w trakcie kadencji Komisji zgodnie z art. 248 TFUE, informuje o tym Parlament w odpowiednim czasie, pozwalającym mu na przeprowadzenie odpowiedniej konsultacji parlamentarnej na temat tychże zmian. Decyzja przewodniczącego o dokonaniu zmian w rozdziale obowiązków może stać się skuteczna natychmiast.

8. Jeżeli Komisja proponuje zmianę kodeksu postępowania komisarzy, dotyczącą konfliktu interesów lub zachowania etycznego, zwróci się do Parlamentu o wydanie opinii.

III. KONSTRUKTYWNY DIALOG I PRZEPIYW INFORMACJI

(i) Przepisy ogólne

9. Komisja gwarantuje, że będzie stosować podstawową zasadę równego traktowania Parlamentu i Rady, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym.

10. W zakresie swoich kompetencji Komisja przyjmuje środki mające na celu szersze zaangażowanie Parlamentu, tak aby mogła ona w możliwie najszerszym zakresie uwzględnić jego opinie, w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Wprowadza się szereg następujących rozwiązań w celu wdrożenia „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją: Wprowadza się szereg następujących rozwiązań w celu wdrożenia „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją:

- na wniosek Parlamentu przewodniczący Komisji będzie odbywać regularnie, co najmniej dwa razy w roku, posiedzenia z Konferencją Przewodniczących w celu przedyskutowania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
- przewodniczący Komisji będzie prowadzić regularny dialog z pPrzewodniczącym Parlamentu w sprawie kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych. Dialog ten powinien również obejmować zaproszenia Przewodniczącego Parlamentu do uczestniczenia w posiedzeniach kolegium komisarzy,
- przewodniczący Komisji lub wiceprzewodniczący ds. stosunków międzyinstytucjonalnych jest zapraszany do uczestniczenia w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji, gdy mają być omawiane szczegółowe kwestie związane z ustalaniem porządku obrad sesji plenarnej, stosunkami międzyinstytucjonalnymi między Parlamentem i Komisją oraz z problematyką ustawodawczą i budżetową,

- corocznie odbywają się spotkania z udziałem Konferencji Przewodniczących, Konferencji Przewodniczących Komisji i kolegium komisarzy w celu omówienia istotnych spraw, w tym przygotowania i wdrożenia programu prac Komisji,
- Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji w odpowiednim czasie informują Komisję o wynikach prowadzonych przez nie dyskusji mających wymiar międzyinstytucjonalny. Parlament informuje również Komisję wyczerpująco i regularnie o wynikach posiedzeń związanych z przygotowaniem sesji miesięcznych, uwzględniając opinie Komisji. Powyższe postanowienie nie narusza postanowień pkt 45,
- w celu zapewnienia regularnego przepływu istotnych informacji pomiędzy obiema instytucjami Sekretarz Generalny Parlamentu i Sekretarz Generalny Komisji odbywają regularne spotkania.

12. Każdy z członków Komisji dba o systematyczny i bezpośredni przepływ informacji pomiędzy członkiem Komisji a przewodniczącym właściwej komisji parlamentarnej.

13. Komisja podaje do publicznej wiadomości wniosek ustawodawczy, ważną inicjatywę lub decyzję dopiero po powiadomieniu o tym na piśmie Parlamentu.

Na podstawie programu prac Komisji obie instytucje określają, z wyprzedzeniem czasowym i w drodze obopólnego porozumienia, kluczowe inicjatywy w celu przedstawienia ich na posiedzeniu plenarnym. Z zasady Komisja przedstawia te inicjatywy najpierw na sesji plenarnej, a dopiero później publicznie.

W taki sam sposób określają one wnioski i inicjatywy, co do których informacja zostanie przekazana Konferencji Przewodniczących, lub informując w odpowiedni sposób zainteresowaną komisję parlamentarną lub jej przewodniczącego.

Powyższe decyzje są podejmowane w ramach regularnego dialogu pomiędzy obiema instytucjami, przewidzianego w pkt 11 i są regularnie aktualizowane, przy odpowiednim uwzględnieniu wszelkiego rodzaju ewentualnych zmian sytuacji politycznej.

14. Jeżeli dokument wewnętrzny Komisji, o którego istnieniu Parlament nie został poinformowany zgodnie z niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym, został udostępniony poza obrębem instytucji, Przewodniczący Parlamentu może zażądać natychmiastowego przekazania mu tego dokumentu w celu udostępnienia go zainteresowanym posłom.

15. Komisja udostępni wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą spotkań z ekspertami krajowymi w ramach prowadzonych przez nią prac dotyczących opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych. Na wniosek Parlamentu Komisja może również zaprosić ekspertów PE do udziału w tych spotkaniach.

Odnosne postanowienia znajdują się w załączniku 1.

16. W ciągu trzech miesięcy po przyjęciu rezolucji parlamentarnej Komisja informuje Parlament na piśmie o działaniach podjętych w odpowiedzi na konkretne wnioski skierowane do niej w rezolucjach Parlamentu, włączając w to informowanie Parlamentu w przypadkach, w których nie było możliwe zastosowanie się do jego poglądów. Okres ten może zostać skrócony w przypadku pilnego wniosku. Okres ten może zostać przedłużony o miesiąc, jeżeli wniosek wymaga bardziej gruntownej pracy i jest to należyście uzasadnione. Parlament dopilnuje, by informacja ta została szeroko rozpowszechniona w instytucji.

Parlament będzie starał się unikać kierowania ustnych lub pisemnych pytań dotyczących kwestii, w związku z którymi Komisja poinformowała już Parlament o swoim stanowisku w pisemnych komunikatach dotyczących działań następczych.

Komisja zobowiązuje się do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wszystkich żądań o przedłożenie wniosku zgodnie z art. 225 TFUE (sprawozdania w ramach inicjatywy ustawodawczej) w terminie trzech miesięcy od przyjęcia odpowiedniej rezolucji na sesji plenarnej. Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w terminie najdłużej jednego roku lub wpisuje wniosek do swojego programu prac na następny rok. Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, szczegółowo przedstawia Parlamentowi powody, z jakich tego nie uczyniła.

Komisja zobowiązuje się również do ścisłej współpracy, już na wczesnym etapie, z Parlamentem w sprawie wszelkich wniosków dotyczących inicjatyw ustawodawczych wynikających z inicjatyw obywatelskich.

W odniesieniu do procedury udzielania absolutorium zastosowanie mają szczególne postanowienia określone w pkt 31.

17. W przypadku wystąpienia z inicjatywami, zaleceniami lub wnioskami dotyczącymi aktów ustawodawczych zgodnie z art. 289 ust. 4 TFUE Komisja informuje właściwą komisję parlamentarną o swoim stanowisku w sprawie tych propozycji, jeśli Parlament o to wniośł.

18. Obie instytucje uzgadniają, że będą współpracować w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich.

Parlament i Komisja współpracują przy wdrażaniu protokołu nr 2 do TFUE w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Taka współpraca obejmuje uzgodnienia dotyczące wszelkich niezbędnych tłumaczeń uzasadnionych opinii przedstawionych przez parlamenty państw członkowskich.

W przypadku osiągnięcia progów, o których mowa w art. 7 protokołu nr 2 do TFUE, Komisja dostarcza tłumaczenia wszystkich uzasadnionych opinii przedstawianych przez parlamenty państw członkowskich wraz ze swoim stanowiskiem na ich temat.

19. Komisja przekazuje Parlamentowi do wiadomości listę grup ekspertów, powołanych w celu wspierania Komisji w wypełnianiu przysługującego jej prawa inicjatywy. Lista ta jest regularnie aktualizowana i podawana do wiadomości publicznej.

W powyższych ramach Komisja informuje w odpowiedni sposób właściwą komisję parlamentarną o działalności i składzie powyższych grup, w odpowiedzi na szczegółowy i uzasadniony wniosek przewodniczącego tej komisji.

20. Obie instytucje prowadzą, w drodze właściwych mechanizmów, konstruktywny dialog na temat spraw dotyczących istotnych kwestii administracyjnych, zwłaszcza na temat spraw mających bezpośrednie skutki dla administracji Parlamentu.

21. Gdy Parlament przedstawia zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją, zwraca się do Komisji o wydanie opinii.

22. W przypadku gdy jakakolwiek informacja przekazana zgodnie z niniejszym porozumieniem ramowym objęta jest poufnością, zastosowanie mają postanowienia załącznika 2.

(ii) Stosunki zewnętrzne, rozszerzenie i umowy międzynarodowe

23. Parlament otrzymuje niezwłocznie pełne informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, wraz z określeniem wytycznych negocjacyjnych. Komisja działa w sposób umożliwiający pełne wywiązanie się ze zobowiązań wynikających z art. 218 TFUE, przy poszanowaniu uprawnień każdej instytucji zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE.

Komisja stosuje uzgodnienia określone w załączniku 3.

24. Informacje, o których mowa w pkt 23, są przekazywane Parlamentowi w odpowiednim czasie, aby mógł on wyrazić w razie potrzeby swoją opinię, a Komisja mogła w możliwie najszerszym zakresie uwzględnić poglądy Parlamentu. Co do zasady informacje te są przekazywane Parlamentowi przez właściwą komisję parlamentarną oraz w razie potrzeby na posiedzeniu plenarnym. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach przekazuje się je więcej niż jednej komisji parlamentarnej.

Parlament i Komisja zobowiązują się przyjąć odpowiednie procedury i środki dotyczące przekazywania informacji poufnych z Komisji do Parlamentu zgodnie z postanowieniami załącznika 2.

25. Obie instytucje uznają, że z uwagi na ich różne role instytucjonalne Komisja reprezentuje Unię Europejską w negocjacjach międzynarodowych z wyjątkiem tych, które dotyczą wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych przypadków przewidzianych w Traktatach.

W przypadku gdy Komisja reprezentuje Unię na konferencjach międzynarodowych, na wniosek Parlamentu Komisja ułatwia włączenie delegacji posłów do Parlamentu Europejskiego jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji Unii, tak aby Parlament mógł niezwłocznie uzyskać pełne informacje o przebiegu konferencji. Komisja zobowiązuje się w stosownych przypadkach do systematycznego informowania delegacji Parlamentu o wynikach negocjacji.

Posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogą bezpośrednio uczestniczyć w tych negocjacjach. Jeżeli istnieją możliwości prawne, techniczne i dyplomatyczne, Komisja może przyznać im status obserwatora. W przypadku odmowy Komisja powiadamia Parlament o jej powodach.

Ponadto Komisja ułatwia udział posłów do Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów we wszystkich istotnych posiedzeniach, za które jest odpowiedzialna, przed posiedzeniami negocjacyjnymi i po nich.

26. Na takich samych warunkach Komisja systematycznie informuje Parlament o posiedzeniach organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia, i ułatwia dostęp do tych posiedzeń w charakterze obserwatorów posłom do Parlamentu Europejskiego wchodzącym w skład delegacji Unii, w każdym przypadku gdy organy te są wzywane do podjęcia decyzji wymagających zgody Parlamentu lub decyzji, których wdrożenie może wymagać przyjęcia aktów prawnych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

27. Delegacji Parlamentu uczestniczącej w delegacjach Unii na konferencje międzynarodowe Komisja zapewnia także przy tej okazji dostęp do całej infrastruktury delegacji Unii zgodnie z ogólnymi zasadami dobrej współpracy między instytucjami i uwzględniając uwarunkowania logistyczne.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje przewodniczącemu Komisji wniosek o uwzględnienie w delegacji Unii delegacji Parlamentu nie później niż cztery tygodnie przed rozpoczęciem konferencji, wskazując przewodniczącego delegacji Parlamentu i liczbę posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać skrócony w drodze wyjątku.

Liczba posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu i liczba personelu pomocniczego jest proporcjonalna do ogólnej wielkości delegacji Unii.

28. Komisja wyczerpująco informuje Parlament o przebiegu negocjacji związanych z rozszerzeniem, a zwłaszcza o ich najważniejszych aspektach i rozwoju sytuacji, aby umożliwić Parlamentowi wyrażenie poglądów w odpowiednim czasie, w ramach właściwych procedur parlamentarnych.

29. Jeżeli Parlament przyjmie w kwestiach, o których mowa w pkt 28, zalecenie zgodnie z art. 90 ust. 4 Regulaminu Parlamentu Europejskiego, natomiast Komisja uzna, że z ważnych powodów nie może poprzeć takiego zalecenia, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, na posiedzeniu plenarnym lub na kolejnym zebraniu właściwej komisji parlamentarnej.

(iii) Wykonanie budżetu

30. Przed ogłoszeniem na konferencjach darczyńców deklaracji finansowych, które obejmują powstanie nowych zobowiązań natury finansowej i wymagają zgody władzy budżetowej, Komisja informuje władzę budżetową i rozpatruje wniesione przez nią uwagi.

31. W ramach corocznego absolutorium, o którym mowa w art. 319 TFUE, Komisja przekazuje wszelkie informacje niezbędne do kontroli wykonania budżetu za dany rok, o które występuje w tym celu przewodniczący parlamentarnej komisji właściwej w zakresie absolutorium zgodnie z załącznikiem VII do Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Jeśli pojawią się nowe aspekty dotyczące lat ubiegłych, za które już udzielono absolutorium, Komisja przekazuje wszelkie niezbędne informacje związane z tą sprawą w celu osiągnięcia rozwiązania odpowiadającego obu stronom.

(iv) Stosunki z agencjami regulacyjnymi

32. Kandydaci na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych powinni zostać przesłuchani przez komisje parlamentarne.

Ponadto w kontekście dyskusji prowadzonych w powołanej w marcu 2009 r. międzyinstytucjonalnej grupie roboczej ds. agencji Komisja i Parlament będą dążyć do osiągnięcia wspólnego punktu widzenia na rolę i pozycję zdecentralizowanych agencji w strukturze instytucjonalnej Unii, którego uzupełnieniem będą wspólne wytyczne dotyczące ustanawiania, struktury i działania tych agencji, wraz z zagadnieniami finansowymi, budżetowymi, nadzorczymi i zarządczymi.

IV. WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE PROCEDUR USTAWODAWCZYCH I PLANOWANIA

(i) Program prac Komisji oraz programowanie Unii Europejskiej

33. Komisja podejmuje inicjatywy w zakresie rocznego i wieloletniego programowania Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych.

34. Co roku Komisja przedstawia swój program prac.

35. Obie instytucje współpracują zgodnie z kalendarzem prac przedstawionym w załączniku 4.

Komisja uwzględni priorytety określone przez Parlament.

Komisja wyjaśnia szczegółowo, co przewidziano w ramach każdego punktu programu jej prac.

36. Komisja składa wyjaśnienia, jeżeli nie może przedstawić poszczególnych wniosków przewidzianych w swoim programie prac na dany rok lub jeżeli odchodzi od tego programu. Wiceprzewodniczący Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych zobowiązuje się regularnie składać Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych sprawozdanie z politycznej realizacji założeń programu prac Komisji na rok bieżący.

(ii) Procedury przyjmowania aktów

37. Komisja zobowiązuje się do szczegółowego rozpatrzenia poprawek do jej wniosków ustawodawczych przyjętych przez Parlament w celu uwzględnienia ich w ewentualnej zmienionej wersji wniosku.

Wydając opinię w sprawie poprawek Parlamentu zgodnie z art. 294 TFUE, Komisja zobowiązuje się do przykładania najwyższej wagi do poprawek przyjętych w drugim czytaniu. Jeśli Komisja uzna, że z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, że nie może przyjąć ani poprzeć takich poprawek, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, a obowiązkowo uzasadnia ją w wydanej przez siebie opinii w sprawie poprawek Parlamentu, zgodnie z wymogiem art. 294 ust. 7 lit. c) TFUE.

38. Przy rozpatrywaniu inicjatywy przedłożonej przez co najmniej jedną czwartą państw członkowskich zgodnie z art. 76 TFUE Parlament zobowiązuje się nie przyjmować żadnych sprawozdań we właściwej komisji przed otrzymaniem opinii Komisji w sprawie tej inicjatywy.

Komisja zobowiązuje się do wydania opinii w sprawie odnośnej inicjatywy nie później niż 10 tygodni po jej przedłożeniu.

39. Komisja dostarcza z odpowiednim wyprzedzeniem szczegółowe wyjaśnienie przed wycofaniem swoich wniosków, wobec których Parlament zajął już stanowisko w pierwszym czytaniu.

Komisja przeprowadza przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji w celu politycznego potwierdzenia lub wycofania tych wniosków, z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażonych przez Parlament.

40. W odniesieniu do specjalnych procedur ustawodawczych, w których przypadku należy przeprowadzić konsultacje z Parlamentem, oraz innych procedur, takich jak procedura przewidziana w art. 148 TFUE, Komisja:

- (i) przyjmuje środki mające na celu ścisłe zaangażowanie Parlamentu, tak aby w jak największym stopniu uwzględnić jego opinie, w szczególności gwarantując, że Parlament będzie dysponował odpowiednim czasem na rozpatrzenie wniosku Komisji;
- (ii) dba o przypominanie organom Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o tym, aby nie zawierały porozumień politycznych na podstawie wniosków przedstawionych przez Komisję przed wydaniem opinii przez Parlament; Komisja wnosi, aby debata na szczeblu ministerialnym została zamknięta po upływie odpowiedniego czasu, umożliwiającego członkom Rady zapoznanie się z opinią Parlamentu;
- (iii) dba, aby Rada przestrzegała zasad określonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nakładających wymóg ponownej konsultacji z Parlamentem, w przypadku wprowadzenia przez Radę zasadniczej zmiany do wniosku Komisji; informuje Parlament o każdym przypadku przypomnienia Radzie o potrzebie ponownej konsultacji;
- (iv) zobowiązuje się, w razie potrzeby, wycofać wnioski ustawodawcze odrzucone przez Parlament; jeśli Komisja zdecyduje, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, o podtrzymaniu swojego wniosku, uzasadnia ona swoją decyzję w oświadczeniu złożonym przed Parlamentem.

41. Ze swojej strony, w celu usprawnienia procesu planowania prac ustawodawczych, Parlament zobowiązuje się do:

- (i) planowania części ustawodawczej porządku dziennego tak, by ją dostosować do bieżącego programu prac Komisji oraz do przyjętych w związku z nim przez Parlament rezolucji, mając na uwadze w szczególności lepsze planowanie debat o charakterze priorytetowym;
- (ii) przestrzegania rozsądnych terminów przy przyjmowaniu swojego stanowiska w pierwszym czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej albo swojej opinii w ramach procedury konsultacji, o ile jest to z korzyścią dla procedury;
- (iii) jak najszybszego wyznaczania sprawozdawców ds. przyszłych wniosków, niezwłocznie po przyjęciu programu prac Komisji;
- (iv) rozpatrywania w pierwszej kolejności wniosków o ponowną konsultację, jeśli zostały mu przekazane wszelkie niezbędne informacje.

(iii) Zagadnienia związane z lepszym stanowieniem prawa

42. Komisja zapewnia przeprowadzanie ocen skutków regulacji na swoją odpowiedzialność i za pomocą przejrzystej procedury gwarantującej niezależną ocenę. Oceny skutków regulacji są w odpowiednim czasie publikowane i uwzględniają szereg różnych scenariuszy, w tym możliwość niepodejmowania działań, i z zasady są przedstawiane właściwej komisji parlamentarnej na etapie informowania parlamentów narodowych zgodnie z protokołami nr 1 i 2 do TFUE.

43. W dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosuje prawo miękkie w odpowiednich przypadkach i jeżeli jest to należyście uzasadnione, po uprzednim umożliwieniu Parlamentowi wyrażenia swojej opinii. Komisja przedstawia Parlamentowi szczegółowe wyjaśnienie co do zakresu, w jakim opinia Parlamentu została uwzględniona przy przyjęciu wniosku.

44. W celu zapewnienia lepszego monitorowania transpozycji i stosowania prawa Unii Komisja i Parlament starają się wprowadzić obowiązkowe tabele korelacji i wiążące terminy transpozycji, które w przypadku dyrektyw nie powinny w normalnych warunkach przekraczać dwóch lat.

Oprócz sprawozdań szczególnych i sprawozdania rocznego w sprawie stosowania prawa Unii Komisja udostępnia Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym, na wniosek Parlamentu, w konkretnych sprawach i z zachowaniem zasad poufności, w szczególności zasad uznanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, informacji o zagadnieniach, z którymi wiąże się dane postępowanie w sprawie uchybienia.

V. UCZESTNICTWO KOMISJI W PRACACH PARLAMENTARNYCH

45. Komisja traktuje priorytetowo w stosunku do innych wydarzeń lub zaproszeń swoją obecność na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona.

Komisja dba w szczególności o to, aby co do zasady członkowie Komisji byli obecni na posiedzeniach plenarnych, gdy Parlament wystąpi z takim wnioskiem, w celu rozpatrzenia punktów porządku dziennego wchodzących w zakres ich kompetencji. Ma to zastosowanie do wstępnego projektu porządku dziennego zatwierdzanego przez Konferencję Przewodniczących podczas poprzedniej sesji miesięcznej.

Parlament stara się, aby co do zasady punkty porządku dziennego sesji miesięcznych wchodzące w zakres odpowiedzialności jednego członka Komisji następowały bezpośrednio po sobie.

46. Na wniosek Parlamentu zostanie zorganizowana regularna tura pytań z udziałem przewodniczącego Komisji. Tura pytań będzie składać się z dwóch części: pierwsza część, całkowicie spontaniczna, z udziałem przewodniczących grup politycznych lub ich przedstawicieli; druga część poświęcona zagadnieniu uzgodnionemu z wyprzedzeniem, najpóźniej w czwartek przed odpowiednią sesją miesięczną, lecz bez przygotowanych pytań.

Ponadto, wzorując się na obecnej formule tury pytań z udziałem przewodniczącego Komisji, wprowadza się turę pytań z udziałem członków Komisji, w tym wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych/Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, w celu zreformowania bieżącej tury pytań. Tura pytań dotyczy zagadnień z zakresu kompetencji poszczególnych członków Komisji.

47. Członkowie Komisji zostają wysłuchani na własny wniosek.

Nie naruszając postanowień art. 230 TFUE, obie instytucje uzgadniają postanowienia ogólne dotyczące przyznawania czasu wypowiedzi dla ich przedstawicieli.

Obie instytucje zobowiązują się do przestrzegania przyznanego im orientacyjnego czasu wypowiedzi.

48. Dla zapewnienia obecności członków Komisji Parlament zobowiązuje się dołożyć wszelkich starań, aby nie wprowadzać zmian do końcowych projektów porządku dziennego.

Jeżeli Parlament zmienia projekt porządku dziennego lub jeżeli zmienia on kolejność poszczególnych punktów porządku dziennego danej sesji miesięcznej, niezwłocznie informuje on o tym Komisję. Komisja dołoży wszelkich starań, aby zapewnić obecność właściwego członka Komisji.

49. Komisja może zaproponować wprowadzenie do porządku dziennego nowych punktów, jednak nie później niż na posiedzeniu, podczas którego Konferencja Przewodniczących zatwierdza końcowy projekt porządku dziennego danej sesji miesięcznej. Parlament jak najściślej stosuje się do tych propozycji.

50. Komisje parlamentarne starają się nie wprowadzać zmian do swojego projektu porządku dziennego oraz porządku dziennego.

W przypadku gdy komisja parlamentarna wprowadzi zmiany do swojego projektu porządku dziennego lub porządku dziennego, Komisja jest o tym fakcie niezwłocznie informowana. Komisje parlamentarne starają się w szczególności przestrzegać rozsądnego terminu, tak aby umożliwić członkom Komisji obecność na ich posiedzeniach.

W sytuacji gdy obecność członka Komisji na posiedzeniu komisji parlamentarnej nie jest w oczywisty sposób niezbędna, Komisja zapewnia reprezentowanie jej przez właściwego urzędnika odpowiedniego szczebla.

Komisje parlamentarne będą starać się koordynować swoje prace, unikając organizowania równoległych spotkań na ten sam temat, i będą starać się przestrzegać projektu porządku dziennego, tak aby Komisja mogła zapewnić stosowną reprezentację.

Jeżeli zażądano obecności wysokiego rangą urzędnika (dyrektor generalny lub dyrektor) na posiedzeniu komisji, na którym jest rozpatrywany wniosek Komisji, przedstawicielowi Komisji udziela się głosu.

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

51. Komisja potwierdza swoje zobowiązanie do jak najszybszego przeanalizowania aktów ustawodawczych, które nie były dostosowane do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, tak aby ocenić, czy instrumenty te należy dostosować do systemu aktów delegowanych wprowadzonych na mocy art. 290 TFUE.

Celem jest osiągnięcie spójnego systemu aktów delegowanych i aktów wykonawczych, w pełni zgodnego z Traktatem, przez stopniową ocenę charakteru i treści środków obecnie podlegających procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, tak aby dostosować je w odpowiednim czasie do systemu przewidzianego w art. 290 TFUE.

52. Postanowienia niniejszego porozumienia ramowego uzupełniają porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾, ale go nie naruszają i nie wykluczają jego dalszego przeglądu. Bez uszczerbku dla kolejnych negocjacji między Parlamentem, Komisją a Radą, obie instytucje zobowiązują się do uzgodnienia najważniejszych zmian przy przygotowywaniu przyszłych negocjacji dotyczących dostosowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa do nowych postanowień wprowadzonych Traktatem z Lizbony, przy uwzględnieniu obecnych praktyk i niniejszego porozumienia ramowego.

Uzgadniają także, że istnieje potrzeba usprawnienia istniejącego sposobu utrzymywania kontaktu między instytucjami, na szczeblu politycznym i technicznym, w odniesieniu do lepszego stanowienia prawa, w celu zapewnienia skuteczniejszej współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem, Komisją i Radą.

53. Komisja zobowiązuje się do szybkiego inicjowania programowania rocznego i wieloletniego Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych zgodnie z art. 17 TUE.

Program prac Komisji stanowi wkład Komisji do rocznego i wieloletniego programowania Unii. Po jego przyjęciu przez Komisję powinny nastąpić rozmowy trójstronne między Parlamentem, Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie programowania Unii.

W związku z powyższym i niezwłocznie po osiągnięciu przez Parlament, Radę i Komisję porozumienia w sprawie programowania Unii obie instytucje dokonują przeglądu postanowień niniejszego porozumienia ramowego związanych z programowaniem.

(1) Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Parlament i Komisja wzywają Radę do jak najszybszego podjęcia dyskusji na temat programowania Unii, jak przewiduje art. 17 TUE.

54. Obie instytucje dokonują okresowej oceny praktycznego stosowania niniejszego porozumienia ramowego wraz z załącznikami. Ocena zostanie przeprowadzona do końca roku 2011 w świetle praktyki.

ZAŁĄCZNIK 1

SPOTKANIA KOMISJI Z EKSPERTAMI KRAJOWYMI

Niniejszy załącznik określa tryb wykonania pkt 15 porozumienia ramowego.

1. Zakres stosowania

Postanowienia pkt 15 porozumienia ramowego dotyczą następujących spotkań:

- 1) spotkań organizowanych przez Komisję odbywających się w ramach powołanych przez Komisję grup eksperckich, na które zaproszone są organy krajowe ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrożenia prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych;
- 2) spotkań organizowanych przez Komisję *ad hoc*, na które zaproszeni są eksperci krajowi ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych.

Niniejsze postanowienia nie dotyczą posiedzeń komitetów działających w ramach procedury komitetowej, bez uszczerbku dla obecnych i przyszłych ustaleń dotyczących informowania Parlamentu o wykonywaniu przez Komisję jej uprawnień wykonawczych⁽¹⁾.

2. Informacje przekazywane Parlamentowi

Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi takiej samej dokumentacji, jaką przesyła krajowym organom w związku z wyżej wspomnianymi spotkaniami. Komisja wyśle te dokumenty, w tym porządki obrad, jednocześnie na adres funkcjonalnej skrzynki poczty elektronicznej Parlamentu i do ekspertów krajowych.

3. Zaproszenie ekspertów Parlamentu

Na wniosek Parlamentu Komisja może podjąć decyzję o skierowaniu do Parlamentu zaproszenia dla ekspertów Parlamentu do udziału w spotkaniach Komisji z ekspertami krajowymi, o których mowa w pkt 1.

ZAŁĄCZNIK 2

PRZEKAZYWANIE PARLAMENTOWI EUROPEJSKIEMU INFORMACJI POUFNYCH

1. Zakres stosowania

- 1.1. Niniejszy załącznik reguluje przekazywanie Parlamentowi poufnych informacji z Komisji oraz dalsze z nimi postępowanie, jak określono to w pkt 1.2, w ramach wykonywania uprawnień i kompetencji Parlamentu. Obie instytucje działają w poszanowaniu wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy, w duchu pełnego wzajemnego zaufania oraz ściśle przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów.
- 1.2. „Informacja” oznacza każdą informację pisemną lub ustną, niezależnie od jej nośnika i autora.
 - 1.2.1. „Informacja poufna” oznacza „informację niejawną UE” (EUCI) oraz „inną informację poufną”, która nie jest niejawną.
 - 1.2.2. „Informacja niejawną UE” (EUCI) oznacza każdą informację i materiał opatrzone klauzulą „TRÈS SECRET UE/TOP SECRET EU” (ściśle tajne UE), „SECRET UE” (tajne UE), „CONFIDENTIEL UE” (poufne UE) lub „RESTREINT UE” (zastrzeżone UE) lub równoznaczną klauzulą krajową lub międzynarodową, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować różnego stopnia szkody dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich, niezależnie od tego, czy taka informacja pochodzi z Unii, czy została otrzymana z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych.

⁽¹⁾ Informacje przekazywane Parlamentowi i dotyczące prac komitetów działających w ramach procedury komitetowej i uprawnienia Parlamentu w ramach funkcjonowania procedury komitetowej są jasno określone w innych instrumentach: 1) decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23); 2) porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 3 czerwca 2008 r. zawarte pomiędzy Parlamentem i Komisją w sprawie procedury komitetowej i 3) instrumenty niezbędne do wdrożenia art. 291 TFUE.

- a) TRÈS SECRET UE/TOP SECRET EU (ściśle tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować nadzwyczaj poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich; TRÈS SECRET UE/TOP SECRET EU (ściśle tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować nadzwyczaj poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
- b) SECRET UE (tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
- c) CONFIDENTIEL UE (poufne UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
- d) RESTREINT UE (zastrzeżone UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby być niekorzystne dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.
- 1.2.3. „Inne informacje poufne” oznaczają wszelkie inne informacje poufne, w tym informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, o które zwrócił się Parlament lub przekazane przez Komisję.
- 1.3. Jeżeli Komisja otrzyma od jednego z organów parlamentarnych lub osób sprawujących urząd określonych w pkt 1.4 wniosek o przekazanie poufnych informacji, zapewnia ona Parlamentowi dostęp do poufnych informacji, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika. Ponadto Komisja może z własnej inicjatywy przekazać Parlamentowi poufne informacje, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika.
- 1.4 W kontekście niniejszego załącznika o przekazanie poufnych informacji mogą wnioskować do Komisji:
- Przewodniczący Parlamentu Europejskiego,
 - przewodniczący zainteresowanych komisji parlamentarnych,
 - Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących, oraz
 - przewodniczący delegacji Parlamentu wchodzącej w skład delegacji Unii na konferencję międzynarodową.
- 1.5. Niniejszy załącznik nie obejmuje swoim zakresem informacji odnoszących się do postępowań w sprawach uchybień oraz postępowań w sprawach konkurencji, o ile w dniu składania wniosku przez jeden z organów parlamentarnych/jedną z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4, nie zapadły jeszcze co do nich ostateczna decyzja Komisji lub wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani informacji dotyczących ochrony interesów finansowych Unii. Powyższe nie narusza postanowień pkt 44 porozumienia ramowego ani uprawnień Parlamentu w zakresie kontroli budżetowej.
- 1.6. Postanowienia te stosuje się z zastrzeżeniem decyzji 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego⁽¹⁾, a także odpowiednich przepisów decyzji Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽²⁾.

2. Zasady ogólne

- 2.1. Na wniosek jednego z organów parlamentarnych/jednej z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4, Komisja w stosownym terminie przekazuje temu organowi/tej osobie wszelkie poufne informacje niezbędne do wykonywania przez Parlament jego uprawnień i kompetencji. Zgodnie ze swoimi uprawnieniami i obowiązkami obie instytucje przestrzegają:
- podstawowych praw człowieka, w tym prawa do uczciwego procesu i prawa do ochrony prywatności,
 - przepisów postępowania sądowego i dyscyplinarnego,
 - ochrony tajemnicy handlowej i stosunków handlowych,
 - ochrony interesów Unii, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa publicznego, obronności, stosunków międzynarodowych, stabilności waluty i interesów finansowych.

W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 20.

Informacje poufne pochodzące z państwa, instytucji lub organizacji międzynarodowej są przekazywane wyłącznie za ich zgodą.

- 2.2. Informacje niejawne UE są przekazywane Parlamentowi oraz przetwarzane i chronione przez Parlament zgodnie z ogólnymi minimalnymi normami bezpieczeństwa, stosowanymi przez inne instytucje Unii, w szczególności przez Komisję.

Nadając klauzulę tajności swoim informacjom, Komisja zapewni zastosowanie właściwej klauzuli tajności zgodnie z międzynarodowymi normami i definicjami oraz swoimi przepisami wewnętrznymi, jednocześnie należycie uwzględniając konieczność zapewnienia Parlamentowi dostępu do dokumentów objętych klauzulą, aby mógł on skutecznie korzystać ze swoich uprawnień i kompetencji.

- 2.3. W razie wątpliwości co do poufnego charakteru danej informacji lub nadania jej odpowiedniej klauzuli tajności, lub jeśli niezbędne jest ustalenie odpowiednich zasad jej przekazania w ramach możliwości określonych w pkt 3.2, obie instytucje bezzwłocznie, przed przekazaniem dokumentu, konsultują się ze sobą. W konsultacjach tych Parlament jest reprezentowany przez przewodniczącego zainteresowanego organu parlamentarnego, któremu w razie potrzeby towarzyszy sprawozdawca, lub przez osobę sprawującą urząd, którzy złożyli wniosek. Komisję reprezentuje członek Komisji odpowiedzialny za dany zakres spraw, po zasięgnięciu opinii członka Komisji odpowiedzialnego za sprawy bezpieczeństwa. W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.
- 2.4. Jeśli po zakończeniu procedury określonej w pkt 2.3 w dalszym ciągu nie osiągnięto porozumienia, Przewodniczący Parlamentu, na uzasadniony wniosek właściwego organu parlamentarnego/osoby sprawującej urząd, która złożyła wniosek, wzywa Komisję do przekazania w odpowiednim i szczegółowo określonym terminie danej informacji poufnej, określając wariant wybrany spośród możliwości określonych w pkt 3.2 niniejszego załącznika. Przed upływem tego terminu Komisja informuje na piśmie Parlament o swoim ostatecznym stanowisku, od którego Parlament zastrzega sobie w razie potrzeby prawo odwołania.
- 2.5. Dostępu do EUCI udziela się zgodnie ze stosownymi przepisami w zakresie poświadczania bezpieczeństwa osobowego.

- 2.5.1. Dostępu do informacji opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE/EU TOP SECRET”, „SECRET UE” i „CONFIDENTIEL UE” można udzielić jedynie urzędnikom Parlamentu oraz tym pracownikom Parlamentu zatrudnionym przez grupy polityczne, którym jest on niezbędnie konieczny, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez organ parlamentarny/osobę sprawującą urząd zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu i którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa.

- 2.5.2. W związku z uprawnieniami i kompetencjami Parlamentu posłom, którym nie wydano poświadczenia bezpieczeństwa osobowego, udziela się dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „CONFIDENTIEL UE” zgodnie z praktycznymi ustaleniami określonymi za obopólną zgodą, które obejmują między innymi podpisanie uroczystego oświadczenia, że nie ujawnią oni treści przedmiotowych dokumentów żadnej osobie trzeciej.

Dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „SECRET UE” udziela się posłom, którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa osobowego.

- 2.5.3. Ustaleń dokonuje się z pomocą Komisji w celu upewnienia się, że w ramach procedury poświadczania Parlament będzie w stanie możliwie szybko otrzymać od władz krajowych niezbędny wkład.

O kategorii lub kategoriach osób, które będą miały dostęp do poufnych informacji, powiadamia się jednocześnie z wnioskiem.

Przed udzieleniem dostępu do takich informacji każda osoba jest informowana o poziomie poufności i wynikających z niej obowiązkach w zakresie bezpieczeństwa.

W związku z przeglądem niniejszego załącznika oraz przyszłymi ustaleniami w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1 i 4.2, kwestia poświadczania bezpieczeństwa zostanie ponownie zbadana.

3. Zasady dostępu do informacji poufnych i postępowania z nimi

- 3.1. Informacje poufne przekazane zgodnie z procedurami określonymi w pkt 2.3 oraz, w odpowiednim przypadku w pkt 2.4, są udostępniane z upoważnienia przewodniczącego lub jednego z członków Komisji organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który/która o nie wnioskuje pod następującymi warunkami:

Parlament i Komisja dbają o rejestrację i śledzenie drogi poufnych informacji.

Bardziej szczegółowo, EUCI opatrzone klauzulą „Confidentiel UE” i „SECRET UE” są przekazywane z centralnego rejestru Sekretariatu Generalnego Komisji do równorzędnych właściwych służb Parlamentu, które będą odpowiedzialne za ich udostępnienie na ustalonych zasadach organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który/która o nie wnioskuje.

Przekazanie informacji niejawnych UE opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE/EU TOP SECRET” podlega dodatkowym ustaleniom, uzgodnionym między Komisją a organem parlamentarnym/osobą sprawującą urząd, który/która o nie wnioskuje, w celu zapewnienia poziomu ochrony odpowiedniego dla tej klauzuli.

3.2. Z zastrzeżeniem postanowień pkt 2.2 i 2.4 oraz przyszłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1, dostęp do informacji oraz tryb ochrony ich poufności są ustalane w drodze porozumienia przed przekazaniem tych informacji. Porozumienie między właściwym członkiem Komisji odpowiedzialnym za dany obszar polityczny a zainteresowanym organem parlamentarnym (reprezentowanym przez swojego przewodniczącego)/osobę sprawującą urząd, który/która złożyła wniosek, przewiduje wybór jednej z możliwości, określonych w pkt 3.2.1 i 3.2.2 w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu poufności.

3.2.1. W odniesieniu do adresatów informacji poufnych należy przewidzieć jedną z poniższych możliwości:

- przekazanie informacji wyłącznie przewodniczącemu Parlamentu w uzasadnionych i absolutnie wyjątkowych wypadkach,
- Prezydium lub Konferencja Przewodniczących,
- przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji parlamentarnej,
- wszyscy członkowie (pełnoprawni i zastępcy) właściwej komisji parlamentarnej,
- wszyscy posłowie do Parlamentu Europejskiego.

Ujawnianie lub przekazywanie jakiegokolwiek innej osobie odnośnych informacji poufnych bez zgody Komisji jest zabronione.

3.2.2. W odniesieniu do trybu postępowania z informacjami poufnymi należy przewidzieć następujące możliwości:

- zapoznavanie się z dokumentami w zabezpieczonej czytelni, jeżeli informacja opatrzona jest klauzulą „CONFIDENTIEL UE” lub wyższą,
- zorganizowanie posiedzenia przy drzwiach zamkniętych w obecności jedynie członków Prezydium, członków Konferencji Przewodniczących lub pełnoprawnych członków lub zastępców członków właściwej komisji parlamentarnej, a także urzędników Parlamentu i tych pracowników Parlamentu zatrudnionych przez grupy polityczne, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez Przewodniczącego jako potrzebujący tych informacji i których obecność jest niezbędnie konieczna, pod warunkiem że zostało im wydane poświadczenie bezpieczeństwa na wymaganym poziomie, uwzględniając poniższe warunki:
 - wszystkie dokumenty mogą zostać ponumerowane, rozdane na początku posiedzenia i ponownie zebrane w momencie jego zakończenia; niedozwolone jest sporządzanie notatek z tych dokumentów ani ich fotokopii,
 - protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która była rozpatrywana w trybie poufnym.

Wszystkie dane osobowe mogą zostać usunięte z dokumentów przed ich przekazaniem.

Informacje poufne przekazywane odbiorcom w Parlamencie ustnie podlegają równorzędnym poziomom ochrony informacji poufnych jak informacje przekazywane w formie pisemnej. Może to obejmować uroczyste oświadczenie składane przez odbiorcę tych wiadomości, że nie ujawni ich treści żadnej osobie trzeciej.

3.2.3. W przypadku zapoznawania się z informacją na piśmie w zabezpieczonej czytelni Parlament dba o wprowadzenie następujących ustaleń:

- zabezpieczonego systemu przechowywania informacji poufnych,
- zabezpieczonej czytelni pozbawionej kserokopiarek, telefonów, faksu, skanerów lub innego sprzętu technicznego służącego do powielania lub przekazywania dokumentów itp.,
- przepisów bezpieczeństwa regulujących dostęp do czytelni, zawierających wymóg złożenia podpisu w rejestrze wstępu oraz złożenia uroczystego oświadczenia o nierozpowszechnianiu informacji poufnych, z którymi się zapoznano.

3.2.4. Powyższe nie wyklucza innych równorzędnych ustaleń uzgodnionych między instytucjami.

3.3. W przypadku nieprzestrzegania niniejszych zasad stosuje się postanowienia dotyczące sankcji wobec posłów, określone w załączniku VIII do Regulaminu Parlamentu, a w odniesieniu do urzędników Parlamentu i innych osób zatrudnionych stosownie przepisy art. 86 regulaminu pracowniczego⁽¹⁾ lub art. 49 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiające szczególne warunki mające tymczasowe zastosowanie do urzędników Komisji.

4. Postanowienia końcowe

- 4.1. Komisja i Parlament przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia realizacji postanowień niniejszego załącznika.

W tym celu właściwe służby Komisji i Parlamentu ściśle koordynują wdrożenie niniejszego załącznika. Obejmuje to sprawdzanie możliwości śledzenia drogi informacji poufnych oraz okresowe wspólne kontrole stosowanych zabezpieczeń i norm bezpieczeństwa.

Parlament zobowiązuje się do dostosowania, gdzie jest to konieczne, swoich przepisów wewnętrznych w celu wdrożenia zasad bezpieczeństwa odnoszących się do informacji poufnych określonych w niniejszym załączniku.

Parlament zobowiązuje się do przyjęcia najszybciej jak to możliwe przyszłych zasad bezpieczeństwa i weryfikacji tych zasad w porozumieniu z Komisją w celu ustalenia równoważnych norm bezpieczeństwa. Zapewni to skuteczność niniejszego załącznika w odniesieniu do:

- technicznych przepisów i norm bezpieczeństwa dotyczących postępowania z informacjami poufnymi i ich przechowywania, w tym środków bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa fizycznego, bezpieczeństwa pracowników, dokumentów i IT,
- ustanowienia specjalnie powołanej komisji nadzoru złożonej z odpowiednio sprawdzonych posłów w celu postępowania z EUCI opatrzonymi klauzulą „TRÈS SECRET UE/EU TOP SECRET”.

- 4.2. Parlament i Komisja dokonają przeglądu niniejszego załącznika i w razie potrzeby dostosują go nie później niż w terminie przeglądu, o którym mowa w pkt 54 porozumienia ramowego, w świetle wydarzeń dotyczących:

- przyszłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa dotyczących Parlamentu i Komisji,
- innych ustaleń lub aktów prawnych istotnych dla przekazywania informacji między instytucjami.

ZAŁĄCZNIK 3

NEGOCJOWANIE I ZAWIERANIE UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Niniejszy załącznik ustala szczegółowe ustalenia w zakresie informowania Parlamentu o negocjacjach i zawarciu umów międzynarodowych, o których mowa w pkt 23, 24 i 25 porozumienia ramowego:

1. Komisja informuje Parlament o zamiarze zaproponowania rozpoczęcia negocjacji w tym samym czasie, w jakim informuje o tym Radę.
2. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego jednocześnie z przedłożeniem projektu wytycznych negocjacyjnych w celu ich przyjęcia przez Radę Komisja przedstawia je Parlamentowi.
3. W trakcie negocjacji Komisja należycie uwzględni uwagi Parlamentu.
4. Zgodnie z postanowieniami pkt 23 porozumienia ramowego Komisja regularnie i szybko informuje Parlament o przebiegu negocjacji aż do momentu parafowania umowy, a także wyjaśnia, czy i w jaki sposób uwagi Parlamentu zostały uwzględnione w negocjowanych tekstach, a w przypadku ich nieuwzględnienia podaje powody takiej sytuacji.
5. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie wymaga zgody Parlamentu, Komisja przekazuje Parlamentowi w trakcie procesu negocjacji wszystkie istotne informacje, które przekazuje również Radzie (lub specjalnemu komitetowi wyznaczonemu przez Radę). Informacje te obejmują projekty zmian do przyjętych wytycznych negocjacyjnych, projekty tekstów negocjacyjnych, uzgodnione artykuły, uzgodnioną datę parafowania umowy oraz tekst umowy, która ma zostać parafowana. Komisja przekazuje również Parlamentowi, podobnie jak Radzie (lub specjalnemu komitetowi wyznaczonemu przez Radę) wszelkie istotne dokumenty otrzymane od stron trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody ich autora. Komisja informuje przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną postępach w negocjacjach ora, w szczególności wyjaśnia w jaki sposób uwzględnione zostały uwagi Parlamentu.
6. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie nie wymaga zgody Parlamentu, Komisja zapewnia natychmiastowe i pełne informowanie Parlamentu, dostarczając mu informacji obejmujących co najmniej projekt wytycznych negocjacyjnych, przyjęte wytyczne negocjacyjne, przebieg dalszych negocjacji oraz zakończenie negocjacji.

7. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego Komisja w stosownym terminie przekazuje Parlamentowi dokładne informacje, gdy umowa międzynarodowa zostaje parafowana, oraz możliwie najwcześniej informuje Parlament o zamiarze zaproponowania Radzie jej tymczasowego stosowania oraz o jego powodach, chyba że z powodu pilnego trybu Komisja nie będzie w stanie tego uczynić.
8. Komisja informuje jednocześnie i w stosownym czasie Radę i Parlament o swoim zamiarze zaproponowania Radzie zawieszenia umowy międzynarodowej oraz o powodach takiego kroku.
9. W przypadku umów międzynarodowych objętych na mocy TFUE procedurą zgody Komisja również udziela Parlamentowi pełnych informacji przed przyjęciem zmian w umowie zatwierdzonych przez Radę w drodze odstępstwa, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE.

ZAŁĄCZNIK 4

KALENDARZ PROGRAMU PRAC KOMISJI

Programowi prac Komisji towarzyszy wykaz wniosków legislacyjnych i nielegislacyjnych na kolejne lata. Program prac Komisji obejmuje następny rok oraz zawiera szczegółowe wskazówki dotyczące priorytetów Komisji w kolejnych latach. Program prac Komisji może zatem stanowić podstawę ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem w celu wypracowania wspólnych ustaleń.

Program prac Komisji zawiera także planowane inicjatywy w zakresie prawa miękkiego, wycofywania i upraszczania.

1. W pierwszym semestrze danego roku członkowie Komisji podejmują stały dialog z odpowiednimi komisjami parlamentarnymi w sprawie wdrożenia programu prac Komisji na ten rok oraz w sprawie opracowania przyszłego programu prac Komisji. Na podstawie przeprowadzonych rozmów każda komisja parlamentarna przedstawia Konferencji Przewodniczących Komisji sprawozdanie na temat ich wyników.
2. Równoległe Konferencja Przewodniczących Komisji organizuje regularną wymianę poglądów z wiceprzewodniczącym Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych w celu dokonania oceny stanu wykonania bieżącego programu prac Komisji, omówienia kwestii dotyczących przygotowania przyszłego programu prac Komisji oraz podsumowania wyników dwustronnego dialogu prowadzonego między zainteresowanymi komisjami parlamentarnymi a właściwymi członkami Komisji.
3. W czerwcu Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących sprawozdanie podsumowujące, które powinno zawierać wyniki przeglądu wykonania programu prac Komisji oraz priorytety Parlamentu do uwzględnienia w przyszłym programie prac Komisji; Parlament informuje o nim Komisję.
4. W oparciu o to sprawozdanie podsumowujące Parlament przyjmuje na lipcowej sesji miesięcznej rezolucję określającą jego stanowisko, zawierającą w szczególności wnioski oparte na sprawozdaniach dotyczących inicjatyw legislacyjnych.
5. Co roku na pierwszej sesji miesięcznej we wrześniu odbywa się debata na temat stanu Unii z udziałem przewodniczącego Komisji, który w swoim wystąpieniu podsumowuje bieżący rok oraz nakreśla priorytety na kolejne lata. W tym celu przewodniczący Komisji przedstawia jednocześnie Parlamentowi na piśmie główne założenia przyjęte w czasie opracowywania programu prac Komisji na następny rok.
6. Od początku września właściwe komisje parlamentarne i właściwi członkowie Komisji mogą się spotkać w celu przeprowadzenia bardziej szczegółowej wymiany poglądów na temat przyszłych priorytetów w każdym obszarze polityki. Spotkania te są podsumowywane na spotkaniu Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych z kolegium komisarzy lub na spotkaniu Konferencji Przewodniczących z przewodniczącym Komisji.
7. W październiku Komisja przyjmuje swój program prac na następny rok. Następnie przewodniczący Komisji przedstawia ten program prac Parlamentowi na właściwym szczeblu.
8. Parlament może przeprowadzić debatę i przyjąć rezolucję na grudniowej sesji miesięcznej.
9. Niniejszy kalendarz jest stosowany do każdego regularnego cyklu programowania, z wyjątkiem roku wyborów do Parlamentu zbiegającego się z końcem kadencji Komisji.
10. Niniejszy kalendarz stosuje się bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłego porozumienia w sprawie programowania międzyinstytucjonalnego.

ZAŁĄCZNIK XV

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1049/2001 W SPRAWIE PUBLICZNEGO DOSTĘPU DO DOKUMENTÓW**Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 255 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽²⁾,

działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej stawia na pierwszym miejscu koncepcję przejrzystości, głosząc, że Traktat wyznacza nowy etap w procesie tworzenia jeszcze bliższych związków między narodami Europy, w których decyzje są podejmowane tak otwarcie, jak to tylko możliwe i możliwie najbliższy obywatela.
- (2) Przejrzystość pozwala obywatelom na bliższe uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji i gwarantuje, że administracja cieszy się większą prawowitością, jest bardziej skuteczna i odpowiedzialna względem obywateli w systemie demokratycznym. Przejrzystość przyczynia się do umacniania zasad demokracji i szacunku dla praw podstawowych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (3) Wnioski ze spotkań Rady Europejskiej, które odbyły się w Birmingham, Edynburgu i Kopenhadze, kładły nacisk na potrzebę wprowadzania większej przejrzystości do prac instytucji Unii. Niniejsze rozporządzenie konsoliduje inicjatywy już podjęte przez te instytucje z zadaniem poprawienia przejrzystości procesu decyzyjnego.
- (4) Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie możliwie największego prawa do publicznego dostępu do dokumentów oraz wytyczenie ogólnych zasad i ograniczeń związanych z takim dostępem, zgodnie z art. 255 ust. 2 Traktatu WE.
- (5) Ponieważ kwestia dostępu do dokumentów nie jest objęta postanowieniami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Producentów Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny, zgodnie z deklaracją nr 41 załączoną do Aktu końcowego Traktatu z Amsterdamu, sporządzić wytyczne na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do dokumentów objętych wyżej wspomnianymi Traktatami.
- (6) Szerszy dostęp do dokumentów powinien być udzielony w przypadkach, gdy instytucje sprawują władzę ustawodawczą, także na mocy delegowanych uprawnień, przy jednoczesnym zachowaniu skuteczności procesu podejmowania przez te instytucje decyzji. Dokumenty takie powinny być dostępne bezpośrednio w maksymalnym możliwym zakresie.
- (7) Zgodnie z art. 28 ust. 1 i art. 41 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej prawa dostępu odnoszą się także do dokumentów związanych ze wspólną polityką zagraniczną i polityką bezpieczeństwa oraz współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych. Każda instytucja powinna przestrzegać własnych zasad bezpieczeństwa.
- (8) W celu zapewnienia pełnego wprowadzenia niniejszego rozporządzenia do wszelkich działań Unii wszystkie agencje założone przez instytucje powinny stosować się do zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (9) W związku z wysoce sensytywną zawartością niektóre dokumenty powinny być traktowane w sposób specjalny. Ustalenia dotyczące informowania Parlamentu Europejskiego o treści takich dokumentów powinny być dokonane z mocy umowy pomiędzy instytucjami.
- (10) W celu zapewnienia większej przejrzystości w pracach instytucji dostęp do dokumentów powinien być udzielany przez Parlament Europejski, Radę i Komisję nie tylko w przypadku dokumentów sporządzanych przez instytucje, lecz również dokumentów przez nie otrzymanych. W tym kontekście przywołuje się, że deklaracja nr 35 załączona do Aktu końcowego Traktatu z Amsterdamu stanowi, iż państwo członkowskie może zażądać, by Komisja czy Rada nie udostępniała stronom trzecim dokumentu pochodzącego z tego państwa bez jego uprzedniej zgody.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. C 177 E z 27.6.2000, s. 70.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r. i decyzja Rady z dnia 28 maja 2001 r.

- (11) Zasadniczo wszelkie dokumenty instytucji powinny być publicznie dostępne. Jednakże w niektórych wypadkach należy chronić interes prywatny i publiczny za pomocą wyjątków. Instytucje powinny być uprawnione do ochrony swoich wewnętrznych konsultacji i rozważań tam, gdzie niezbędne jest chronienie ich możliwości wykonywania tych zadań. Przy ustanawianiu wyjątków instytucje powinny wziąć pod uwagę zasady ustawodawcze Wspólnoty dotyczące ochrony danych osobowych na wszelkich obszarach działalności Unii.
- (12) Wszelkie zasady dotyczące dostępu do dokumentów instytucji powinny być zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
- (13) W celu zapewnienia, że prawo dostępu jest w pełni poszanowane, należy zastosować dwustopniową procedurę administracyjną, z dodatkową możliwością postępowania sądowego lub skargi do rzecznika praw obywatelskich.
- (14) Każda instytucja powinna podjąć kroki niezbędne do informowania opinii publicznej o nowych postanowieniach, jakie wchodzi w życie, oraz szkolenia personelu w pomaganiu obywatelom w korzystaniu z ich praw zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W celu ułatwienia obywatelom korzystania z ich praw każda instytucja powinna zapewnić dostęp do rejestru dokumentów.
- (15) Nawet jeśli ani celem, ani przedmiotem niniejszego rozporządzenia nie jest wprowadzanie poprawek do krajowych ustawodawstw dotyczących dostępu do dokumentów, niniejszym objaśnia się jednoznacznie, że z mocy zasady lojalnej współpracy, jaką rządzi się stosunki między instytucjami a państwami członkowskimi, państwa członkowskie powinny zadbać o to, by nie utrudniać właściwego wprowadzania niniejszego rozporządzenia i powinny przestrzegać zasad bezpieczeństwa instytucji.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie narusza istniejących praw dostępu do dokumentów dla państw członkowskich, władz sądowniczych czy instytucji ustawodawczych.
- (17) Zgodnie z art. 255 ust. 3 Traktatu WE każda instytucja wprowadza do swojego regulaminu wewnętrznego szczegółowe postanowienia dotyczące dostępu do własnych dokumentów. Decyzja Rady 93/731/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Rady ⁽¹⁾, decyzja Komisji 94/90/EWWiS, WE, Euratom z dnia 8 lutego 1994 r. dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Komisji ⁽²⁾, decyzja 97/632/WE, EWWiS, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lipca 1997 r. ⁽³⁾ dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, jak też i przepisy dotyczące poufnego charakteru dokumentów dotyczących Schengen, powinny być, w danym przypadku, zmienione lub uchylone,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszego rozporządzenia jest:

- a) określenie zasad, warunków i ograniczeń na bazie publicznego lub prywatnego interesu rządzącego prawem dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (dalej zwanych „instytucjami”) przewidzianych art. 255 Traktatu WE w taki sposób, by zapewnić możliwie najszerszy dostęp do dokumentów;
- b) ustalenie zasad zapewniających możliwie najłatwiejsze wykonanie tego prawa; i
- c) promowanie dobrych praktyk administracyjnych w odniesieniu do dostępu do dokumentów.

Artykuł 2

Beneficjenci i zakres

1. Każdy obywatel Unii, każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, zgodnie z zasadami, warunkami i ograniczeniami wytyczonymi w niniejszym rozporządzeniu.
2. W oparciu o te same zasady, warunki i ograniczenia, instytucje mogą udzielać dostępu do dokumentów wszelkimi osobom fizycznym lub prawnym niezamieszkałym i niemającym siedziby w państwie członkowskim.
3. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 31.12.1993, s. 43. Decyzja zmieniona decyzją 2000/527/WE (Dz.U. L 212 z 23.8.2000, s. 9)

⁽²⁾ Dz.U. L 46 z 18.2.1994, s. 58. Decyzja zmieniona decyzją 96/567/WE, EWWiS, Euratom (Dz.U. L 247 z 28.9.1996, s. 45).

⁽³⁾ Dz.U. L 263 z 25.9.1997, s. 27.

4. Bez naruszenia art. 4 i 9 dokumenty zostaną udostępnione opinii publicznej po otrzymaniu pisemnego wniosku lub bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr. W szczególności dokumenty sporządzone lub otrzymane w trybie procedury ustawodawczej zostaną bezpośrednio udostępnione zgodnie z art. 12.

5. Dokumenty sensytywne zgodnie z definicją art. 9 ust. 1 będą podlegały specjalnemu traktowaniu zgodnie z tym artykułem.

6. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw publicznego dostępu do dokumentów przechowywanych przez instytucje, który może wynikać z instrumentów prawa międzynarodowego czy aktów instytucji wprowadzających je.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „dokument” oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji;
- b) „strona trzecia” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub każdy podmiot spoza rzeczonych instytucji, w tym państwa członkowskie czy instytucje niebędące instytucjami Wspólnoty oraz organizacje i państwa trzecie.

Artykuł 4

Wyjątki

1. Instytucja odmówi dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

a) interesu publicznego w odniesieniu do:

- bezpieczeństwa publicznego,
- kwestii obronnych i wojskowych,
- stosunków międzynarodowych,
- finansowej, monetarnej czy ekonomicznej polityki Wspólnoty lub państwa członkowskiego;

b) prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanych z ochroną danych osobowych.

2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

- interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,
- postępowania sądowego lub porady prawnej,
- celu kontroli, śledztwa czy audytu,

chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, może zostać nieudzielony, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

Dostęp do dokumentu zawierającego opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych w obrębie rzeczonych instytucji nie zostanie udzielony nawet po podjęciu decyzji, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

4. W odniesieniu do dokumentów stron trzecich instytucja skonsultuje się z tą stroną trzecią z zamiarem oceny, czy wyjątek opisany w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie.

5. Państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody.

6. Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione.
7. Wyjątki podane w ust. 1–3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu. Wyjątki mogą obejmować maksymalny okres 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych, wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie.

Artykuł 5

Dokumenty w państwach członkowskich

Jeśli państwo członkowskie otrzyma od instytucji żądanie dotyczące dokumentu będącego w jego posiadaniu, o ile nie jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie, państwo członkowskie skonsultuje się z rzeczoną instytucją w celu podjęcia decyzji, która nie będzie naruszać realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

Państwa członkowskie mogą zamiast tego skierować żądanie do instytucji.

Artykuł 6

Wnioski

1. Wnioski o udzielenie dostępu do dokumentu będą składane w dowolnej formie pisemnej, także w formie elektronicznej, w jednym z języków wymienionych w art. 314 Traktatu WE oraz w wystarczająco precyzyjny sposób, by pozwolić instytucji na zidentyfikowanie dokumentu. Wnioskodawca nie jest zobowiązany do podania uzasadnienia wniosku.
2. Jeśli wniosek nie jest wystarczająco precyzyjny, instytucja zwróci się do wnioskodawcy o objaśnienie i udzieli wnioskodawcy wystarczającej pomocy w dokonaniu tego, na przykład dostarczając informacji o publicznych rejestrach dokumentów.
3. W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów lub bardzo dużej liczby dokumentów, rzeczona instytucja może nieformalnie porozumiewać się z wnioskodawcą w celu znalezienia optymalnego rozwiązania.
4. Instytucje zapewnią obywatelom pomoc i informację dotyczące metod i miejsc składania wniosków o dostęp do dokumentów.

Artykuł 7

Wstępne przetwarzanie wniosków

1. Wszelkie wnioski o dostęp do dokumentów będą niezwłocznie rozpatrzone. Wnioskodawca otrzyma potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni roboczych od daty wpłynięcia wniosku instytucja udzieli dostępu do żądanego dokumentu lub i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i poinformuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwróci się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji.
3. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.
4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w ciągu określonego limitu czasowego uprawnia wnioskodawcę do złożenia wniosku potwierdzającego.

Artykuł 8

Przetwarzanie wniosków potwierdzających

1. Wniosek potwierdzający zostanie rozpatrzony niezwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku instytucja udzieli dostępu do żądanego dokumentu i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja poinformuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego wobec instytucji lub złożeniu skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z warunkami ustalonymi odpowiednio w art. 230 i 195 Traktatu WE.
2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanych limicie czasowym będzie uważany za odpowiedź odmowną i będzie uprawniał wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji lub złożenia skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu WE.

Artykuł 9

Traktowanie dokumentów sensytywnych

1. Dokumenty sensytywne to dokumenty pochodzące od instytucji lub utworzonych przez nie agencji, z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, zaklasyfikowane jako „TRES SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” lub „CONFIDENTIEL” zgodnie z przepisami obowiązującymi w danej instytucji, które chronią podstawowe interesy państw członkowskich w obszarach objętych art. 4 ust. 1 lit. a), a mianowicie w obszarze bezpieczeństwa publicznego, obrony i spraw wojskowych.
2. Wnioski o dostęp do dokumentów sensytywnych zgodnie z procedurami opisanymi w art. 7 i 8 będą rozpatrywane wyłącznie przez osoby mające prawo zapoznania się z tymi dokumentami. Osoby te określą także, bez naruszenia art. 11 ust. 2, które odniesienia do dokumentów sensytywnych mogą być zawarte w rejestrze publicznym.
3. Dokumenty sensytywne zostaną ujęte w rejestrze lub ujawnione wyłącznie za zgodą instytucji, która je stworzyła.
4. Instytucja, która zdecyduje się odmówić dostępu do dokumentu sensytywnego, poda powody swojej decyzji w sposób, który nie zaszkodzi interesom chronionym w art. 4.
5. Państwa członkowskie podejmą odpowiednie kroki w celu zapewnienia, że przy rozpatrywaniu wniosków o dostęp do dokumentów sensytywnych przestrzegane są zasady niniejszego artykułu i art. 4.
6. Przepisy instytucji w odniesieniu do dokumentów sensytywnych zostaną ujawnione publicznie.
7. Komisja i Rada poinformują Parlament Europejski w kwestiach dotyczących dokumentów sensytywnych zgodnie z przepisami ustalonymi przez instytucje.

Artykuł 10

Dostęp po złożeniu wniosku

1. Wnioskodawca będzie miał dostęp do dokumentów przez zapoznanie się z nimi na miejscu lub przez otrzymanie kopii, w tym jeśli taka jest dostępna, kopii elektronicznej, zgodnie z preferencjami wnioskodawcy. Kosztami wytworzenia i przesłania kopii można obciążyć wnioskodawcę. Cena nie będzie przekraczała rzeczywistego kosztu wytworzenia i przesłania kopii. Zapoznanie się z dokumentem na miejscu, skopiowanie mniej niż 20 stron A4 i bezpośredni dostęp w formie elektronicznej lub poprzez rejestr będą bezpłatne.
2. Jeśli dokument został już ujawniony przez rzeczoną instytucję i jest łatwo dostępny dla wnioskodawcy, instytucja może wywiązać się ze swego obowiązku udostępnienia dokumentu poprzez poinformowanie wnioskodawcy, w jaki sposób uzyskać żądany dokument.
3. Dokumenty będą dostarczane w istniejącej wersji i formacie (także w formacie elektronicznym lub alternatywnym, jak pismo Braille'a, duży druk lub taśma) z pełnym poszanowaniem preferencji wnioskodawcy.

Artykuł 11

Rejestry

1. Aby wprowadzić w życie prawa obywateli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, każda instytucja zapewni dostęp publiczny do rejestru dokumentów. Dostęp do rejestru zostanie zapewniony w formie elektronicznej. Odniesienia do dokumentów będą wprowadzane w rejestrze niezwłocznie.
2. W przypadku każdego dokumentu rejestr będzie zawierał numer referencyjny (zawierający, jeśli istnieje, referencje międzyinstytucjonalne), przedmiot i krótki opis treści dokumentu oraz datę jego otrzymania lub sporządzenia oraz zapisania w rejestrze. Referencje zostaną sporządzone w sposób nienaruszający ochrony interesów zgodnie z art. 4.
3. Instytucje podejmą niezwłocznie kroki zmierzające do stworzenia rejestru i uruchomienia go do dnia 3 czerwca 2002 r.

*Artykuł 12***Dostęp bezpośredni w formie elektronicznej lub poprzez rejestr**

1. Tak, jak tylko będzie to możliwe, instytucje udostępnią dokumenty bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr zgodnie z regulaminem rzeczowej instytucji.
2. W szczególności dokumenty ustawodawcze, tj. dokumenty sporządzone lub otrzymane w związku z procedurami dotyczącymi przyjęcia aktów, które są prawnie wiążące dla lub w państwach członkowskich, będą dostępne bezpośrednio zgodnie z art. 4 i 9.
3. Jeśli to możliwe, inne dokumenty, w szczególności dokumenty odnoszące się do stworzenia polityki lub strategii, powinny być dostępne bezpośrednio.
4. Jeśli dostęp bezpośredni nie jest zapewniony przez rejestr, rejestr w możliwie największym stopniu wskaże położenie dokumentu.

*Artykuł 13***Publikacja w Dzienniku Urzędowym**

1. Poza aktami określonymi w art. 254 ust. 1 i 2 Traktatu WE i art. 163 akapit pierwszy Traktatu Euratom, następujące dokumenty będą publikowane w Dzienniku Urzędowym zgodnie z art. 4 i 9:
 - a) wnioski Komisji;
 - b) wspólne stanowiska przyjęte przez Radę zgodnie z procedurami określonymi w art. 251 i 252 Traktatu WE oraz przyczyny leżące u podstaw tych wspólnych stanowisk, jak również stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczące tych procedur;
 - c) decyzje ramowe i decyzje określone w art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - d) konwencje ustanowione przez Radę zgodnie z art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - e) konwencje podpisane przez państwa członkowskie w oparciu o art. 293 Traktatu WE;
 - f) umowy międzynarodowe zawarte przez Wspólnotę lub zgodnie z art. 24 Traktatu WE.
2. O ile to możliwe, w Dzienniku Urzędowym zostają opublikowane następujące dokumenty:
 - a) inicjatywy przedstawione Radzie przez państwo członkowskie zgodnie z art. 67 ust. 1 Traktatu WE lub zgodnie z art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - b) wspólne stanowiska wspomniane w art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - c) dyrektywy inne niż wspomniane w art. 254 ust. 1 i 2 Traktatu WE, decyzje inne niż określone w art. 254 ust. 1 Traktatu WE, zalecenia i opinie.
3. Każda instytucja może w swoim regulaminie postępowania określić, jakie inne dokumenty będą publikowane w Dzienniku Urzędowym.

*Artykuł 14***Informacje**

1. Każda instytucja podejmie odpowiednie kroki w celu informowania społeczeństwa o prawach, jakie ma ono w związku z niniejszym rozporządzeniem.
2. Państwa członkowskie będą współpracowały z instytucjami w dostarczaniu obywatelom informacji.

*Artykuł 15***Praktyka administracyjna w instytucjach**

1. Instytucje stworzą dobre praktyki administracyjne w celu ułatwienia wykonania praw dostępu zagwarantowanych niniejszym rozporządzeniem.
2. Instytucje stworzą komitet międzyinstytucjonalny mający na celu zbadanie najlepszych praktyk, postępowanie w przypadku ewentualnych konfliktów i omawianie możliwych przyszłych ulepszeń w dostępie publicznym do dokumentów.

*Artykuł 16***Reprodukowanie dokumentów**

Niniejsze rozporządzenie nie będzie naruszało żadnych istniejących przepisów dotyczących prawa autorskiego, które mają ograniczać prawa strony trzeciej do reprodukcji czy badania ujawnionych dokumentów.

*Artykuł 17***Sprawozdania**

1. Każda instytucja opublikuje corocznie sprawozdanie za poprzedni rok wyszczególniające liczbę przypadków, w których instytucja odmówiła prawa dostępu do dokumentów, przyczyny takich odmów oraz liczbę dokumentów sensytywnych nieujętych w rejestrze.
2. Najpóźniej do dnia 31 stycznia 2004 r. Komisja opublikuje sprawozdanie dotyczące wdrożenia zasad niniejszego rozporządzenia oraz poda zalecenia w tym, jeśli będą miały zastosowanie, propozycje zmian niniejszego rozporządzenia oraz program działań środków zaradczych, jakie mają zostać podjęte przez instytucje.

*Artykuł 18***Środki zmierzające do wprowadzenia w życie**

1. Każda instytucja dostosuje swój własny regulamin do przepisów niniejszego rozporządzenia. Zmiany wchodzi w życie z dniem 3 grudnia 2001 r.
2. W ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja zbada jego zgodność z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 354/83 z dnia 1 lutego 1983 r.⁽¹⁾ dotyczącego otwarcia do użytku publicznego historycznych archiwów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w celu zapewnienia możliwie najlepszych warunków dla zachowania i archiwizacji dokumentów.
3. W ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja zbada zgodność istniejących przepisów dotyczących dostępu do dokumentów z niniejszym rozporządzeniem.

*Artykuł 19***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 grudnia 2001 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 43 z 15.2.1983, s. 1.

ZAŁĄCZNIK XVI

WYTYCZNE DOTYCZĄCE INTERPRETACJI NORM POSTĘPOWANIA MAJĄCYCH ZASTOSOWANIE DO POSŁÓW

1. Należy odróżnić dające się zaobserwować zachowania, które mogą być tolerowane, pod warunkiem, że nie są one obraźliwe lub zniesławiające, mieszczą się w rozsądnych granicach i nie stanowią przyczyny konfliktu, od tych, które powodują rzeczywiste zakłócenie jakiegokolwiek działalności parlamentarnej.

2. Posłowie są pociągani do odpowiedzialności w przypadku, gdy osoby przez nich zatrudnione lub osoby, którym posłowie umożliwiają dostęp do Parlamentu, nie przestrzegają w pomieszczeniach parlamentarnych norm postępowania mających zastosowanie do posłów.

Przewodniczący lub jego przedstawiciele korzystają z uprawnień porządkowych wobec tych osób lub każdej innej osoby z zewnątrz znajdującej się w pomieszczeniach Parlamentu.

ZAŁĄCZNIK XVII

WYTYCZNE DOTYCZĄCE ZATWIERDZANIA KOMISJI EUROPEJSKIEJ

1. Następujące zasady, kryteria i uregulowania mają zastosowanie do poddania ogółu kolegium Komisji pod parlamentarne głosowanie zatwierdzające:

a) Ocena

Parlament ocenia kandydata na komisarza pod kątem jego ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności. Oceniana jest wiedza z zakresu jego przyszłego przedmiotu działalności oraz jego zdolności komunikacyjne.

Parlament przywiązuje szczególną wagę do równowagi płci. Może on wyrażać swoją opinię na temat przydziału obowiązków przez przewodniczącego-elekta.

Parlament może wystąpić o informacje mające znaczenie dla podjęcia przezeń decyzji na temat kwalifikacji kandydatów na komisarzy. Oczekuje też całkowitego ujawnienia informacji na temat ich interesów finansowych.

b) Wysłuchania

Każdy kandydat na komisarza jest zaproszony do stawienia się przed właściwą komisją lub komisjami na jedno wysłuchanie. Wysłuchania są jawne.

Wysłuchania są organizowane wspólnie przez Konferencję Przewodniczących oraz Konferencję Przewodniczących Komisji. Odpowiednie postanowienia umożliwiają włączenie właściwych komisji w przypadku mieszanego przedmiotu działalności. Istnieją trzy opcje:

- (i) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w kompetencjach tylko jednej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany wyłącznie przez tę komisję;
- (ii) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w podobnych proporcjach w kompetencjach kilku komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany wspólnie przez te komisje; oraz
- (iii) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w znacznej części w kompetencjach jednej komisji i w niewielkiej proporcji w kompetencjach co najmniej jednej innej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany przez główną komisję właściwą, która zaprasza inną lub inne komisje do uczestniczenia w wysłuchaniu.

W odniesieniu do powyższych środków zasięga się w pełni opinii przewodniczącego-elekta Komisji.

Komisje przedstawiają pytania pisemne do kandydatów na komisarzy odpowiednio wcześniej przed wysłuchaniami. Liczba rzeczowych pytań pisemnych jest ograniczona do pięciu dla każdej właściwej komisji.

Wysłuchania odbywają się w okolicznościach i warunkach zapewniających wszystkim kandydatom na komisarzy jednokowe szanse na przedstawienie się i wyrażenie swoich opinii.

Kandydaci na komisarzy są proszeni o wygłoszenie oświadczenia wstępnego nieprzekraczającego dwudziestu minut. Przebieg wysłuchań zmierza do rozwinięcia pluralistycznego dialogu politycznego między kandydatami na komisarzy a posłami. Przed zakończeniem wysłuchania kandydaci na komisarzy mają możliwość wygłoszenia krótkiego oświadczenia końcowego.

c) Ocena

Skatalogowane nagranie wideo z wysłuchań jest udostępniane publicznie w ciągu dwudziestu czterech godzin.

Komisje zbierają się niezwłocznie po zakończeniu wysłuchań w celu dokonania oceny poszczególnych kandydatów na komisarzy. Posiedzenia te odbywają się przy drzwiach zamkniętych. Komisje są proszone o ocenę, czy w ich opinii kandydaci na komisarzy posiadają kwalifikacje zarówno do zasiadania w kolegium, jak i do wypełniania szczególnych obowiązków, które im powierzono. Jeżeli komisji nie udaje się osiągnąć porozumienia co do obydwu tych punktów, w ostateczności jej przewodniczący poddaje obie decyzje pod głosowanie tajne. Oświadczenia komisji w sprawie ocen są upublicznione i przedstawiane na wspólnym posiedzeniu Konferencji Przewodniczących oraz Konferencji Przewodniczących Komisji, które odbywa się przy drzwiach zamkniętych. Po wymianie poglądów Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji ogłaszają zamknięcie wysłuchań, o ile nie podjęta została decyzja o wystąpieniu z wnioskiem o dostarczenie dalszych informacji.

Przewodniczący-elekt Komisji przedstawia całe kolegium kandydatów na komisarzy wraz z ich programem na posiedzeniu Parlamentu, do udziału w którym zostaną zaproszeni wszyscy członkowie Rady. Po prezentacji następuje debata. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów może przedłożyć projekt rezolucji. Stosuje się art. 110 ust. 3, 4 i 5. Po głosowaniu nad projektami rezolucji Parlament przystępuje do głosowania w sprawie udzielenia bądź nie zgody na nominację – jako organu – przewodniczącego-elekta i kandydatów na komisarzy. Parlament podejmuje decyzje większością oddanych głosów, w głosowaniu imiennym. Głosowanie może zostać odroczone na następne posiedzenie.

2. Następujące postanowienia mają zastosowanie w przypadku zmian składu Komisji bądź znaczącej zmiany przydziału obowiązków w trakcie jej kadencji:

- a) Jeżeli w następstwie dymisji, odwołania lub zgonu następuje konieczność obsadzenia wakatu, Parlament niezwłocznie zaprasza kandydata na komisarza do udziału w wysłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- b) W przypadku przystąpienia nowego państwa członkowskiego Parlament zaprasza kandydata na komisarza do udziału w przesłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- c) W przypadku znaczącej zmiany przedmiotu działalności zainteresowani komisarze są zapraszani do stawienia się przed właściwymi komisjami przed objęciem nowych obowiązków.

W drodze odstępstwa od procedury określonej w ust. 1 lit. c) akapit trzeci, jeżeli głosowanie na posiedzeniu plenarnym dotyczy nominacji pojedynczego komisarza, przeprowadzane jest głosowanie tajne.

ZAŁĄCZNIK XVIII

PROCEDURA UDZIELANIA ZGODY NA SPORZĄDZENIE SPRAWOZDAŃ Z WŁASNEJ INICJATYWY

DECYZJA KONFERENCJI PRZEWODNICZĄCYCH Z DNIA 12 GRUDNIA 2002 r. ⁽¹⁾

Konferencja Przewodniczących,

uwzględniając art. 25, 27, 119, 120, 35, 42, 45, 47, 48, 50, art. 202 ust. 2 i art. 205 ust. 2 Regulaminu,

uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących Komisji oraz grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej,

mając na uwadze decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2007 r. o konieczności dostosowania decyzji Konferencji z dnia 12 grudnia 2002 r.,

POSTANAWIA

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

Zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do następujących kategorii sprawozdań z własnej inicjatywy:
 - a) sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych, sporządzane na podstawie art. 192 Traktatu WE oraz art. 42 Regulaminu;
 - b) sprawozdania strategiczne, sporządzane na podstawie strategicznych i priorytetowych inicjatyw w kwestiach nieustawodawczych, ujętych w rocznym harmonogramie prac ustawodawczych i prac Komisji;
 - c) sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach nieustawodawczych, niesporządzane na podstawie dokumentu innej instytucji lub organu Unii Europejskiej lub sporządzane na podstawie dokumentu przekazanego Parlamentowi w celach informacyjnych, bez uszczerbku dla art. 2 ust. 3;
 - d) sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli (ujęte w załączniku 1) ⁽²⁾;
 - e) sprawozdania z wykonania obowiązku transpozycji ustawodawstwa UE do prawa krajowego oraz z wprowadzania w życie i stosowania tegoż ustawodawstwa w państwach członkowskich.

Limit

2. Każda komisja parlamentarna może sporządzać jednocześnie do sześciu sprawozdań z własnej inicjatywy. Dla komisji posiadających podkomisje limit ten jest zwiększony o jedno sprawozdanie na podkomisję. To dodatkowe sprawozdanie sporządzane jest przez podkomisję.

Z tego limitu są wyłączone:

- sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych,
- sprawozdania z wykonania; każda komisja może sporządzić jedno takie sprawozdanie na rok.

Minimalny okres przed przyjęciem sprawozdania

3. Komisja parlamentarna występująca z wnioskiem o udzielenie zgody nie może przyjąć danego sprawozdania przed upływem trzech miesięcy od dnia otrzymania zgody lub w przypadku powiadomienia, przed upływem trzech miesięcy od dnia posiedzenia Konferencji Przewodniczących Komisji, na którym powiadomiono o sprawozdaniu.

Artykuł 2

Warunki udzielenia zgody

1. Proponowane sprawozdanie nie może poruszać tematów opartych w przeważającej części na analizach i badaniach, które mogłyby być omówione przy pomocy innych form, takich jak opracowania.

⁽¹⁾ Decyzja ta została zmieniona decyzją Konferencji Przewodniczących z dnia 26 czerwca 2003 r. i ujednoliconą dnia 3 maja 2004 r., a następnie ponownie zmieniona decyzją podjętą na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2006 r. dotyczącą interpretacji art. 48 regulaminu oraz decyzją Konferencji Przewodniczących z dnia 14 lutego 2008 r.

⁽²⁾ Komisje parlamentarne, które zamierzają sporządzić sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli na podstawie art. 119 ust. 1 regulaminu lub zgodnie z innymi przepisami prawnymi (ujętymi w załączniku 2), powinny uprzednio poinformować o tym Konferencję Przewodniczących Komisji, podając w szczególności odpowiednią podstawę prawną wynikającą z traktatów i z innych przepisów prawnych, w tym regulaminu. Konferencja Przewodniczących Komisji powiadamia następnie o tym Konferencję Przewodniczących. Zgody na takie sprawozdania udziela się z urzędu i nie podlegają one limitowi określönemu w art. 1 ust. 2.

2. Proponowane sprawozdanie nie może poruszać tematów, które były już przedmiotem sprawozdania przyjętego na posiedzeniu plenarnym w ostatnich dwunastu miesiącach, chyba że pojawienie się nowych faktów wyjątkowo to uzasadnia.
3. W odniesieniu do sprawozdań sporządzanych na podstawie dokumentu przekazanego Parlamentowi w celach informacyjnych, stosuje się następujące warunki:
- dokument podstawowy musi być oficjalnym dokumentem pochodzącym z instytucji lub organu Unii Europejskiej oraz
 - a) musi być oficjalnie przekazany Parlamentowi Europejskiemu w celu konsultacji lub w celach informacyjnych; lub
 - b) musi być opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami; lub
 - c) musi być dokumentem pochodzącym z instytucji lub organu Unii Europejskiej, który został oficjalnie przedłożony Radzie Europejskiej albo dokumentem pochodzącym z tej ostatniej,
 - przekazany dokument musi być zredagowany we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej,
 - wniosek o udzielenie zgody powinien wpłynąć najpóźniej przed upływem czterech miesięcy od przekazania danego dokumentu Parlamentowi Europejskiemu lub od jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym*.
4. Sprawozdania, które nie odnoszą się do dokumentu podstawowego pochodzącego z instytucji wspólnotowej, nie mogą poruszać tematów już wymienionych w harmonogramie prac ustawodawczych i prac przedłożonym przez Komisję i zatwierdzonym przez Parlament na bieżący rok.

Artykuł 3

Procedura

Udzielanie zgody z urzędu

1. Po zawiadomieniu Konferencji Przewodniczących Komisji o wniosku, z urzędu udziela się zgody na:
- sprawozdania z wykonania,
 - sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli (ujęte w załączniku 1).

Rola Konferencji Przewodniczących Komisji

2. Należycie uzasadnione wnioski o udzielenie zgody należy składać Konferencji Przewodniczących Komisji, która bada, czy zostały zachowane kryteria wymienione w art. 1 i 2 oraz czy nie przekroczono limitu sprawozdań określonego w art. 1. Wszystkie takie wnioski powinny zawierać informację o rodzaju sprawozdania i jego dokładny tytuł oraz ewentualnie odniesienie do dokumentu podstawowego bądź dokumentów podstawowych.
3. Odpowiednio, zgoda na sporządzenie sprawozdań strategicznych udzielana jest z urzędu przez Konferencję Przewodniczących Komisji po rozwiązaniu sporów kompetencyjnych. Konferencja Przewodniczących może na specjalne żądanie grupy politycznej odwołać taką zgodę w terminie nie dłuższym niż cztery tygodnie prac parlamentarnych.
4. Konferencja Przewodniczących Komisji w celu udzielenia zgody przekazuje Konferencji Przewodniczących wnioski o wydanie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych i nieustawodawczych, które uznano za spełniające powyższe kryteria i niewykraczające poza dozwolony limit. Konferencja Przewodniczących Komisji powiadamia jednocześnie Konferencję Przewodniczących o sprawozdaniach z rocznej działalności i sprawozdaniach z kontroli, ujętych w załączniku 1 i 2, sprawozdaniach z wykonania oraz sprawozdaniach strategicznych, na których sporządzenie wydano zgodę.

Udzielanie zgody przez Konferencję Przewodniczących i rozwiązywanie sporów kompetencyjnych

5. Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję co do wniosków o udzielenie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych i nieustawodawczych w terminie nie dłuższym niż cztery tygodnie prac parlamentarnych od przekazania wniosku przez Konferencję Przewodniczących Komisji, chyba że Konferencja Przewodniczących zadecyduje o wyjątkowym przedłużeniu tego terminu.

6. Jeżeli uprawnienia komisji do sporządzenia sprawozdania zostaną zakwestionowane, Konferencja Przewodniczących podejmie decyzję w terminie sześciu tygodni prac parlamentarnych na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji, lub w innym przypadku, jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Zastosowanie art. 50 Regulaminu o procedurze obejmującej zaangażowane komisje ⁽²⁾

1. Wnioski o zastosowanie art. 50 Regulaminu składa się najpóźniej w poniedziałek poprzedzający comiesięczne posiedzenie Konferencji Przewodniczących Komisji, na którym są rozpatrywane wnioski dotyczące sprawozdań z własnej inicjatywy.

2. Konferencja Przewodniczących Komisji rozpatruje wnioski dotyczące sprawozdań z własnej inicjatywy i wnioski o zastosowanie art. 50 podczas comiesięcznego posiedzenia.

3. Jeżeli wniosek o zastosowanie art. 50 nie jest przedmiotem uzgodnień pomiędzy zainteresowanymi komisjami, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni prac parlamentarnych na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, w innym przypadku, jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte ⁽³⁾.

Artykuł 5

Postanowienia końcowe

1. Z uwagi na zbliżający się koniec kadencji wnioski o udzielenie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy należy składać najpóźniej do lipca roku poprzedzającego wybory. Po tym terminie żaden wniosek, oprócz wniosków wyjątkowych, należycie uzasadnionych, nie zostanie rozpatrzony pozytywnie.

2. Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących co dwa i pół roku raport o stanie prac nad sporządzaniem sprawozdań z własnej inicjatywy.

3. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 12 grudnia 2002 r. Uchyla ona i zastępuje następujące decyzje:

— decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w rozumieniu art. 48 Regulaminu oraz decyzje Konferencji Przewodniczących z dnia 15 lutego i 17 maja 2001 r., uaktualniające załącznik do tej decyzji,

— decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań na podstawie dokumentów przekazanych Parlamentowi Europejskiemu w celach informacyjnych przez inne instytucje lub organy Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK 1

SPRAWOZDANIA Z ROCZNEJ DZIAŁALNOŚCI I SPRAWOZDANIA Z KONTROLI PODLEGAJĄCE ZEZWOLENIU Z URZĘDU I LIMITOWI SZEŚCIU SPRAWOZDAŃ SPORZĄDZANYCH JEDNOCZEŚNIE (ZGODNIE Z ART. 1 UST. 2 I ART. 3 DECYZJI)

Sprawozdanie w sprawie praw człowieka na świecie i polityki UE w tej dziedzinie – (Komisja Spraw Zagranicznych)

Raport roczny Rady sporządzony na podstawie pkt 8 części normatywnej kodeksu postępowania Unii Europejskiej w dziedzinie eksportu broni – (Komisja Spraw Zagranicznych)

Sprawozdanie z kontroli i stosowania prawa wspólnotowego – (Komisja Prawna)

Lepsze stanowanie prawa – Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności – (Komisja Prawna)

Sprawozdanie z prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP/UE – (Komisja Rozwoju)

⁽¹⁾ Ustęp ten został włączony w związku z decyzją podjętą na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2006 r. dotyczącą interpretacji art. 48 Regulaminu.

⁽²⁾ Artykuł włączony decyzją Konferencji Przewodniczących z 26 czerwca 2003 r.

⁽³⁾ Ustęp ten został włączony w związku z decyzją podjętą na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2006 r. dotyczącą interpretacji art. 48 Regulaminu.

Sprawozdanie w sprawie przestrzegania praw podstawowych w Unii Europejskiej – (Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych)

Sprawozdanie w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – (Komisja Praw Kobiet i Równości Płci)

Zintegrowane podejście do równości kobiet i mężczyzn w pracach komisji (sprawozdanie roczne) – (Komisja Praw Kobiet i Równości Płci)

Sprawozdanie na temat spójności – (Komisja Rozwoju Regionalnego)

Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich – walka z nadużyciami finansowymi – (Komisja Kontroli Budżetowej)

Sprawozdanie roczne EBI – (Komisja Kontroli Budżetowej/Komisja Gospodarcza i Monetarna – co dwa lata)

Finanse publiczne w UGW – (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sytuacja gospodarki europejskiej: Sprawozdanie wstępne w sprawie zintegrowanych wytycznych dotyczących polityki, odnoszące się w szczególności do ogólnych wytycznych polityki gospodarczej – (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie roczne EBC – (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie w sprawie polityki konkurencji – (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie roczne w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego – (Komisja Rynku Wewnętrznego)

Sprawozdanie roczne w sprawie ochrony konsumentów – (Komisja Rynku Wewnętrznego)

Sprawozdanie roczne w sprawie systemu Solvit – (Komisja Rynku Wewnętrznego)

ZAŁĄCZNIK 2

SPRAWOZDANIA Z ROCZNEJ DZIAŁALNOŚCI I SPRAWOZDANIA Z KONTROLI PODLEGAJĄCE ZEZWOLENIU Z URZĘDU, POZOSTAJĄCE W SZCZEGÓLNYM ZWIĄZKU Z REGULAMINEM (NIEPODLEGAJĄCE LIMITOWI SZEŚCIU SPRAWOZDAŃ SPORZĄDZANYCH JEDNOCZEŚNIE)

Sprawozdanie roczne w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu, art. 104 ust. 7 Regulaminu – (Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych)

Sprawozdanie w sprawie partii politycznych na poziomie europejskim, art. 210 ust. 6 Regulaminu – (Komisja Spraw Konstytucyjnych)

Sprawozdanie z prac Komisji Petycji, art. 202 ust. 8 Regulaminu – (Komisja Petycji)

Sprawozdanie w sprawie rocznego sprawozdania Rzecznika Praw Obywatelskich, art. 205 ust. 2 część druga Regulaminu – (Komisja Petycji)

—

ZAŁĄCZNIK XIX

PARTNERSKI PROCES KOMUNIKACJI POŚWIĘCONEJ EUROPIE**Cele i założenia**

1. Dla Parlamentu Europejskiego, Rady oraz Komisji Europejskiej sprawą najwyższej wagi jest lepsza komunikacja w sprawach UE, tak by obywatele Europy mogli korzystać z przysługującego im prawa do uczestnictwa w jej demokratycznym życiu, w którym decyzje podejmowane są w sposób maksymalnie jawny, na szczeblu maksymalnie bliskim dla obywateli i zgodnie z zasadami pluralizmu, partycypacji, otwartości i przejrzystości.
2. Wspomniane trzy instytucje pragną stymulować zbliżanie stanowisk w kwestii priorytetów komunikacyjnych Unii Europejskiej jako całości, propagować zalety unijnego podejścia do komunikacji w sprawach UE, ułatwiać wymianę informacji i sprawdzonych rozwiązań, rozwijać wspólnie synergię swoich działań komunikacyjnych objętych wspomnianymi priorytetami, a także – w razie potrzeby – ułatwiać współpracę instytucji UE i państw członkowskich.
3. Wspomniane trzy instytucje uznają, że komunikacja w sprawach Unii Europejskiej wymaga politycznego zaangażowania instytucji UE i państw członkowskich oraz że na samych państwach członkowskich też spoczywa część odpowiedzialności za komunikację z obywatelami w sprawach UE.
4. Wspomniane trzy instytucje są zdania, że działania informacyjno-komunikacyjne poświęcone sprawom europejskim powinny umożliwiać powszechny dostęp do adekwatnych, zróżnicowanych informacji o Unii Europejskiej oraz pozwalać obywatelom korzystać z przysługującego im prawa do wyrażania własnych poglądów i do aktywnego uczestnictwa w publicznej dyskusji nad sprawami Unii Europejskiej.
5. Wspomniane trzy instytucje, podejmując działania informacyjno-komunikacyjne, propagują poszanowanie wielojęzyczności i różnorodności kulturowej.
6. Wspomniane trzy instytucje podejmują polityczne zobowiązanie, by dążyć do osiągnięcia powyższych celów. Zachęcają pozostałe instytucje i organy UE do wsparcia tych wysiłków i włączenia się, jeżeli mają taką wolę, w te działania.

Podejście partnerskie

7. Wspomniane trzy instytucje są świadome, jak ważne jest podjęcie wyzwania, którym jest komunikacja w sprawach UE, w partnerstwie między państwami członkowskimi a instytucjami UE, tak by faktycznie nawiązać komunikację z maksymalnie szerokimi rzeszami społeczeństwa na odpowiednim szczeblu oraz zapewnić im obiektywne informacje.

Wspomniane trzy instytucje pragną rozwijać synergię między swoimi działaniami a działaniami organów krajowych, regionalnych i lokalnych, a także działaniami przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego.

W tym celu pragną stosować pragmatyczne, partnerskie podejście.

8. Przypominają przy okazji kluczową rolę międzyinstytucjonalnej grupy ds. informacji (IGI), która stanowi dla instytucji forum wysokiego szczebla stymulujące polityczną dyskusję o działaniach informacyjno-komunikacyjnych poświęconych UE i pozwala przez to propagować synergię i komplementarność tych działań. W tym celu grupa IGI zbiera się zasadniczo dwa razy do roku pod wspólnym przewodnictwem przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej, a w jej obradach uczestniczą jako obserwatorzy Komitet Regionów oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny.

Ramy współpracy

Wspomniane trzy instytucje zamierzają współpracować na następujących zasadach:

9. Wszystkie trzy instytucje szanują indywidualną odpowiedzialność każdej z instytucji UE oraz każdego z jej państw członkowskich za swoją strategię komunikacyjną i swoje priorytety komunikacyjne, pragną jednak na forum IGI co roku uzgadniać określoną liczbę wspólnych priorytetów komunikacyjnych.
10. Priorytety te opierać się będą na priorytetach komunikacyjnych, które zostaną wyłonione przez instytucje i organy UE w ramach własnych procedur wewnętrznych, oraz będą w stosownych przypadkach uzupełniać strategiczne zamierzenia i starania państw członkowskich w tej dziedzinie odpowiednio do oczekiwań obywateli.
11. Wspomniane trzy instytucje oraz państwa członkowskie będą się starały propagować odpowiednie wsparcie na rzecz informowania o uzgodnionych priorytetach.
12. Służby odpowiedzialne za działania komunikacyjne w państwach członkowskich i instytucjach UE powinny nawiązać wzajemne kontakty – w razie potrzeby w ramach odpowiednich rozwiązań administracyjnych – tak by wspólne priorytety komunikacyjne i inne działania związane z komunikacją w sprawach UE były z powodzeniem realizowane.

13. Zachęca się instytucje i państwa członkowskie, aby się nawzajem powiadamiały o innych działaniach komunikacyjnych dotyczących UE, a zwłaszcza o sektorowych działaniach komunikacyjnych planowanych przez instytucje i organy, jeżeli wynikiem tych działań są kampanie informacyjne w państwach członkowskich.
 14. Komisja proszona jest o składanie pozostałym instytucjom UE na początku każdego roku sprawozdań na temat najważniejszych osiągnięć w realizacji wspólnych priorytetów komunikacyjnych za poprzedni rok.
 15. Niniejsza deklaracja polityczna została podpisana w dniu dwudziestego drugiego października dwa tysiące ósmego roku.
-

ZAŁĄCZNIK XX

WSPÓLNA DEKLARACJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI Z DNIA 13 CZERWCA 2007 R. W SPRAWIE PRAKTYCZNYCH ZASAD DOTYCZĄCYCH STOSOWANIA PROCEDURY WSPÓŁDECYZJI (ART. 251 TRAKTATU WE) ⁽¹⁾**ZASADY OGÓLNE**

1. Parlament Europejski, Rada i Komisja, zwane dalej wspólnie „instytucjami”, zwracają uwagę na fakt, że sprawdziła się obecna praktyka kontaktów między prezydencją Rady, Komisją i przewodniczącymi właściwych komisji lub sprawozdawcami Parlamentu Europejskiego oraz oboma przewodniczącymi komitetu pojednawczego.
2. Instytucje potwierdzają, że należy nadal zachęcać do stosowania tej praktyki, która wykształciła się na wszystkich etapach procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do zbadania stosowanych przez siebie metod pracy, tak aby jeszcze efektywniej wykorzystać pełen zakres procedury współdecyzji ustanowionej Traktatem WE.
3. Niniejsza wspólna deklaracja wyjaśnia te metody pracy oraz zasady ich stosowania w praktyce. Stanowi ona uzupełnienie Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾, a w szczególności tych jego postanowień, które dotyczą procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do pełnej realizacji takich zobowiązań, zgodnie z zasadami przejrzystości, demokratycznej kontroli i skuteczności. W związku z tym instytucje powinny przykładać szczególną wagę do postępów w zakresie uproszczenia wniosków legislacyjnych, przy czym działania te muszą pozostawać w zgodzie ze wspólnotowym dorobkiem prawnym.
4. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze na wszystkich etapach procedury współdecyzji w celu możliwie najszerzego uzgodnienia zajmowanych stanowisk i tym samym stworzenia, w stosownych przypadkach, warunków do przyjęcia danego aktu prawnego na wczesnym etapie procedury.
5. W tym celu instytucje współdziałają w ramach kontaktów na szczeblu międzyinstytucjonalnym, tak aby monitorować postępy prac i analizować stopień zbliżenia stanowisk na wszystkich etapach procedury współdecyzji.
6. Instytucje zobowiązują się zgodnie ze swoimi regulaminami wewnętrznymi do regularnej wymiany informacji na temat postępów prac nad aktami prawnymi przyjmowanymi w ramach procedury współdecyzji. Zapewniają one, aby ich odpowiednie harmonogramy prac były możliwie najszerzej koordynowane w celu ułatwienia spójnej i zbieżnej realizacji procedur. W związku z tym instytucje będą dążyć do ustalenia orientacyjnego harmonogramu zakończenia kolejnych etapów prowadzących do ostatecznego przyjęcia poszczególnych wniosków legislacyjnych, równocześnie w pełni uwzględniając polityczny charakter procesu decyzyjnego.
7. Współpraca między instytucjami w kontekście procedury współdecyzji przybiera często formę trójstronnych posiedzeń. System takich posiedzeń już okazał się skuteczny i elastyczny, znacząco zwiększając możliwości osiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego i drugiego czytania, a także ułatwiając przygotowanie prac komitetu pojednawczego.
8. Takie posiedzenia trójstronne odbywają się zazwyczaj na zasadach nieformalnych. Mogą one być organizowane na wszystkich etapach procedury oraz z udziałem przedstawicieli różnych szczebli, w zależności od przewidzianej debaty. Każda instytucja zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym wyznaczy swoich przedstawicieli na każde posiedzenie, określi swój mandat negocjacyjny oraz z odpowiednim wyprzedzeniem poinformuje pozostałe instytucje o ustaleniach dotyczących posiedzenia.
9. W zakresie, w jakim jest to możliwe, wszelkie projekty tekstów kompromisowych przedłożone w celu omówienia na jednym z kolejnych posiedzeń przekazywane są z wyprzedzeniem wszystkim uczestnikom. Aby zwiększyć przejrzystość, należy w miarę możliwości informować o trójstronnych posiedzeniach odbywających się w Parlamencie Europejskim i Radzie.
10. Prezydencja Rady będzie starała się uczestniczyć w posiedzeniach komisji parlamentarnych. W odpowiednich przypadkach rozpatrzy ona wnikliwie każdy wniosek o przekazanie informacji na temat stanowiska Rady.

PIERWSZE CZYTANIE

11. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze w celu możliwie najszerzego uzgodnienia zajmowanych stanowisk, tak aby tam, gdzie jest to możliwe, akty prawne mogły zostać przyjęte w pierwszym czytaniu.

Porozumienie na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim

12. W celu ułatwienia przebiegu prac w pierwszym czytaniu nawiązywane są odpowiednie kontakty.
13. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 30.6.2007, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

14. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący Coreperu przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wniosku Komisji. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

15. W takiej sytuacji, jeżeli prawdopodobne jest przyjęcie aktu prawnego w pierwszym czytaniu, powinno się jak najszybciej przedstawić informacje na temat woli zawarcia porozumienia.

Porozumienie na etapie wspólnego stanowiska Rady

16. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim kontakty mogą być kontynuowane w celu zawarcia porozumienia na etapie wspólnego stanowiska.

17. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

18. W przypadku osiągnięcia porozumienia na tym etapie przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej w piśmie skierowanym do przewodniczącego Coreperu przedstawia swoje zalecenie na posiedzenie plenarne dotyczące akceptacji wspólnego stanowiska Rady bez wnoszenia poprawek, z zastrzeżeniem potwierdzenia wspólnego stanowiska przez Radę i dokonania weryfikacji prawno-lingwistycznej. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

DRUGIE CZYTANIE

19. W przedstawionym uzasadnieniu Rada w możliwie najbardziej precyzyjny sposób wyjaśnia przyczyny, które doprowadziły do przyjęcia przez nią wspólnego stanowiska. W trakcie drugiego czytania Parlament Europejski w możliwie najszerszym stopniu uwzględnia te przyczyny oraz stanowisko Komisji.

20. Przed przekazaniem wspólnego stanowiska Rada dąży do ustalenia, w porozumieniu z Parlamentem Europejskim i Komisją, daty jego przekazania, tak aby zapewnić maksymalną efektywność procedury legislacyjnej na etapie drugiego czytania.

Porozumienie na etapie drugiego czytania w Parlamencie Europejskim

21. Niezwłocznie po przekazaniu Parlamentowi Europejskiemu wspólnego stanowiska Rady kontynuowane są właściwe kontakty, których celem jest lepsze poznanie poszczególnych stanowisk i tym samym jak najszybsze zakończenie procedury legislacyjnej.

22. Komisja ułatwia takie kontakty oraz przedstawia własną opinię w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

23. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący Coreperu przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wspólnego stanowiska Rady. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

POSTĘPOWANIE POJEDNAWCZE

24. W przypadku gdy okaże się, że Rada nie będzie w stanie zaakceptować wszystkich poprawek Parlamentu Europejskiego na etapie drugiego czytania, w momencie, w którym Rada będzie gotowa do przedstawienia swojego stanowiska, zostanie zorganizowane pierwsze posiedzenie trójstronne. Każda instytucja wyznaczy zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym swoich przedstawicieli na każde posiedzenie oraz określi swój mandat negocjacyjny. Komisja na jak najwcześniejszym etapie poinformuje obie delegacje o swoich zamiarach w odniesieniu do swojej opinii na temat poprawek Parlamentu Europejskiego wprowadzonych w drugim czytaniu.

25. Posiedzenia trójstronne odbywają się przez cały czas trwania postępowania pojednawczego w celu rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii oraz stworzenia warunków do osiągnięcia porozumienia w ramach komitetu pojednawczego. Wyniki prac posiedzeń trójstronnych są omawiane oraz w miarę możliwości zatwierdzane na posiedzeniach właściwych instytucji.

26. Komitet pojednawczy jest zwoływany przez Przewodniczącego Rady za zgodą Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, przy należyтым uwzględnieniu postanowień Traktatu.

27. Komisja bierze udział w postępowaniu pojednawczym oraz podejmuje wszelkie inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady. Inicjatywy takie mogą obejmować przygotowanie kompromisowych projektów aktów uwzględniających stanowiska Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

28. Przewodnictwo w komitecie pojednawczym sprawują wspólnie Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Przewodniczący Rady. Przewodniczą oni na przemian kolejnym posiedzeniom komitetu.

29. Obaj przewodniczący ustalają wspólnie terminy i każdorazowy porządek dzienny posiedzeń komitetu pojednawczego w celu zapewnienia efektywnego funkcjonowania komitetu pojednawczego przez cały czas trwania postępowania pojednawczego. Ustalenia dotyczące planowanych terminów konsultowane są z Komisją. Parlament Europejski i Rada wyznaczają z wyprzedzeniem orientacyjne odpowiednio terminy w ramach postępowania pojednawczego i zawiadamiają o nich Komisję.

30. Obaj przewodniczący mogą umieścić kilka spraw w porządku dziennym każdego posiedzenia komitetu pojednawczego. Obok sprawy zasadniczej (określonej jako „punkt B”), co do której nie osiągnięto jeszcze porozumienia, możliwe jest otwarcie lub zamknięcie postępowania pojednawczego w odniesieniu do innych spraw (określanych jako „punkt A”) bez ich omawiania.

31. Zachowując określone w Traktacie terminy, Parlament Europejski i Rada w możliwie najszerszym zakresie uwzględniają wymogi dotyczące ustalenia właściwego harmonogramu, w szczególności związane z przerwami w działalności instytucji oraz wyborami do Parlamentu Europejskiego. W każdym przypadku należy dążyć do maksymalnego skrócenia przerwy w działalności.

32. Komitet pojednawczy obraduje na przemian w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego i Rady w celu zapewnienia równego podziału zasobów, w tym w zakresie tłumaczeń ustnych.

33. Komitetowi pojednawczemu udostępnia się wniosek Komisji, wspólne stanowisko Rady oraz opinię Komisji na jego temat, poprawki proponowane przez Parlament Europejski oraz opinię Komisji na temat tych poprawek, a także wspólny dokument roboczy delegacji Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument roboczy powinien umożliwiać czytelnikom łatwe ustalenie spornych kwestii i skuteczne odniesienie się do nich. Co do zasady, Komisja przedkłada swoją opinię w terminie trzech tygodni od oficjalnego otrzymania wyników głosowania w Parlamencie Europejskim, a najpóźniej przed rozpoczęciem postępowania pojednawczego.

34. Obaj przewodniczący mogą przedkładać wersje aktu prawnego do zatwierdzenia przez komitet pojednawczy.

35. Porozumienie w sprawie wspólnego tekstu zawierane jest podczas posiedzenia komitetu pojednawczego lub po nim, poprzez wymianę pism między oboma przewodniczącymi. Kopie takich pism przekazuje się Komisji.

36. Jeżeli komitet osiągnął porozumienie w sprawie wspólnego tekstu, przedkłada się go, po ostatecznej weryfikacji prawno-lingwistycznej, obu przewodniczącym w celu formalnego zatwierdzenia. Jednakże w szczególnych przypadkach, jeżeli jest to konieczne do zachowania terminów, do zatwierdzenia przez obu przewodniczących może zostać przedłożony projekt wspólnego tekstu.

37. Obaj przewodniczący przekazują zatwierdzony wspólny tekst przewodniczącym Parlamentu Europejskiego i Rady w formie pisma podpisanego przez obu przewodniczących. Jeżeli komitet pojednawczy nie jest w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie wspólnego tekstu, przewodniczący zawiadamiają o tym przewodniczących Parlamentu Europejskiego i Rady w piśmie podpisanym przez obu przewodniczących. Pisma te traktowane są jako oficjalny protokół. Kopie takich pism są przekazywane Komisji w celach informacyjnych. Po zakończeniu procedury dokumenty robocze wykorzystane podczas postępowania pojednawczego są udostępniane w rejestrach poszczególnych instytucji.

38. Sekretariat Parlamentu Europejskiego oraz Sekretariat Generalny Rady występują wspólnie jako sekretariat komitetu pojednawczego we współpracy z Sekretariatem Generalnym Komisji.

POSTANOWIENIA OGÓLNE

39. W przypadku gdy Parlament Europejski lub Rada uznają, że konieczne jest przedłużenie terminów, o których mowa w art. 251 Traktatu, zawiadamiają o tym odpowiednio Przewodniczącego drugiej instytucji oraz Komisję.

40. Jeżeli instytucje osiągnęły porozumienie na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo podczas postępowania pojednawczego, uzgodniony tekst podlega ostatecznej weryfikacji przez służby prawno-lingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady, działające w ścisłej współpracy i za wzajemnym porozumieniem.

41. W uzgodnionym tekście nie można wprowadzać żadnych zmian bez wyraźnej zgody Parlamentu Europejskiego i Rady reprezentowanych na odpowiednim szczeblu.

42. Ostatecznej weryfikacji dokonuje się przy należyтым uwzględnieniu zróżnicowanych procedur w Parlamencie Europejskim i Radzie, w szczególności przy zachowaniu terminów zakończenia procedur wewnętrznych. Instytucje zobowiązują się nie wykorzystywać terminów przeznaczonych na ostateczną weryfikację prawno-lingwistyczną w celu ponownego otwarcia dyskusji na temat kwestii merytorycznych.

43. Parlament Europejski i Rada uzgadniają wspólny układ tekstów przygotowanych wspólnie przez te instytucje.

44. Instytucje zobowiązują się do stosowania w możliwie najszerszym zakresie wzajemnie akceptowanych standardowych klauzul wprowadzanych do aktów przyjmowanych w trybie procedury współdecyzji, co dotyczy w szczególności przepisów dotyczących kompetencji wykonawczych (zgodnie z decyzją w sprawie „komitologii”⁽¹⁾), wejścia w życie, transpozycji oraz stosowania aktów, jak również poszanowania prawa inicjatywy przysługującego Komisji.

45. Instytucje będą starały się organizować wspólną konferencję prasową w celu ogłoszenia pomyślnego zakończenia procedury legislacyjnej na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo postępowania pojednawczego. Będą się one także starały wydawać wspólne oświadczenia dla prasy.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23). Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

46. Po przyjęciu przez Parlament Europejski i Radę aktu prawnego w trybie procedury współdecyzji jego tekst jest przekazywany do podpisu Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącemu Rady, jak również sekretarzom generalnym tych instytucji.

47. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Rady otrzymują akt do podpisu w swoich odpowiednich językach oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, podpisują akt wspólnie podczas wspólnej ceremonii organizowanej każdego miesiąca w celu podpisania istotnych aktów w obecności mediów.

48. Wspólnie podpisany akt przekazywany jest do publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Publikacja następuje zazwyczaj w terminie dwóch miesięcy od daty przyjęcia danego aktu prawnego przez Parlament Europejski i Radę.

49. Jeżeli jedna z instytucji stwierdzi, że w akcie (lub w jednej z jego wersji językowych) wystąpiła omyłka lub inny oczywisty błąd, niezwłocznie zawiadamia o tym pozostałe instytucje. Jeżeli błąd dotyczy aktu, który nie został jeszcze przyjęty ani przez Parlament Europejski ani przez Radę, służby prawno-lingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady przygotowują w ścisłej współpracy niezbędne sprostowanie. Jeżeli natomiast błąd dotyczy aktu, który został już przyjęty przez jedną lub obie z tych instytucji, to, niezależnie od tego, czy został on już opublikowany, Parlament Europejski i Rada przyjmują zgodnie sprostowanie, sporządzone według odpowiednich procedur tych instytucji.

ZAŁĄCZNIK XXI

KODEKS POSTĘPOWANIA W NEGOCJACJACH W KONTEKŚCIE ZWYKŁEJ PROCEDURY USTAWODAWCZEJ⁽¹⁾**1. Wstęp**

Niniejszy kodeks postępowania określa ogólne zasady mające zastosowanie w Parlamencie, dotyczące sposobu prowadzenia negocjacji na wszystkich etapach zwykłej procedury ustawodawczej, w celu zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności, zwłaszcza na wczesnym etapie procedury⁽²⁾. Kodeks jest uzupełnieniem „Wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury wspóldecyji”, uzgodnionej pomiędzy Parlamentem, Radą i Komisją⁽³⁾, w której skupiono się w większym stopniu na relacjach pomiędzy tymi instytucjami.

Po stronie Parlamentu głównym organem właściwym w trakcie negocjacji zarówno na etapie pierwszego, jak i drugiego czytania, jest właściwa komisja parlamentarna.

2. Decyzja o przystąpieniu do negocjacji

Zgodnie z ogólną zasadą Parlament stosuje wszelkie możliwości dostępne na wszystkich etapach zwykłej procedury ustawodawczej. Decyzja o dążeniu do wypracowania porozumienia na wczesnym etapie procesu ustawodawczego powinna być podejmowana odrębnie dla każdego przypadku, przy uwzględnieniu odrębnych cech charakterystycznych poszczególnych spraw. Decyzja ta powinna być także uzasadniona politycznie, na przykład w odniesieniu do priorytetów politycznych, niekontrowersyjnego lub „technicznego” charakteru danego wniosku, nagłej sytuacji i/lub stosunku aktualnej prezydencji do danej sprawy.

Możliwość przystąpienia do negocjacji z Radą jest przedstawiana przez sprawozdawcę pełnemu składowi komisji parlamentarnej, a decyzja o podjęciu takiego działania jest podejmowana na podstawie szerokiego konsensusu lub, w razie potrzeby, w drodze głosowania.

3. Skład zespołu negocjacyjnego

Podjęta przez komisję decyzja o przystąpieniu do negocjacji z Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia dotyczy również ustalenia składu zespołu negocjacyjnego PE. Zasadniczo zachowuje się równowagę polityczną, a wszystkie grupy polityczne reprezentowane są w tych negocjacjach przynajmniej na poziomie personelu parlamentarnego.

Właściwe służby Sekretariatu Generalnego PE są odpowiedzialne za praktyczną organizację negocjacji.

4. Mandat zespołu negocjacyjnego

Co do zasady, poprawki przyjęte w komisji lub podczas posiedzenia plenarnego stanowią podstawę mandatu zespołu negocjacyjnego PE. Komisja parlamentarna może ponadto określić priorytety oraz czas trwania negocjacji.

W wyjątkowym przypadku, jakim są negocjacje na temat porozumienia w pierwszym czytaniu przed głosowaniem w komisji, komisja udziela wskazówek zespołowi negocjacyjnemu PE.

5. Organizowanie rozmów trójstronnych

Co do zasady oraz w celu zwiększenia przejrzystości rozmowy trójstronne odbywające się w Parlamencie Europejskim i w Radzie są ogłaszane.

Negocjacje w ramach rozmów trójstronnych są oparte na wspólnym dokumencie, zawierającym stanowiska wszystkich instytucji w odniesieniu do poszczególnych poprawek, jak również wszelkie teksty kompromisowe rozpowszechnione podczas posiedzeń trójstronnych (np. ustalona praktyka z zastosowaniem dokumentów czterokolumnowych). W miarę możliwości wśród wszystkich uczestników rozpowszechniane są z wyprzedzeniem teksty kompromisowe poddane pod obrady na kolejnym posiedzeniu.

W razie konieczności zespół negocjacyjny PE powinien mieć zapewnione tłumaczenie ustne⁽⁴⁾.

6. Informacja zwrotna i decyzja o osiągnięciu porozumienia

Po każdym posiedzeniu trójstronnym zespół negocjacyjny informuje komisję o wyniku negocjacji oraz udostępnia komisji wszystkie rozpowszechnione teksty. Jeśli z uwagi na czas nie jest to możliwe, zespół negocjacyjny spotyka się ze sprawozdawcami posiłkowymi, w razie konieczności wspólnie z koordynatorami, w celu pełnego uaktualnienia informacji.

⁽¹⁾ Zatwierdzony przez Konferencję Przewodniczących w dniu 18 września 2008 r.

⁽²⁾ Szczególną uwagę należy poświęcić negocjacom odbywającym się na tych etapach procedury, w których widoczność przedmiotowej procedury w Parlamencie jest bardzo ograniczona. Odnosi się to do negocjacji przed głosowaniem w komisji w pierwszym czytaniu, mających na celu osiągnięcie porozumienia w pierwszym czytaniu, po pierwszym czytaniu w Parlamencie, mających na celu osiągnięcie porozumienia na wczesnym etapie drugiego czytania.

⁽³⁾ Zob. załącznik XX.

⁽⁴⁾ Zgodnie z decyzją podjętą przez Prezydium w dniu 10 grudnia 2007 r.

Komisja rozpatruje osiągnięte porozumienie lub uaktualnia mandat zespołu negocjacyjnego w sytuacji, gdy wymagane są dalsze negocjacje. Jeśli z uwagi na czas nie jest to możliwe, zwłaszcza na etapie drugiego czytania, decyzja w sprawie porozumienia jest podejmowana przez sprawozdawcę i sprawozdawców posiłkowych, w razie konieczności wspólnie z przewodniczącym komisji i koordynatorami. Od zakończenia negocjacji do głosowania na posiedzeniu plenarnym powinno być wystarczająco dużo czasu na to, aby umożliwić grupom politycznym przygotowanie ich ostatecznego stanowiska.

7. Pomoc

Zespół negocjacyjny otrzymuje wszystkie środki niezbędne, aby w sposób właściwy prowadzić prace. W skład tych środków powinien wchodzić „zespół wsparcia administracyjnego” złożony z sekretariatu komisji, doradcy politycznego sprawozdawcy, sekretariatu współdecyzji oraz Wydziału Prawnego. W zależności od danej sprawy oraz od etapu negocjacji zespół ten można zwiększyć.

8. Finalizacja

Porozumienie pomiędzy Parlamentem a Radą jest potwierdzane oficjalnym pismem. W tekstach będących przedmiotem porozumienia nie dokonuje się zmian bez wyraźnej zgody, na odpowiednim szczelble, zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i Rady.

9. Procedura pojednawcza

Zasady zawarte w niniejszym kodeksie postępowania mają również zastosowanie do procedury pojednawczej, w której delegacja PE jest głównym organem właściwym po stronie Parlamentu.
